MANUSKRIPTER
/ MANUSCRIPTS

Fra Piazza del Popolo (A.W. Sandberg, DK, 1925).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1871/a (pdf: p. 2-115)
Ns 1871/b (pdf: p. 116-211)
Ns 1871/c (pdf: p. 212-230)
Ns 1871/d (pdf: p. 231-244)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT / DANISH FILM INSTITUTE

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

S. A.

25-
30 Expl

Fra Piazza del Popolo.

Tekst: Vi befinder os i 1850-Tallets Rom, der ikke blot
var den katholske Kristendoms Hovedstads men ogsaa
Kunstens hellige Stad, til hvilken
Nordmænds Ønsker i alle Verdens Lande
talfarede.
Tekst: (om Rom - Kunstens Centrum etc.)

Se Ask Mam.

Optoning af Afstandsbillede af de syv Højes Stad med Konturerne af San Pietro og andre karakteristiske Bygninger, som aftegner sig mod Morgenhimlen. - Billedet toner bort.

2.

Tekst: Det var en Morgen i Maj, ~~sidst i 1830'erne,~~ at en Skare skandinaviske Kunstnere under Skæmt og Latter ~~kom vandrende~~ slentrende over Piazza del Popolo.

Opblænding af Del af Piazza del Popolo ~~(Se Borgens Side 1)~~ En Skare unge, typisk nordiske Kunstnere gaar over Piazzaen - bliver staaende ved Fontænen paa denne.

3.

Ved Fontænen. Et Par Kunstnere slaar sig ned paa Kanten af Fontænen - en af dem kaster et Blik mod den klare Himmel, tager sin Hat af og tørrer Sveden af Panden. Han springer op paa Fontænens Kant, vender sig mod de andre og siger med en Gestus mod den solbadede Piazza:

Tekst: Her bliver ikke til at aande i Byen i Dag. Hvad siger I om en Tur til Osteriet ved Ponte Molle, Venner?

Kunstnerne giver deres Bifald til Kende. Kun Christian, en ca. 35-aarig Mand, kommer med Indvendinger: ~~De andre synger ivrigt at Vorte-ben, og en af dem siger:~~

~~Tekst: Jo, vist tager Du med! Den gale Nordmand drømmer sikkert sin Dag væk - ogsaa uden Dig kender Christian~~

Tekst: Nej, jeg gaar op til Olaf Malm. Han trænger til ~~Nej~~ mig (Christian ...)

De andre trækker på skuldrene og kommer med mere hånende og spottende Bemærkninger.

(1)

4.

Nærb. af Christian, ~~som iøvrigt protesterer~~: *de viger:*

Tekst: Tal med Respekt om Malm, Drenge! Der slumrer en større Kunstner i ham end i nogen af jer!

5.

Ved Fontænen. ~~Kunstnerne, der foreslog Turen til Ponte Molle, svarer giftigt:~~

~~Tekst: Ja, den Slummer synes da at være dyb nok - vi har nu en hel Vinter ventet paa Opvækningen!~~

Almindelig Latter blandt de tilstedeværende. Christian ~~gaar vredt paa den talende~~, vender sig og gaar. De andre ser med et ~~spottende~~ Smil efter ham.

6.

Tekst: Olaf Malm - en ung, norsk Billedhugger.

Nærb. af Malm, der sidder paa en Stol ved Kavaletten i sit Atelier. Han er en blond, herkulisk bygget ung Mand. Hans tilbagestrøgne Haar er saa langt, at det næsten naar ham til Skuldrene. I Skjortærmer og med Bukser af Telemarkssnit sidder han med et Brev, som han lige har læst. Han sukker dybt.

7.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Indgangsdøren. Malms Opmærksomhed vækkes ved en Banken paa Døren. Paa hans:"Kom ind" træder Christian ind, gaar hen til Vennen og hilser. Malm nikker vemodigt, og da Vennen spørger om Grunden til hans Misstemning, siger han med et haabløst ~~Blik mod Kavaletten~~ *Blik mod Kavaletten*:

Tekst: Jeg duer ikke til noget - Antiken har allerede gjort alt - jeg er overflødig!

8.

Ved Kavaletten. Han rejser sig og peger med et trøstesløst Udtryk mod Kavaletten, paa hvilken der ligger en Bunke tør og sprukken Ler. Christian protesterer ivrigt mod hans Ord, men han ryster bare paa Hovedet og udbryder til sidst fortvivlet, idet han kaster et Blik paa Brevet, han holder i Haanden:

Tekst: Og nu har jeg faaet Brev om, at de kommer herned hjemmefra - Olaisen og hans Hustru, der har været mine Mæcener, og Sigrid - - -

Christian ser forbavset paa ham, og Malm fortsætter med et lille vemodigt Smil:

Tekst: Sigrid er deres Datter, - det var hende, som - som viede mig til Kunsten - - -

Han tier, sætter sig atter, og da Christian retter et Spørgsmaal til ham, begynder han at fortælle:

Tekst: Jeg var ~~gamle lille~~ kun 12 Aar, da Far døde og jeg kom til Olaisens Savværk som Læredreng. Og jeg kunde ~~efterhaanden~~ den Gang ikke se en Klump Ler, uden at - - -

Han fortæller videre. Billedet toner bort -

9.

Ved Bredden af en norsk Elv. Den 12-aarige Malm staar og former noget ud af en Lerklump, han har liggende foran sig paa en stor, flad Sten. Han er saa fordybet i sit Arbejde, at han ikke lægger Mærke til, at en lille 8-aarig Pige kigger frem fra en Busk ved Bredden og iagttager ham.

10.

Nærb. af Pigebarnet, som med et nysgerrigt Smil ser paa Drengen.

11

Ved Elven. Den lille Pige gaar hen til Drengen, der nu er færdig med sit Arbejde og drømmende betragter det. Hun giver sig til Kende, og han vender sig forlegen imod hende - ser paa hende med Øjne, der straaler af Beundring. Hun beder om at faa Lov til at se, hvad det er, han har lavet, og han viser hende det tøvende.

12.

Nærb. af en i Ler modelleret Bjørn, som Drengen har i Haanden.

13.

Ved Elven. Pigebarnet klapper henrykt i Hænderne, ~~men bliver saa pludselig alvorlig: "Den skal Du give mig!" Drengen ryster forlegen paa Hovedet: "Nej, hvad vil Du med den?" Den lille Pige betænker sig lidt~~ og siger ~~saa~~ med et indtagende, barnligt Smil:

Tekst: Gi'er Du mig Din Bjørn, gi'er jeg Dig et Kys!

Drengen bliver endnu mere genert, men hans Øjne straaler af Henrykkelse. Den lille Pige slaar Armene om hans Hals og kysser ham. Han giver hende Bjørnen, som hun glædestraalende ser paa, nikker saa Farvel og løber bort. Drengen ser betaget efter hende.

14.

Tekst: To Dage efter blev jeg kaldt op paa Gaarden, og bange var jeg, for jeg havde jo kysset min Husbonds Datter.

Del af lukket Veranda, der hører til en Herregaard. To midaldrende Herrer, af hvilke den ene er en typisk landlig Opkomling, hvorimod den anden gør et mere storstadsmæssigt Indtryk, sidder paa Verandaen sammen med en fin og elskværdigt udseende Dame, der øjensynlig er den førstnævntes Hustru. Foran dem staar den 12-aarige Malm og ser

forbavset paa Herren fra Byen, der med en anerkendende Mine undersøger Lerbjørnen og henvendt til de andre siger:

Tekst: Drengen har Evner, og det vilde være Synd ikke at give ham Lejlighed til at udvikle sig!

Damen vender sig livlig og interesseret til sin Mand, klapper ham paa Kinden:

Tekst: Det ved jeg, at Du ogsaa for min Skyld vil, Niklas!

Den tiltalte rømmer sig, ser velvilligt paa sin Hustru og nikker med en bifaldende Mine. Lille Sigrid, der staar ved Siden af Moderen, ser henrykt paa Drengen. Billedet toner bort -

15.

Ved Kavaletten i Malms Atelier. Malm tier et Øjeblik - fortsætter saa:

Tekst: Saa kom jeg til Kristiania og Kunstakademiet og til sidst her til - bare for at finde ud af, at det hele ikke tjener til noget som helst!

Christian ser deltagende paa ham, kan ikke finde Ord. Malm sidder ogsaa tavs. Afblanding -

16.

Tekst: Nogle Dage senere ankom Familien Olaisen til Rom og førtes om Eftermiddagen af Konsulen til Kafe'Ruspoli, hvor den dansk-norske Forening dengang holdt til.

(Savværksejer Olaisen .....)
(Fru Jutta Olaisen .....)

Uden for Kafé Ruspoli. En romersk Hyrevogn holder udenfor - ud af den stiger en lille, livlig Herre - øjensynlig Konsulen - og Ægtefællet Olaisen, der nu er ca. 12 Aar ældre, end da vi mødte dem i Malms Beretning fra hans Barndom. Efter dem følger deres nu 20-aarige Datter, en blond og ~~blasert~~ smuk ung Pige ~~af opsigtsvækkende Skønhed~~. De gaa ind i Kafeen.

17.

Klublokale i Kafé Ruspoli. Ved Bordene i det temlig tyndt besattte Lokale sidder Kunstnere - nogle af dem i Selskab med Damer. Konsulen og hans Selskab kommer ind, og han fører dem hen til et Bord lige over for en Dør, der staar paa Klem til et Sideværelse. Olaisen sætter sig og bestiller Forfriskninger hos en tillilende Tjener. Sigrid bliver staaende ved Bordenden og ser sig søgende om i Lokalet.

18.

Del af Sideværelset - øjensynlig Foreningens Bibliotek. Her er Hylder med Blade og et beskedent Antal Bøger. Ved et Bord sidder Christian og Malm fordybet i et Parti Skak. De har et Par Kopper Kaffe staaende ved Siden af Æg.

19.

Del af Klublokalet med Olaisens Bord. En Kelner serverer Vin og Frugt. Olaisen beder Konsulen og Damerne tage for sig af Retterne. Sigrid sætter sig med et lille Suk ved Siden af Moderen og siger til hende med en Gestus ud mod Lokalet:

Tekst: Men Konsulen sagde jo, at vi vilde træffe ham her - - -

20.

Ved Bordet i Sideværelset. Malm, der netop skal til at gøre et Træk, farer sammen og lytter glad overrasket. Christian betragter ham forbavset. Malm sbubber pludselig Skakbrædtet fra sig, saa Brikkerene vælter om mellem hinanden - læner sig bleg tilbage i Stolen og hvisker:

Tekst: Det var Sigrids Stemme!

(Sigrid .....)

Nærb. af Sigrid i Klublokalet. Hendes Ansigt har et skuffet og drømmende Udtryk. Pludselig farer hun sammen - hun har faaet Øje paa Malm og Christian gaar i Døren til Sideværelset. Et Skær af Glæde opklarer hendes Træk.

~~22.~~

I Døren til Sideværelset. Malm staar med Christian bag sig og stirrer ind i Klublokalet. Han er glad men samtidig nervøs. Han vil gaa ind i Lokalet, men standser - og staar tvivlraadig og urolig.

22.

Del af Klublokalet med Olaisens Bord og Døren til Sideværelset. Olaisen og hans Hustru har ogsaa ~~rettet Øje~~ set paa Malm. Savværksejeren nikker jovialt og vinker ham hen til Bordet. Malm tager sig sammen og gaar derhen fulgt af Christian - hilser paa Damerne, præsenterer Christian og vender sig saa mod Olaisen. Denne har rejst sig og slaar gemytlig Malm paa Skuldren:

Tekst: Naa, nu har De vel Huset fuldt af Mesterværker. Mor er ved at sprække af Nysgerrighed - for ikke at tale om Tøsen der!

Han peger paa Datteren.

23.

Nærb. af Malm, der staar forvirret og ubehageligt berørt.

24.

Ved Olaisens Bord i Klublokalet. Sigrid, der tror, at Faderens brydske Væsen er Skyld i Malms Forvirring, lægger Haanden paa hans Arm

og siger med et indsmigrende Smil:

Tekst: Hvornaar kan vi komme og se Deres Atelier uden at forstyrre?

Malm, hvis Forvirring stiger, ser ned mod Gulvet. Pludselig hæver han atter Blikket og siger frejdigt og besluttet:

Tekst: Om tre Dage - altsaa paa Mandag!

Med et kort "Paa Gensyn da" vender han sig hurtigt om og gaar. Sigrid ser med Skuffelse i Blikket efter ham, medens Olaisen griner: "Saadan en skør Rad!" Han beder Selskabet tage Plads igen, for at man kan nyde Forfriskningerne. Christian vil følge efter Vennen, men efter Olaisens Ønske bliver han og slaar sig ned hos Selskabet.

25.

Del af Malms Atelier med Kavaletten. Malm kommer, stryger med en Haandbevægelse det tørre Ler ned fra Kavaletten, lægger en frisk Klump Ler op og begynder med et Udtryk af glad Beslutsomhed at bearbejde dette. Afblænding -

26.

Tekst: Saa kom den betydningsfulde Dag....

Optoning af Malms Atelier. Værelset er gjort grundigt rent og gør nu - efter at Støvet og Spindelvævet er fjernet - et friskt og tiltalende Indtryk, som det ligger badet i Middagssolen. Gulvet er bestrøet med Cypress- og Piniegrene paa samme Maade, som man i Norge strøer med Gran. Paa Kavaletten staar en tildækket Figur. - Malm ~~gaar hen og~~ aabner Døren, lukker Familien Olaisen og Christian ind. Han hilser hurtigt, betyder med en Haandbevægelse sine Gæster, at de skal blive staaende et Stykke fra Kavaletten. Han gaar selv hen til denne, trækker Klædet bort og afdækker en i Ler udført kvindelig Figur.

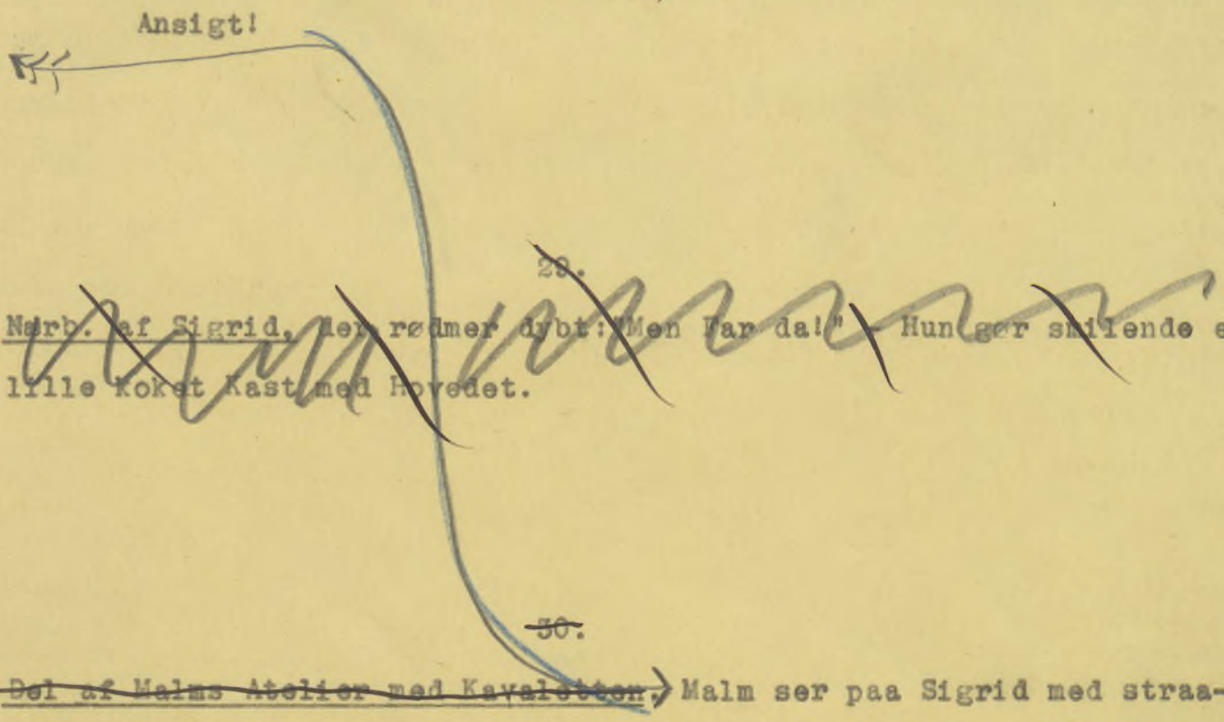
27.

Nærb. af Skulpturen. Den forestiller Psyche og har Sigrids Ansigtstræk. Lampen ligger slukket ved hendes Fod - den folderige Dragt er gledet ned om de fine Hofter, og i fremadbøjet Stilling strækker hun Armene ud efter den bortflygtende Gud. Angst og Fortvivlelse lyser ud af hendes Øjne, og man synes at høre et Udbrud af Skræk undslippe hendes halvaabne Læber.

28.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og den Gruppe, Gæsterne danner. Tilskuerne staar ganske overvældede - selv Olaisen er imponeret. Han tager et Par Skridt frem mod Malm, der gaar ham i Møde, nikker anerkendende og siger:

Tekst: Hun er Fa'n hakke mig nyttelig, - men det er jo ogsaa min Datters Ansigt!

~~28.~~

Nærb. af Sigrid, der rødmer dybt: "Men Far da!" - Hun gør smilende et lille koket Kast med Hovedet.

~~30.~~

~~Del af Malms Atelier med Kavaletten.~~ Malm ser paa Sigrid med straalende Øjne, medens de andre atter betragter Skulpturen. Christian trykker Vennens Haand.

29.

Gyden uden for Malms Atelier. En ældre Herre gaar fulgt af en stor Hund hen mod Indgangen til Huset.

30.

Del af Malms Atelier med Kavaletten. Fru Olaisen har sat sig, men hendes Mand staar stadig og stirrer eftertænksomt paa Psychen, vender sig mod Malm:

Tekst: Hvad vil saadan en Tingest koste i Marmor?

Malm betænker sig, men Christian tager hurtigt til Orde:

Tekst: Otte Hundrede Specier synes mig ikke at være for meget!

Olaisen farer sammen for saa at protestere:

Tekst: Hille den - jeg troede ikke, at Marmor var saa dyrt i Rom. Forresten saa jeg en ~~hos Dahlkvist~~ hos Dahlkvists, som var næsten lige saa stor og ikke kostede det halve!

Malm smiler: "Naa, vi bliver vel nok enige om den Sag!" Olaisen vil til at sige noget, da de alle bliver opmærksom paa nogen henne ved Døren.

31.

Ved Døren. Den Herre, vi saa uden for, viser sig i Døren, fulgt af sin Hund.

32.

Del af Atelieret, hvor Malm og de andre staar. Malm ser urolig og forbavset mod Døren uden at høre paa Olaisen, der med en noget højlydt Hvisken spørger, hvem det er. Christian tysser paa ham og hvisker til ham:

Tekst: Det er Signore ~~Roberto~~ Bertel Thorvaldsen!

33.

Del af Malms Atelier med Døren og Kavaletten. Thorvaldsen ser han mod Kavaletten, gaar uden at hilse et Par Skridt frem mod denne og mønstrer et Øjeblik tavs Lerfiguren med et roligt og sikkert Blik.

34.

Nærb af Malm, der staar som hugget i Sten. Hans Udtryk røber, hvor spændt han er paa Mesterens Dom.

35.

Del af Malms Atelier. Thorvaldsen, der staar nærmest Kameraet, vender sig med et bifaldende Udtryk mod Malm, der staar ubevægelig og ser ned mod Gulvet - gaar hen til ham og rækker ham Haanden:

Tekst: De har en smuk Fremtid for Dem!

Malm ler generт, men lykkelig. Mesteren hilser med et Buk paa Damerne, og Olaisen skynder sig at tage sig sammen, trænger sig frem og hilser. Thorvaldsen trykker hans Haand, og Savværksejeren siger ivrigt og fidelt:

Tekst: Et udmærket Kunstværk - ta' mig Pokker - jeg har netop bestilt det i Marmor!

36.

Nærb. af Thorvaldsen og Olaisen. Mesteren nikker bifaldende og kommer med et Spørgsmaal, som Olaisen besvarer med en Grimasse, som om han slugte en altfor stor Mundfuld:

Tekst: Jeg skal gi' 800 Specier!

Malms Atelier. Thorvaldsen nikker atter, tager hastigt Afsked, vender sig og gaar fulgt af sin Hund. De andre ser imponerede efter ham Sigrid lister stille hen til Malm og trykker hans Haand, medens Olaisen med skrævende Ben stiller sig op foran Skulpturen. Han betra ter den hovedrystende, som om han allerede begyndte at fortryde sin Optræden som Mæcen - vender sig pludselig om mod Malm

~~40.~~

~~Del af Malms Atelier ved Kavaletten.~~ og siger:

Tekst: Men skal jeg ha' den, maa den gøres færdig i en Fart! Hvor lang Tid behøver det at ta' ?

Malm staar forvirret og tøver med Svaret; ~~da Christian igen tager til Orde:~~

Tekst: Hvis Frøkenen vil sidde Model for Hovedet, ~~kan~~ Figuren ~~sikkert~~ staa færdig i Marmor inden Sommerens Slutning!

~~Malm nikker~~. Olaisen tygger lidt paa det, kaster et Blik paa Hustruen, der bønfaldende smiler til ham, og svarer saa:"Godt, saa er det en Aftale!" ~~Fru Olaisen ser lettet ud og sender Christian et taknemmeligt Blik. Sigrid ser undselig og betaget paa Malm og tager en Plaget op fra en Olieskrukke for at skjule sin Forlegenhed. Afblænding.~~

Tekst: Den Tid, der nu fulgte, var den lykkeligste i Malms Liv.

Optoning af Del af Malms Atelier. Malm staar ved Kavaletten fordybet i Modelleringsarbejdet af Psychens Hovede. Der er meget hedt i det solbadede Rum, og Sigrid - der sidder paa et Podium foran Kavaletten og vender Hovedet, som er friseret paa græsk Vis, mod Billedhuggeren - gør Indtryk af at være træt. ~~Fru Olaisen sidder og gisper i en Læne~~

~~stol over et Haandarbejde. Hun ser paa Uret, stopper Syrtøjet i en Pose, rejser sig og siger:~~

~~Tekst: Jeg lovede at møde Far hos Konsulen Klokken 3, men I er vel ikke ferdige endnu?~~

Malm ser ~~op~~ med et lykkeligt Smil paa hende:

Tekst: Bare et Kvarter endnu, hvis Du ikke er for træt, Sigrid! ~~Vi tager saa bagefter hen til Konsulen!~~

Sigrid forsikrer smilende, at hun godt kan holde ud lidt endnu, ~~og Moderen gaar saa, medens Malm atter fordyber sig i sit Arbejde.~~

33.

Nærb. af Sigrid, der anstrænger sig for at bekæmpe sin voksende Træthed.

40.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Podiet. Malm arbejder ufortrødent videre uden at lægge Mærke til, at det bliver sværere og sværere for Sigrid at holde den rette Stilling. Han lader Modellerpinden glide om Figurens Læber, ~~medens han et Øjeblik staar hensunken i dybe Tanker~~. Sigrid vakler og er nær ved at falde, ~~og derved vækkes han af sine Drømmerier og opdager, hvorledes det staar til med hans Model~~. Han styrter hen til hende og griber hende i sine Arme, netop da hun er ved at miste Bevidstheden. Angst og ulykkelig bærer han hende hen til Sengen, der staar ved Væggen til Haven.

44.

Ved Sengen. Han lægger den unge Pige paa Sengen, river et Tæppe af et lille Bord ved Hovedgærdet, fugter det med Vand fra en Krukke paa

Gulvet og bader hendes Tindinger. Hun slaar Øjnene op. "Tilgiv mig" - stammer han angerfuld. Hun nikker smilende. Han slaar heftigt Armene om hendes Hals og dækker hendes Ansigt med Kys. Hun lukker Øjnene og lader Hovedet synke ind til hans Skulder. Han ser paa hende med grænseløs Kærlighed og kysser hende igen. Hun møder hans Blik og besvarer lidenskabeligt hans Kys. Afblænding -

Tekst: Saa vandt Aaren for de to som en ~~XXXX~~ lykkelig Drøm, indtil den Dag kom, da Familien Olaiven skulde forlade Rom for at tilbringe Sommeren i Neapel og Sorrento.

Opblænding af malerisk Parti i Villa Medicis Have paa Monte Pincio.

Malm og Sigrid staar drømmende og betragter den storslaaede Udsigt over den evige Stad. Pludselig river den unge Pige sig ud af sin Drømmeverden og siger med et let Suk noget til Malm. Han nikker, drager hende ind til sig. Hun læner sit Hoved mod hans Bryst, - han tager en Ring op af Lommen og sætter den paa hendes Finger. Hun ser henrykt paa Ringen.

49.

Nærb. af Sigrids Haand med Ringen, der er formet som en Slange med to straalende Diamanter som Øjne.

44.

I Villa Medicis Have. Sigrid slaar Armene om Halsen paa Malm og kysser ham. De staar et Øjeblik i øm Omfavnelse - saa gør hun sig fri. Han hvisker noget til hende i en indtrængende Tone, men hun ryster afvisende paa Hovedet:

Tekst: Nej, Du maa ikke skrive til mig! Jeg har jo sagt Dig, at mine Forældre intet maa vide, før Din Psyche staar færdig!

Malm sukker. Hun stryger ham kærtegnende over Kinden, og de kysses igen. ~~De forlader atter~~ Sigrid ser ned ad Bjerget, Malm ser efter hende -- Aftening. —

52.

Ved Vetturinen. Sir Charles fører Sigrid hen til Vognen, i hvilken de begge stiger op efter en hastig Afsked med Christian og Konsulen, der staar ved Vogndøren. Olaisen siger et Par Afskedsord til Malm om Statuen og indtager saa sin Plads i Køretøjet, der sætter sig i Bevægelse. Malm ser ~~dysteret~~ efter Vognen, der fjærner sig, og Christian iagttager ham bekymret.

53.

Ved Vognen, der kører hen ad Vejen. Sigrid stikker Hovedet ud af Vinduet i Vognen og nikker med et længselsfuldt ~~Smil~~ Blik Farvel til Malm.

54.

Uden for Albergoet. Malms Ansigt klarer op. Han raaber leende noget til Vennen, og de to begiver sig saa paa Tilbagevejen til Byen. Afblænding.-

~~35.~~ 45.

Tekst: Ved Sommerens Slutning stod Malms Psyche færdig - fri og let
i hver Linie, ganske vist bundet til det kolde Marmor men dog
ved Kunstens af Kærligheden besjælede Magt frigjort fra det.

Opblænding af den i Marmor fuldførte Psyche-Statue paa dens Kavalet. Billedet udvides, saa det omfatter Malms Atelier ved Kavaletten. Christian betragter begejstret Statuen, medens Malm staar ved Siden af ham med et Udtryk, der røber baade Glæde og Stolthed. Med et lykkeligt Smil siger han til Vennen:

Tekst: Nu rejser jeg selv til Neapel og fortæller Olaisen Nyheden,-
og saa skal Brylluppet staa!

46.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Døren. Christian nikker og trykker med et muntert Smil Vennens Haand, da han i det samme hører nogen ved Døren. Han gaar hen og lukker op - der er et Bud med et Brev, som han tager imod og giver til Malm. Han stiller sig med Ryggen til Vennen og fortaber sig igen i Beskuelsen af Psychen, medens Malm sætter sig paa en Stol og bryder Brevet.

47.

Nærb. af Malm, som læser Brevet. Hans Ansigt faar pludselig et Udtryk, der røber baade Overraskelse og Skræk, og det svimler for hans Øjne. Haanden, der holder Brevet, synker ned, men han løfter den atter og læser Brevet endnu engang med stive, stirrende Øjne, hvis Udtryk bliver mere og mere vildt. Saa bryder han ud i en stærk og skærende Haanslatter.

48.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Døren. Christian vender sig forskrækket, medens Malm ligbleg farer op af Stolen og kaster Brevet fra sig. Uden at svare paa Vennens ængstelige Spørgsmaal griber han en tung Hammer og gaar med denne løs paa Statuen. Med et voldsomt Slag knuser han dens Hoved, kaster Hammeren fra sig og styrter ud, idet han heftigt skubber Christian, der vil standse ham, til Side. Vennen staar et Øjeblik tvivlraadig og bestyrtet. Hans Blik falder paa Brevet, der ligger paa Gulvet, og han tager det op og løber det igennem:

Tekst: (Foroven afbrændt Del af et Brev) ~~tager~~ har jeg ~~mig Tilladelse~~ Forlovelsen at meddele Dem, at min Datter Sigrid Olaisen i Gaar blev forlovet med Sir Charles Vernon. Jeg beder Dem derfor paaskynde Arbejdet, da jeg ønsker at give Deres Psyche som Brudegave til

min Datter nu til Høst.

Deres forbundne

Niklas Olaisen.

Opfyldt af Medlidenhed og Uro ryster Christian paa Hovedet - gaar ud efter Malm. afbrydning.

49. C

Beskrivelse

Optoning af

~~58~~.

Olaisens Hotelværelse i Neapel, der vender ud til en blomster- og plantesmykket Loggia. Ved et Rygebord sidder Olaisen og taler trøstende til Sir Charles, der nedslaaet har taget Plads i en Lænestol ved Siden af ham:

Tekst: Naturligvis modtager min Datter med Henrykkelse Deres smigrende Tilbud, Sir Charles, men unge Piger maa have Betænkningstid - de forstaar ikke deres egne Følelser!

(Sir Charles Vernon - - - -)

Englænderen rejser sig lettet: "Saa tør jeg altsaa endnu nære Haab?" Olaisen forsikrer med overstrømmende Hjertelighed, at det hele nok skal gaa i Orden. Sir Charles tager Afsked, Savværksejeren følger ham til Døren og lukker ham ud - gaar saa selv ud paa Loggiaen.

(~~I dette Billede prosenteres Sir Charles Vernon~~)

50.

Ved en Marmorbænk paa Loggiaen, der er aaben ud mod Haven (evt. med Udsigt over Neapel). Sigrid sidder med en Bog i Skødet - læser dog ikke, men ser drømmende ud mod de skønne Naturomgivelser. Moderen er som sædvanlig beskæftiget med sit Haandarbejde. Olaisen kommer oprømt og ivrig hen til dem, kniber med et skælmskt Smil Sigrid i Kinden og siger:

Tekst: Naa, hvornaar maa jeg gratulere min lille Pige som Lady Vernon?

Med en bestyrtet Mine ryster Sigrid paa Hovedet: "Aldrig, Far!" Olaisen bruser op og begynder hidsigt at tale.

(fortsættes (18) direkte på næste Ark)

Udfor Hotellet i Nizza. Sir Charles kommer ud - hans engelske Tjener kommer ham i Møde og rækker ham Post fremmedfra. Sir Charles sætter sig ved et Bord foran Indgangen og begynder at gaa Posten igennem.

~~Ved Marmorbænken paa Loggiaen~~ I stærkt Sindsoprør (rejser Sigrid sig) staar ~~Sigrid~~ med Haanden støttet til Bænkens ene Arm og lytter til sin stadig mere og mere ophidsede Faders Ord:

Tekst: ~~Forbindelsen med den Fattiglus til~~ Malm (-den fattige Lus-) kan Du ligesaa gerne opgive først som sidst, - jeg har forresten allerede skrevet til ham, og ~~Sir~~ Sir Vernon er rasende forelsket i dig og stenrig!

~~Med et tilfreds Smil tilføjer han endnu et Par Ord, der faar Sigrid til at fare~~ ~~hæftig sammen.~~

51.

Nærb. af Sigrid, som tager sig til Hjertet og udbryder:

Tekst: Hvad har Du gjort, Far! Jeg....jeg bærer jo Olaf Malms Barn under mit Hjerte!

52.

Ved Marmorbænken paa Loggiaen. Sigrid hulker, - Moderen farer op og skynder sig hen til hende og tager hende i sine Arme. Olaisen staar et Øjeblik som ramt af Lynet, tager sig saa sammen og styrter rasende hen til de to Kvinder. Han river Sigrid ud af Moderens Arme og raaber:

Tekst: Saa er det ogsaa bedst, at Du opsøger ham, som er Din Elsker! Gaa, og lad mig aldrig se Dig for mine Øjne mere!

(For de angelsaksiske Lande bliver det maaske nødvendigt, at

Sigrid og Malm er hemmelig gift - Teksten formuleres derefter) Sigrid gaar med sænket Hoved. Moderen vil følge hende men holdes tilbage af Olaisen.

53.

Ved Indgangen til Hotellet i Neapel. Truende Skyer formørker Himlen, og Skumringen falder paa. Sir Charles, der sidder fordybet i "Times", har svært ved at læse længere og lægger Avisen fra sig. I det samme ser han Sigrid, der har kastet et let Sjal over Hovedet, gaa forbi og forsvinde hen ad Gaden uden at lægge Mærke til Englænderen. Han rejser sig og følger efter hende.

54.

Ved en Fontæne paa en lille Piazza. Sigrid synker ned paa Fontænens Kant og bader sit ophedede Ansigt med et Lommetørklæde, hun dypper i Vandet. Pludselig farer hun sammen, - hun ser Sir Charles komme hen til hende. Hun vil rejse sig op for at styrte bort, men han siger noget til hende i en indtrængende og beroligende Tone. Hun ser taknemmelig paa ham, siger:

Tekst: Tilgiv mig, Sir Charles, hvis jeg har vakt Forhaabninger hos Dem, som jeg ikke kan indfri. Jeg tilhører en anden - - - Englænderens Blik røber, hvilken Smerte hun volder ham. Hun fortæller videre, medens han med stigende Deltagelse lytter til hendes Ord.

55.

Del af Roms Colosseum ved Martyrernes Kors. Det er næsten ved at være helt mørkt, og et Uvejr er ved at trække op. Vinden hvirvler det tørre Sand op i Ruinen. Paa en Stump Mur sidder en sammensunken Skikkel-

se - den rejser sig, og man genkender Malm. Med vaklende Skridt gaar han hen mod Korset og løfter Hænderne op mod dette. I det samme dukker Christian frem fra Mørket bag ved ham, betragter ham et Øjeblik med Smerte og lægger saa sin Haand paa hans Skulder. Malm drejer Hovedet og ser med et trøstesløst Blik paa Vennen, der med en beroligende Gestus siger:

Tekst: Endelig fandt jeg Dig! Nu følger Du med mig hjem, Olaf!

Malm nikker mekanisk og lader sig føre bort af Christian, der tager ham under Armen.

56

Ved Fontænen paa den lille Piazza i Neapel. Det er næsten helt mørkt, og det begynder at regne stærkt. Sigrid slutter sit Skriftemaal, rejser sig og rækker Sir Charles Haanden til Farvel. Der raser et Øjeblik en Kamp i hans Indre, men saa griber han heftigt hendes Haand, kysser den og siger indtrængende:

Tekst: Selv om jeg ikke kan blive andet for Dem, saa lad mig i det mindste være Deres sande og uegennyttige Ven! Nu fører jeg Dem til Rom!

Opfyldt af Taknemmelighed ser Sigrid paa ham, - nikker med et fugtigt Blik. Han fører hende bort fra Pladsen. Afblænding -

57

Tekst: Sensommerens stadige Regnskyl havde faaet Tiberen til at stige, og efter en frygtelig Uvejrsnat gik Floden over sine Bredder.

Optoning af Del af den svulmende Flod. Ned ad Floden flyder med rasende Fart løsrevne Dele af Hustage, Vogne, forskelligt Husgeraad, hele Træer, som er rykket op med Rode - etc.

Scholder

58.

Tekst: Ghettoen stod under Vand.

Snæver Gyde i Ghettoen, gennem hvilken Vandmasserne strømmer, førende Trapper, Husgeraad og forskellige fattige Klædningsstykker med sig og rivende til sig Dele af de smaa Boder, Rønner, der kanter Gaden. Mennesker - hovedsagelig Jøder - kigger ud fra Vinduerne i Husenes Kviste - nogle har taget deres Tilflugt til Tagene og andre klynger sig fast ved Tømmer og Møbler, der flyder om paa Gaden. Mellem to Genbohuse er lagt et Brædt over den smalle Gyde, og fra dette søger et Par Beboere at fiske forskellige Genstande til sig fra Floden ved Hjælp af Reb og Stænger, der er forsynet med Kroge.

59.

Paa en temlig højtliggende Bro, der fører over Floden. Der er en Trængsel af Mennesker paa Broen. Malm er der ogsaa (nærmest Kameraet) - han har ingen Hat paa, og hans lange Haar flyver for Vinden, medens han med skinnende Øjne betragter Naturskuespillet. Ved Siden af ham staar Christian. Malm peger ud mod Floden.

60.

Del af Floden set fra Broen. Vragstumper af forskellig Art driver ned ad Floden. En undermineret Rønne bagest i Vandbrynet styrter sammen, og dens Ruiner, som i vild Fart rives bort af Vandmasserne, fylder næsten hele den ~~overvandede Gyde~~ landfladen.

61.

Ved Malms og Christians Plads paa Broen. De to Kunstnere staar imponerede, da Malm pludselig griber Vennen i Armen og peger ud mod Floden:

Tekst: Ser Du hende paa Taget der - Gud hjælpe hende, hun er fortab

62.

Kvinde

Del af Floden. En gammel [illegible] sidder paa en Del af Taget fra den sammenstyrtede Rønne. Hun klamrer sig fast til Resten af Sparreværket og stirrer ligbleg frem for sig, medens hendes graa Haar flagrer i korte, uredte Tjavser for Vinden. Det havarerede Tag driver fremefter men standses af en Barriere, som en Del sammendrevet Tømmer danner.

Bekvelles

63.

Del af Broen med Malm og Christian. Malm styrter ned mod Floden fulgt af den forskrækkede Christian.

64.

Ved Floden neden for Broen. En mumlende Skare Mennesker staar og stirrer ud over Floden uden at vide, hvorledes de skal komme den ulykkelige Kvinde til Hjælp, da Malm og Christian kommer. Nordmanden baner sig Vej gennem Menneskemængden og ned til Floden. Han river et Reb fra en Gendarm, der staar i Nærheden, binder det med et beslutsomt Blik ud mod Floden om Livet, da Christian i det samme kommer hen til ham.

65.

Nærb. af Malm og Christian ved Flodbredden. Christian ~~siger~~ sier forskrækket og ~~indtrængende~~ hos Malm, mens

~~Tekst: Malm, Du er klar over, at dette er Selvmord!~~

~~Malm~~ denne ~~trækker paa Skuldrene og~~ arbejder videre med at gøre Rebet fast om Livet: ~~Christian raaber heftigt:~~

~~Tekst: Saa sandt der er en Gud, springer jeg ud efter Dig, dersom Du vover dette vanvittige Forsøg!~~

~~Malm ler - svarer i en beroligende Tone:~~

Tekst: Jeg ~~agter sandelig ikke at begaa Selvmord, men jeg~~ kender ~~til~~ de norske Elve, og jeg er den eneste, som kan redde hende! ~~derude!~~

66.

Ved Flodbredden. Christian opgiver at tale ham til Rette. Malm, der har den ene Ende af Rebet om Livet, kaster den anden til et Par Gendarmer og springer ud i de brusende Vandmasser, medens en Bestyrtelsens Mumlen lyder fra Skaren ved Brædden.

67.

I den brusende Flod. Malm svømmer med kraftige Tag gennem de hvirvlende Bølger og undgaar behændigt de omkringflydende Bjælker og Vragstumper.

68.

Ved Barrieren, hvor det havarerede Tag er standset. Bjælker og Vragstumper presser ind mod Tagryggen, paa hvilken Kvinden stadig i stum Fortvivlelse holder sig fast, og truer med at løsrive den.

69.

Beholdes

~~81.~~

Ved Flodbredden. Folkeskaren staar stum af Spænding, ~~overvældes~~

~~"den gule Engel"s Redningsforsøg vil forløbe. Christian stryger~~
~~aand~~

70 84.

Del af Floden med Barrieren. Tagstumpen med Kvinden, der-skønt hun er udmattet til Døden - dog har Kraft til at ôpløfte et svagt Jammerskrig, er ved at rive sig løs, da Malm naar derhen og svinger sig op paa Taget. Med et hastigt Greb løser han Rebet, som han har om Livet, og binder det om Kvinden, hvis Klæder han gør fri fra Sparreværket. Han giver med Haanden Gendarmerne paa Bredden Tegn til at hale ind i Rebet.

71.

Folkemassen paa Bredden. Man raaber Hurra og vifter i vild Begejstring med Huer og Tørklæder, medens Gendarmerne begynder at hale ind i Rebet.

Beholdes

72

~~84~~

Ved Barrieren. Tagstumpen flyder videre. Malm springer fra den og ned paa en solid Planke, der flyder forbi.

73.

Ved Flodbredden. Jødinden hales ind i god Behold under de forsamledes stigende Jubel. Christian og en anden Mand kaster et nyt Reb, til hvilket der er fastgjort en Bøje, ud til Malm.

74.

Paa Broen. Under voldsom Begejstring over den vellykkede Redningsdaad trænges og mases de mange Mennesker mellem hverandre. Pludselig lyder et enstemmigt Rædselsskrig fra hele Skaren.

75.

Del af Floden med Barrieren og en af Brobuerne. Malm springer fra den ene Bjælke til den anden, idet han søger at naa den udkastede Bøje, til hvilken Rebet er fastgjort. En ny Samling Vraggods rammer den Planke, paa hvilken han sidst har reddet sig hen, og vælter den om. Malm forsvinder i Bølgerne, og hele den kompakte Masse, som Vragstumperne danner, forsvinder i hvirvlende Fart ind under Broen.

76.

Ved Flodbredden. Christian staar fortvivlet mellem den summende Menneskemængde, ~~— ser med et hæftigt Blik ud over Floden, vender sig og staar~~ han rynker ned paa Knæ med Hænderne presset mod sine Tindinger, rystes af en Hulken, løftes saa langsomt op af de omstaaende. Han ser sig forvildet om, tager sig sammen og iler bort.

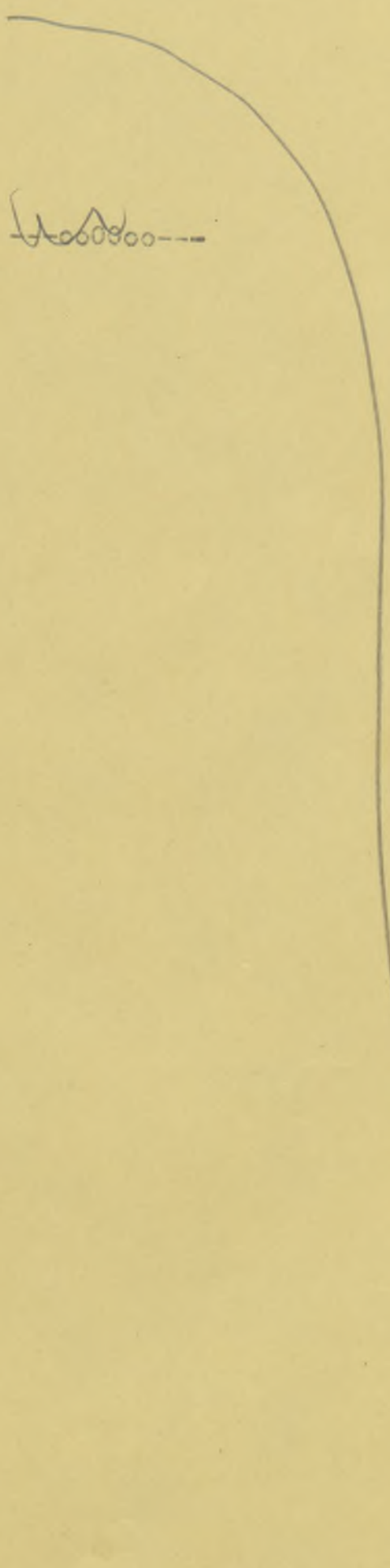
77.

Paa Broen. En Vogn, i hvilken Sigrid og Sir Charles sidder, kommer kørende. Den unge Pige opdager pludselig Christian, der kommer fra den anden Side og med tunge Skridt gaar fremad. Hun faar Kusken til at standse og kalder paa Kunstneren, der kommer hen til Vognen.

78.

Ved Vognen paa Broen. Sigrid retter ivrig et Spørgsmaal til Christian, der ser paa hende med Foragt og Smerte og svarer:

Tekst: Olaf Malm kan De søge dernede i Floden, - han har lige ofret
sit Liv for at redde et stumt Menneske ~~Mennesket~~ fra Døden!
Han gør en Gestus mod Broens Rækværk. Sigrid ser paa ham med forvildede Blikke, opløfter et skingrende Skrig og synker besvimet om i Sir Charles Arme. Englænderen giver Kusken Tegn til at køre videre, og Vognen sætter sig i Bevægelse. ~~Christian ser med Lyst Publikum efter dem~~. Afblænding -

Vidne

~~Udkast~~

7.9.

Tekst: Det var en Junidag ved Furesøen i det Naadens Aar 1860, en af disse lyse, skyfri Foraarsdage, da Himlen, befriet fra Vinterens Taage, synes dobbelt klar, og Luften saa lun og lind, som om Sydens Aande var faret hen over Danmarks Sletter.

Optoning af en Herregaardsbygning ved Furesøen omrammet af en prægtig Park.

80.

Tekst: Paa Etatsraad Grams Landsted ~~fejrede Døtteren i Huset, Harriet sin attenaarige Fødselsdag~~ var der i Dag to Gæster til Middag.

~~Paa en Græsplæne i Parken~~ ~~Et Selskab af unge Mennesker af begge Køn løber "To Mand frem for en Enke". "Enken", en ung blond Pige klapper~~ i Hænderne, og det Par, der staar for Tur, løber frem. Det er en ung Mand i 25-aars Alderen og en midaldrende, en Smule korpulent Dame altfor ungdommeligt paaklædt efter sin Alder og med en Optræden saa livlig og naiv, som var hun kun tyve Aar. Ved et Bøgetræ i Udkanten af Plænen fanger ~~hun~~ den unge Mand, medens hans Moitié forpustet ~~standser sit anstrængende Løb et Stykke derfra.~~

Løbet op ad et gammelt Træ sidder en ung Mand og en ung Pige i Græsset i ivrig og forelsket Samtale

~~Etatsraadens Datter~~ Harriet

~~Ved Bøgetræet i Udkanten af Plænen~~. Den unge Pige ser med et Smil mod den unge Mand, ~~som vil føre hende tilbage til de legende~~ og siger:

Tekst: ~~Nej, nu løber vi Tante Sophie klæbe Enkelagen selv~~. Kom, lad os gaa ned til Søen, Henry!

(Henry Vernon.....)

(Harriet Gram.....)

Han nikker – de rejser sig og gaa.

1.

Nærb af Studenten og den unge Pige. Hun lægger Haanden paa hans Arm for at føre ham med sig. Et Glimt af Kærlighed skinner et Øjeblik i hans Øjne, men han behersker sig hurtigt og indtager sin formelle, ligegyldige Holdning. "Som Du vil, Harriet!"

2.

Tekst: Tante Sophie, Etatsraad Grams Søster...

Nærb. af Tanten, som staar forpustet efter Løbet. Hun smiler koket til Henry.

3.

Paa Græsplænen. Tanten gaar tilbage til de Øvrige, medens Henry og Harriet forsvinder henad Stien, der fører ned til Søen.

81.

Ved et Bord med Forfriskninger under et løvrigt Træ, der staar ved Nedgangen til Stranden. En ældre, korpulent Mand med et noget rødmusset Ansigt sidder i Samtale med en midaldrende, elegant Herre, hvis Ydre tydeligt tilkendegiver hans sydlandske Herkomst. Sydlændingen siger med en ilfuld, overtalende Gestus:

Tekst: De maa ikke glemme vort gensidige Forhold. De ved, at jeg elsker Deres Datter, og at jeg haaber at faa hendes Samtykke, ligesom jeg jo allerede har Deres, Hr. Etatsraad - - -

(Etatsraad Gram.....)
(Cavaliere d'Acorda, en smart italiensk Forretningsmand...)

82.

Nærb. af Gram og d'Acorda. Gram nikker ivrigt. - og d'Acorda forklarer ivrigt med sydlandsk Elskværdighed. Hans Tilhører lader til at være ganske enig med ham.

(29)

Nærb. af Gram, som nikker i vrigt.

~~Tekst: Det har De, Cavaliere d'Acorda. Og at Harriet nok skal gi' sig en jeg Mand for at bestemme~~

{ Cavaliere d'Acorda, en smart italiensk Forretningsmand i nær Tilknytning til sit Hjemlands Legation.....

Nærb. af d'Acorda, som med Sydlandsk Ildfuldhed forklarer.

Tekst: Nuvel, De forstaar nok, at jeg ikke frier til en ung Pige, hvis Formue hænger mellem Himmel og Jord. Placeringen er klippefast, Hr. Etatsraad!

10.

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden. Etatsraaden nikker eftertænksomt. ~~D'Acorda fører [illegible] Retning mod Stranden. Han rynker misfornøjet Panden, [illegible] Retningen af Hans Blik.~~

83.

Ved Stranden. Henry og Harriet kommer ned til Stranden, hun er ved at snuble over en Sten og griber fat i Ham for at støtte sig. ~~Hans Arm~~ ~~Ostraaden en stadig behersket, medens~~ hun ser forelsket, spørgende op paa ham. De gaar videre ad Stien langs Stranden.

(30)

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden. D'Acorda vender sig med et misfornøjet Udtryk mod Gram:

Tekst: Hvem er egentlig denne ~~Hr. Ingenting fra Gud ved hvor~~ unge Kaps, som De har aabnet Deres Hus for?

Etatsraaden slaar ud med Haanden:

Tekst: Aa, Henry Vernon er ~~god nok~~ en fiink Fyr, selv om der ogsaa hviler en Hemmelighed over hans Herkomst. Jeg modtager aarligt 10000 Daler fra England til ham!

Etatsraaden tier, løfter sit Glas og hilser paa sin Gæst. Italieneren, der er skinsyg og nervøs, besvarer ~~Skaalen~~ Hilsenen.

13.

Parti ved Stranden. Harry og Henry kommer, standser ved en Høj, buskligncnde Plante, der har slaaet Rod mellem Strandens Sten. Den unge Pige vil plukke en af dens gule Blomster og kommer derved til at røre ved et Frøkapsel.

14.

Nærb. af Harriets Haand, der rører ved Frøkapslet. Kapslet synes at faa Liv, slaar hende over Fingrene.

15.

Parti ved Stranden. Harriet farer sammen og ser helt forskrækket ud, vender sig med et ivrigt Spørgsmaal til Henry. Denne ler og svarer:

Tekst: Det er Impatiens noli tangere! Rører man ved dens Frøkapsler, springer de op og kaster trodsigt det lette Frø i Ansigtet paa Angriberen!

Nærb. af Harriet, som med et Blik, der baade røber Længsel og Kærlighed, siger:

Tekst: Hvor den Plante ligner Mig! Ligesom Du kaster den forfængeligt Haabs lette Frø i Hjertet paa den, som intet anede er kommen til at røre ved den!

Hun ser ømt paa ham, kommer til at skælve og brister i Hulken.

85.

Strandparti. Henry, der ikke længere er i Stand til at bibeholde den Ligegyldighedens Maske, han hidtil har baaret, udbryder: "Aa, Harriet" - og omfavner hende lidenskabeligt, idet han dækker hendes Ansigt med Kys. Hun snor sig lykkelig og rødmende ud af hans Favn, og han fører hende hen til en Mosbænk under en skyggefuld Bøg, hvor de sætter sig.

14.

Paa en Græsplæne i Parken. Man leger "Enkeleg" endnu, og Tante Sophie er stadig "Enke". Hun er - gispende af Anstrengelse, ved at gaa helt op i Limninsen. Et nyt Par løber ud, Kavaleren snubler over en Trærod og falder lige i Armene paa den triumferende Tante. Under almindelig Jubel fører hun sit slukørede Offer hen til deres Plads i Rækken.

~~16~~ 86

Ved Mosbænken under Bøgen. Henry ser med Lidenskab i Blikket paa Harriet og siger:

Tekst: Hvorfor jeg ikke har sagt noget før? Hvor kunde vel jeg - Parvenuen, som hverken kender sin Far eller Mor - vove at trænge mig paa med min Kærlighed?

~~20.~~ 87.

Nærb. af Harriet, hvis Ansigt røber den inderligste Kærlighed, og som siger:

Tekst: Henry, for mig er Du den samme, hvad enten Du er en Rigmandssøn eller som Vor Frelser født af den fattigste blandt Kvinder! Hvad kommer Fortiden os ved?

88

Ved Mosbænken. Hun kysser ham. Han ser paa hende med et Blik, der baade røber Forlegenhed og Samvittighedskval, og siger sagte:

Tekst: Men hvis der nu er noget forbryderisk ved min Fortid, - hvis jeg nu har noget at skrifte for Dig?

Hun ryster paa Hovedet:

Tekst: Saa maa Fremtiden udjævne det. Jeg stoler paa Dig!

Hun ser ham glad og tillidsfuld ind i Øjet. ~~Saa bliver hendes Mine pludselig alvorlig: "Men vi maa tænke paa de andre!" Hun rejser sig, og han følger hendes Eksempel. Hun vender sig for at gaa, da hun kommer i Tanke om noget og standser hende.~~ Han tager en Ring af sin Finger og sætter den paa hendes Ringfinger.

~~21a.~~ 89.

Nærb. af Henrys Haand, som placerer Ringen - en Slange, der har to glinsende Diamanter som Øjne. Det er den samme, som Malm i sin Tid gav Sigrid.

90

Ved Mosbænken. Harriet ser henrykt paa den unge Mand, der siger:

Tekst: Den Ring var min Mors eneste Minde om min ukendte Far, har gamle Mary sagt mig!

Den unge Pige ser rørt paa ham og trykker sine Læber mod Smykket. Saa gaar de.

~~13.~~

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden. Ungdommen har samlet sig her og nyder Forfriskningerne, der staar paa Bordet, ved hvilket Etatsraaden stadig sidder. Den ridderlige d'Acorda har travlt med at placere den stærkt echaufferede Tante i en Havestol, men hans Humør staar øjensynlig ikke højt. Etatsraaden, der forstaar Grunden til hans Misestemning, spørger Tanten, hvor Datteren er. En af Gæsterne peger i det samme hen mod Gangen, der fører ned til Stranden.

91.

Paa Gangen, der fører ned til Stranden. Harriet og Henry er glade og lykkelige paa Vej fra Stranden og hen til ~~Selskabet ved Bordet~~ Faderens og d'acordas Bord.

92.

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden. Harriet og Henry nærmer sig Bordet, og d'Acorda skælver af Skinsyge. ~~Han Tet og Henry nærmer sig Bordet og besvarer med Spørgsmaal og sprogefulde Hentydninger af det muntre Selskab. Italieneren gaar hen til Etatsraaden og fører trykket ham lidt til Side.~~

93

Nærb. af d'Acorda og Etatsraaden ved Bordet. Italieneren hvisker skælvende af Skinsyge idet han stjaalent gør en Bevægelse mod Harriet og Henry:

(34)

Tekst: Jeg haaber, at De ikke glemmer vor Overenskomst, Etatsraad. De er vel klar over, at Deres Datters Forlovelse med Vernon er ensbetydende med et Brud med Cavaliere d'Acorda!

Etatsraaden nikker ~~ivrigt og~~ beroligende ~~"Gud, hvad tænker De paa!"~~

94.

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden D'Acorda ~~gaar atter hen til Bordet~~ griber sit Glas og hilser først med et forbindtligt Smil paa Harriet og saa paa Henry. Afblænding –

De to unge sætter sig.

95

Tekst: Sent paa Aftenen, da Henry var paa Hjemvejen, brød et Uvejr løs over Byen.

Opblænding af Uvejrshimmel med blinkende Lyn. – Billedet toner over i:

96.

Ved Trianglen, hvor Strandvejen i 1860'erne sluttede. Det begynder at regne. Henry slaar Frakkekraven op og gaar hurtigt videre.

[Herfra og til Billede 39 kan udgaa]!

97.

Ved Krydset, hvor Farimagsvej løber ud til Sortedamssøen. Regnen styrter ned i skride Strømme. – Her holder en Kapervogn, omringet af et Selskab paa tre Herrer og ligesaa mange Damer – de sidste utvivlsomt hørende til den lette Garde. Den ene af Herrerne – en bleg, ~~herpnet~~ ca. 30-aarig Mand – skændes med Kusken, der afvisende ryster paa Hovedet:

Tekst: Jeg kører ikke et Skridt længere i det Vejr!

(95)

~~har taget nok af det hele, vinker leende Farvel og fjerner sig. Laura~~
~~et øjeblik det "Dublé Selskab", som straks slynger efter ham. Brandt og~~
~~hans Selskab fortsætter derefter Kalamik med Ordensbaandhæverne.~~

97. ~~[Alle denne Episode med Brandts Kok og Vagtører kan udgaa, hvis det bliver nødvendigt.]~~

(ventet)
Text: Et Møde, der vækker gamle Minder.

Paa Kærlighedsstien. Henry gaar med raske Skridt frem i Regnvejret, studser pludselig, da han faar Øje paa et Pigebarn, ~~som løb bort fra Vognen, og~~ som ~~nu~~ staar og kryber sammen ved et Træ. Han udbryder forfærdet:

Tekst: Laura!

(Laura.....)

98.

Nærb af Laura, en køn ung Pige i 20-aars Alderen. Hendes gule Lokker driver af Vand, og hendes gennemvaade Dragt klæber fast til Kroppen. Henrys Udraab faar hende til at dreje Hovedet.

99.

Paa Kærlighedsstien. Henry gaar hen til den unge Pige. Hun ser bønfaldende paa ham og siger - et eller andet paa indtrængende Maade.

~~Tekst: Henry, forlad mig ikke! Gaa ikke fra mig i denne forfærdelige Nat. Mit Hjem er lukket for mig, og jeg har ingen Steder at tage hen!~~

Henry ser medlidende paa hende, men pludselig bliver hans Mine mørk, og han siger:

Tekst: Laura, i et Aar har alt været forbi mellem os, og det kan ikke blive anderledes!

Laura brister i Graad og strækker bønfaldende Hænderne ud mod den unge Mand: "Jeg forlanger ikke, at Du skal elske mig - overlad mig

blot ikke til mig selv i denne forfærdelige By!" ~~Henry staar et Øje-~~
~~blik eftertænksom, der falder ham noget ind, og han siger, idet han~~
~~peger i den Retning, hvorfra han kom:~~
~~Tekst: Hørte Du til Selskabet i Vognen?~~
~~Hun nikker, idet hun~~ vrider sine Hænder, og hendes Graad tager til. Henry faar ~~atter~~ Medlidenhed med hende. Han siger et Par Ord til Pigebarnet, der med lettet Hjerte tager hans Arm, og de følgrs saa ad videre.

1150

Gaden uden for Henrys Bolig. Det er holdt op med at regne, men Gaden er vaad, og Vandet pøser ned i Rendestenen. D'Acorda og en italiensk Tjener staar uden for Huset, i hvilket alt er mørkt. Den førstnævnte peger mod Bygningen og siger:

Tekst: Her bor han, den fordømte Nar! Det bliver nu Din Opgave, Benedetto, at holde et vaagent Øje med ham og siden give mig Besked!

(Benedetto.....)

Tjeneren nikker. I det samme hører d'Acorda nogen nærme sig, - han griber Tjeneren i Armen og skjuler sig sammen med ham bag et eller andet Fremspring ved Siden af Porten. I det samme kommer Henry med Laura under Armen hen til Porten.

1151.

Ved Porten. Henry leder i sine Lommer efter Portnøglen og finder den frem. Den unge Pige slaar begge Armene om hans Hals, løfter sit smukke Ansigt, der nu atter er smilende, op mod ham og kysser ham. Han ryster paa Hovedet, men hun ser bønfaldende paa ham og hvisker:

Tekst: Giv mig blot et eneste Kys - blot et eneste som i gamle Dage!

Ude af Stand til at modstaa den Bøn, der taler ud af hendes mørkeblaa, fugtige Øjne, lægger han Armen om hendes Liv og kysser hende.

102

Nærb. af d'Acorda bag Fremspringet. Han ler ~~saaledes~~ ondt.

103.

Ved Porten. Henry lukker Porten op og skyder den unge Pige ind ad denne. Han skal selv til at følge efter, da d'Acorda gaar forbi, løfter paa Hatten og siger:

Tekst: Buona sera, Signore! Felicissima notte!

Italieneren gaar videre. Henry ser overrasket og ærgerlig efter ham og gaar saa ind ad Porten, som han lukker efter sig.

104.

Henrys Arbejdsværelse. Det er luksuøst indrettet med Boghylder og Kunstgenstande. - Henry kommer ind sammen med Laura, tænder en Kandelaber. Han gaar hen til en Sidedør, banker haardt paa denne, aabner den paa Klem og kalder paa nogen i Værelset bagved, for saa at vende tilbage til Laura, der har sat sig i Sofaen, og som følger ham med med Øjne, der skinner af Forventning.

105.

Ved Sofaen. Henry ser beslutsomt paa den unge Pige, siger:

Tekst: Du bliver her i Nat (under gamle Marys Vagtsyn) - og i Morgen tager Du saa ud til det Tilflugtsted paa Landet, som jeg talte om! Jeg sover i Nat paa et Hotel!

Laura nikker: "Ja, ja, Henry, som Du vil!" Pludselig faar hendes Ansigt et Udtryk af Overraskelse, - der kommer nemlig en gammel, fed og godmodigt udseende Mulatkvinde hen til dem. Den gamle, der har Tøfler paa Fødderne, og i Hast har kastet en Kjole over sit Nattøj, ser kritisk paa Laura. Henry giver hende med et lille Smil de nødvendige Oplysninger.

~~Tekst: Nu maa gamle Mary tage sig af Dig saa længe, - jeg tager selv ind paa et Hotel i Nat!~~

106

Henrys Arbejdsværelse. Den gamle Mulatkvinde mumler noget for sig selv, ~~ved lover dog et gøre sit bedste~~ og nikker. Henry trykker Lauras Haand til Afsked og gaar. Mary siger et ~~Par~~ Ord til den unge Pige og gaar saa foran med Kandelaberen i Haanden hen mod Sideværelset. Afblænding -

107

Tekst: Den følgende Dag ved Middagstid var alle Forberedelser til Lauras Afrejse truffet.

Optoning af et Parti ved Porten til Henrys Bolig. Henry, der har en stor Æske under Armen, kommer sammen med en ung Mand af et fint, godmodigt, maaske lidt forlæst Udseende hen til Porten. Medens han aabner denne, siger han til sin Ledsager:

Tekst: Jeg har selv saa svært ved at tage fra Byen netop nu, saa Du aner ikke, hvor stor en Tjeneste Du gør mig, Frederik!

(Frederik From.....)

Den anden nikker med et velvilligt Smil, og de følges saa ind. Da de er forsvundet, kommer Benedetto frem fra et Skjulested i Nærheden og ser med et lurende Grin op mod Huset.

108.

Henrys Arbejdsværelse. Henry og From kommer ind. Den førstnævnte pakker Æsken ud, som indeholder en Damerejsedragt. Han lægger Tøjet paa en Stol, og i det samme kommer gamle Mary i stærk Sindsoprør til Syne i en Dør i Værelsets Baggrund. De to Venner gaar hende i Møde. Hun vender sig heftigt mod Henry:

Tekst: Nu kan Massa Henry gøre alt, hvad han vil, for nu har mig gjort aldeles, som Massa befalede. Men nu gaar gamle Mary sin Vej....

109

Del af Henrys Arbejdsværelse.-Mulatkvinden knejser med al den Værdighed, som en detroniseret Dronning kan lægge for Dagen. Henry ser forbavset paa hende og spørger hende om noget. Hun fortsætter ivrigt:

Tekst: Hun derinde ikke være nogen fin Dame,- hun vende op og ned paa alle gamle Marys Klæder og tage Marys Brudedragt, som aldrig har været brugt, siden stakkels Jimmy døde.....

Hun peger hen mod den aabne Dør.

110.

Del af Henrys Spisestue. Laura staar ved et elegant dækket Kaffebord og laver Kaffe. Hun har en stærkt udringet Musselinskjole paa. En tredobbelt Række Koralperler er bundet om hendes hvide Hals, og omkring det lyse Haar er et broget Silkelommetørklæde anbragt omtrent paa samme Maade, som gamle Marys turbanlignende Hovedprydelse. Hun vender sig om og ser med et skælmsk Smil hen mod Døren.

111.

Henrys Arbejdsværelse med Døren til Spisestuen. From smiler ironisk, hvorimod Henry ser forbavset og bebrejdende ud. Han gaar ind i Spisestuen fulgt af de to andre.

112

Del af Henrys Spisestue med Kaffebordet. Fulgt af From og Mary kommer Henry hen til Bordet. Laura sætter Kaffekanden fra sig og nikker smilende til sin Beskytter, men bliver pludselig urolig, da hun lægger Mærke til hans misfornøjede Mine. Han mønstrer hende med et kritisk Blik, ryster paa Hovedet:

Tekst: Som Du dog har uglet Dig ud, Laura! Du lovede jo at blive paa Marys Værelse, til jeg kom tilbage!

Laura ser helvt stødt og halvt forskrækket paa ham og protesterer. Henry, der indser, at han ingen Vegne kommer med hende, ~~trækker paa Skuldrene~~ præsenterer From for Laura.

~~Tekst: Naa, ligemeget, - her ser Du Hr. From, som har lovet at ledsage Dig paa Rejsen, da jeg selv er forhindret!~~

From gaar hen og hilser, medens Henry ser paa Uret ~~og fortsætter:~~

Tekst: Vognen er her om en halv Time, saa det er paa Tide, at Du klæder Dig om. Din Rejsedragt ligger i Biblioteket!

Den unge Pige ser bønfaldende paa ham, og hans Udtryk formildes. Da han lægger Mærke til det lille satiriske Smil, der spiller om Froms Læber, bliver Hans Mine imidlertid atter mørk, og han betyder Laura, at hun skal skynde sig. Den unge Pige gaar. De to Herrer sætter sig ved Kaffebordet, og Mary, der nu straaler af Tilfredshed, skænker Kaffe for dem.

1/53.

Del af Henrys Arbejdsværelse med Døren til Sideværelset. Laura kommer. Hun hænger lidt med Hovedet og har en Mine paa som et forkælet Barn, der ikke har faaet sin Vilje. Hun faar Øje paa Rejsedragten paa Stolen og tager den op, da hun i det samme hører nogen banke paa Yderdøren og fårer sammen.

1/54

Billede af en Dør med en Dørhammer. En Mandshaand (Brandts) griber Hammeren og lader den slaa mod Døren.

(4/5)

115

Del af Henrys Arbejdsværelse med Døren til Forstuen. Laura betænker sig et Øjeblik, men Nysgerrigheden sejrer, - hun kaster med et Smil Rejsedragten fra sig og skynder sig ud ad Døren til Forstuen.

116

Del af Henrys Forstue med Yderdøren. Rummet er dekoreret i pompejansk Stil. Laura gaar hen til Yderdøren og lukker den op. Hun kommer med et lille Udraab af Overraskelse, da hun ser Brandt træde ind. Han betragter hende med et forbavset og næsvint Grin:"Naa, hænger det saadan sammen!" Han vil tage hende om Hagen, men hun gør sig harmfuld fri:

Tekst: Jeg vil ikke have mere med Dig at gøre, Brandt. Nu tager Henry sig af mig og lader mig komme ud til sine Venner paa Landet!

(Brandt, Henrys Ælle i mange glade Øreblyk . . . .)

Brandt ser spottende paa hende, slaar saa en Haanslatter op.

117.

Gaden uden for Henrys Bolig. Der holder en Rejsevogn foran Huset. Benedetto skynder sig hen til Kusken, stiller ham et Par Spørgsmaal og styrter saa ned ad Gaden.

118.

Del af Henrys Forstue med Yderdøren. Laura ser forbitret paa Brandt, der endelig bremser sin Munterhed og siger:

Tekst: Gør Dig ingen Illusioner, lille Laura. Nabobeh har sine Øjne andet Steds henne, og Du betyder ikke mere for ham end den Sne, der faldt ifjor!

Angsten kommer op i Laura, og hun protesterer. Brandt ler atter haanligt:"Men tab ikke Hovedet af den Grund!" Uden at bryde sig om den

unge Piges Indvendinger, tager han hende om Livet og trækker hende med sig hen til Arbejdsværelset.

119.

Henrys Arbejdsværelse. Mary staar med Lauras Rejsedragt paa Armen og kigger undrende ind ad Døren til Sideværelset: "Hvor er Tøsen blevet af?" I det samme kommer Brandt dansende ind med Laura, som han stadig har om Livet, og som har opgivet at gøre Modstand. Til Mulatkvindens Indignation og Forbavselse stormer de videre hen mod Døren til Spisestuen. Her gør Laura atter et forgæves Forsøg paa at unddrage sig Brandts Omfavnelse.

120

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Henry sidder i alvorlig Samtale med From, men pludselig ser han noget, der faar ham til at fare sammen.

121.

Del af Henrys Spisestue med Døren. Brandt kommer dansende ind med den leende og skrigende Laura om Livet.

122.

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Henry ser bestyrtet og harmfuld hen mod Døren: "Nej, nu gaar det min Sandten for vidt!" I det samme kommer Brandt og Laura hen til Bordet. ~~Den førstnævnte~~ Brandt slipper endelig Pigebarnet, vender sig med en komisk overdreven, højtidelig og forulempet Mine mod Henry og siger, idet han peger paa Laura:

Tekst: Jasaa, det var altsaa derfor, at De i ~~Nat~~ aftes, bedste Sir, svigtede og fornægtede Deres Ven ~~og Sjældbroder ligesom den Galilæer Petrus, da det kneb hos Pilatus~~ nær i går aftes fra Soldet i Tivoli!

123.

Henrys Spisestue. Uden at svare vender Henry sig opbragt mod Laura, der ængstelig søger at undskylde sig: "Han tvang mig til det, Henry!" Henry rejser sig, gaar hen til Pigebarnet og fører hende ud ad Døren, som han lukker efter hende for saa at vende tilbage til de andre.

124.

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Brabdt forfrisker sig med en Cognak fra en hidtil urørt Karaffe paa Bordet og vender sig saa atter mod Henry:

Tekst: Men nu, ædle Nabob, fordrer jeg Oprejsning - en Middag paa Alléenberg og et Sold, der kan gaa Gny af!

Henry ser paa ham med en Antydning af en forsmædelig Mine, smiler saa lykkeligt og ryster paa Hovedet:

Tekst: Nej, Brandt - det er for evigt Slut med den glade Henry Vernons østerlandske Eventyr i Tivoli og paa Alléenberg!

From smiler glad forbavset, og Brandt betragter den talende med uskrømtet Forbavselse. Henry fortsætter.

125.

Nærb. af Henry, som med straalende Øjne siger:

Tekst: Jeg forlovede mig i Gaar Eftermiddags med hende, som Du, Frederik, ved, at jeg saa længe har holdt af!

(44)

126

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Henry ser glad paa From, der smiler begejstret og farer op med Ordene:

Tekst: Med Harriet Gram?

Henry nikker. From griber ivrig Vennens Haand og trykker den hjerteligt, medens Brandt tilintetgjort synker ned paa en Stol: "Det var som bare Pokker!" - Aftonig. -

Opblanding af Del af 127

Paa Gaden et Stykke fra Henrys Bolig. Benedetto kommer sammen med d'Acorda, for hvem han ivrigt aflægger Rapport om sin Udspioneren. Foran en lille Restaurant med Fortovsservering standser de pludselig. De ser nemlig:

128

Uden for Porten til Henrys Hus. Laura, der nu har faaet Rejsedragten paa, stiger sammen med From op i Vognen, der sætter sig i Bevægelse. Henry tager Afsked med Brandt og forsvinder ind ad Porten.

129

Paa Gaden ved Fortovsrestauranten. d'Acorda nikker eftertænksomt, sender Benedetto bort, sætter sig ved et Bord uden for Restauranten, bestiller en Forfriskning hos den tillilende Tjener og ser saa forventningsfuldt op ad Gaden. Brandt kommer, hensunken i mismodige Tanker. Italieneren raaber Goddag til ham og vinker ham med en indbydende Haandbevægelse hen til sig. Brandt gaar hen til Bordet.

130

Ved Bordet uden for Fortovsrestauranten. d'Acorda rejser sig, og de to Herrer veksler Haandtryk. De sætter sig, Italieneren bestiller et nyt Glas hos Tjeneren og vender sig saa mod sin Gæst:

Tekst: Jeg kan forstaa, at De kommer fra vor fælles Ven - Hr. Vernon. Jeg traf ham i Gaar Eftermiddags ude paa Etatsraad Grams Landsted!

Brandt nikker, siger i en ærgerlig Tone:

Tekst: Ja! Det er ~~altsaa~~ jo der den Daare har gaaet hen og forlovet sig... ~~Tænkte jeg det ikke nok!~~

Det giver et Ryk i d'Acorda, hans gule Ansigt bliver næsten askegraat, og han spørger ivrigt Brandt om noget. Denne svarer med Beklagelse i Stemme og Udtryk:

Tekst: Jo, det er ganske paalideligt - jeg har det fra hans egen Mund!

Det falder Italieneren svært at beherske sig, men Brandt, der ikke lægger Mærke til hans Sindsbevægelse, skyller en Cognac i sig og udbryder:

Tekst: En fordømt Historie - en forlovet Mand er altid tabt for sine Venner og man har pinedød ikke Raad ~~ikke Raad~~ til at miste en en Nabo, ~~skal jeg sige Dem!~~ som Vernon!

d'Acorda tager sig med en Viljeanspændelse sammen og retter i en ivrig Tone et Spørgsmaal til Brandt.

128

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. Henry griber den gamle Mulatkvinde, hvem han aabenbart har fortalt sit Hjertes Hemmelighed, om Skuldrene og udbryder jublende:

Tekst: Og nu, Mary - nu er jeg den lykkeligste Mand under Solen!

Den gamle græder af Glæde - og mellem et Par Hulk fremstammer hun:

Tekst: Tænk, om Missus - Deres søde Mor havde faaet Lov til at ~~opleve~~ være med til dette!

Henry bliver alvorlig. Han siger i en indtrængende Tone til Mulatkvinden:

(V6)

Tekst: Mary, hvorfor vil Du aldrig fortælle mig noget om min Mor?
Mulatkvinden mumler nogle utydelige Ord, ryster paa Hovedet og lader
paany Taarerne løbe. Hnenry ser paa hende med et melankolsk Blik og
tilføjer:

Tekst: Min Mor,.. ja, hvem er min Mor...alt, hvad jeg har som Minde
om hende er den Ring, jeg gav Harriet, og saa ~~Billedet~~ Portrætt der...

Han peger op mod et Dameportræt, der hænger over Skrivebordet ~~(eller
han skyder evt. - som hos Bergs - en Ramme i Panelet til Side og
blotter Billedet)~~

132

Brystbillede

Nærb. af Portrættet, paa hvilket man ser Sigrid i ~~Helfigur~~. Hendes
Haar er sat paa samme Maade som paa Psychestatuen, ~~og hun har en Buket
Kameliер i Haanden(Se Romanen Side 310)~~

133
135

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. Henry betragter Portrættet
med Andagt. Gamle Mary hulker stadig.

134

Ved Bordet paa Fortovsrestauranten. d'Acorda ser indtrængende paa
Brandt og siger:

Tekst: Naa - saadan en romantisk Forlovelse er gaaet over Styr førend
i Dag. Hvad mener De om, at vi to lagde vore kloge Hoveder
sammen, Hr. Løjtnant?

Brandt ser spørgende op, men da Italieneren begynder at udvikle sin
Plan, klarer hans Ansigt op. Et snu og forslagent Smil krøser hans
Læber. Afblænding.

(47)

135

Tekst: ~~Uden at ænse det gamle Ord – at den, der giver Djævelen sin Lillefinger, gerne mister hele Haanden,~~ 2 var 1 Henry til sidst gaaet ind paa at tage Del i en af Brandt arrangeret Fest paa Frederiksdals Kro – som et Afsked med den gamle Adam.

Opblænding af Frederiksdals Kro – som den saa ud i ~~det Aarene~~ 1860. (Helst et Aftenbillede med Maaneskin og Lys strømmende ud fra Krovinduerne.) Billedet toner over i:

135.

Del af festlig, oplyst Krosal. Omkring et dækket Bord sidder 6 à 7 selskabsklædte Herrer og pokulerer. Middagen er overstaaet, og en Tjener byder Havanna-Cigarer om, medens hans Kolleger fjerner de tømte Flasker og skænker op paany af andre, som de tager fra en sindrigt konstrueret Opsats, der staar midt paa Bordet, og hvis øverste Top krones af et Par Champagneflasker, og hvor man iøvrigt efter en nedadstgende Skala finder Rhinskvins – Madeira- og Sherryflasker. Paa Bordet staar ogsaa et Par Skaale med Druer og anden Frugt. Henry indtager Hædersplads ved Midten af Bordets ene Langside, – lige over for ham sidder d'Acorda, og for den ene Bordende sidder Brandt og leder Orgiet. Italieneren ser lurende paa Henry, kaster saa et Blik paa sit Lommeur og lader til at blive urolig. Han rejser sig og gaar hen til Brandt

137

Ved Bordenden, hvor Brandt sidder. d'Acorda hvisker noget i Øret paa sin Medsammensvorne, der rejser sig og sammen med Italieneren gaar lidt bort fra Bordet. Med en utaalmodig Mine hvisker Italieneren et Par Ord til Brandt, der nikker beroligende og sagte siger:

Tekst: Der er ingen Fare – hun skal nok komme. Da jeg talte om Forlovelsen, blev hun Fyr og Flamme og gik ind paa alt – – –

d'Acorda smiler skadefro:

(1/8)

Tekst: Godt, saa har vi ham! De ved, at Benedetto er Kusk for Etatsraaden i Aften - - -

Han standser i Replikken og smiler ondt og hoverende. Brandt nikker med et tilfreds Grin. De to Forbundsfæller drikker paa et godt Resultat.

138.

Ved Bordet i Krosalen. D'Acorda sætter sig igen, - i det samme kommer en Tjener hen til Brandt og giver ham en Besked med det Resultat, at han sammen med en anden af Herrerne rejser sig og følger ud efter Tjeneren.

139.

Del af Bordet med Henry og d'Acorda. Med forventningsfuld Skadefryd hæver Italieneren Glasset og hilser forbindtligt paa Henry, men i det samme hører de Stemmer ved Døren og ser derhen.

140.

Del af Krosalen med Indgangsdøren. En mærkelig Procession holder sit Indtog. Brandt gaar i Spidsen, stolt som en Garderofficer med en mægtig Muffe paa Hovedet og en lyserød Silkeparasol i Haanden. Han anfører et Orkester, der utvivlsomt hører hjemme paa Dyrehavsbakken, og som bestaar af en vissen, vindøjet Fyr, som blæser på aldgammel Klarinet, - et Individ med indsunket Bryst og Hovedet mellem Skuldrene, som drejer løs paa en Lirekasse, han har hængende i en Rem paa Maven - og tilsidst en Trommeslager med en Tromme, der ligner en Æltende. Efter dem tripper med lette Dansetrin en fire, fem unge Damer ind, af et decideret demimondænt Tilsnit. Den unge Dame, der gaar sidst, har en lys Musselinskjole paa og ledsages af den Herre, der fulgte ud med Brandt. Hendes Ansigt skjules af det Pigebarn, der gaar foran hende.

141.

Del af Krosalen med Bordet. Glad overraskede og under livlig Bifaldsmumlen rejser Gæsterne sig. De omringes af de muntre Damer, for hvem der skænkes Vin op, og som straks begynder at plyndre Frugtskaalene. Henrys Mine er blevet mørk, og hen vender sig heftigt mod Brandt.

142.

Nærb. af Henry og Brandt ved Bordet. Henry ser paa Brandt med flammende Blikke, griber ham i Armen:

Tekst: Det her er imod vor Aftale - det er ikke ærligt Spil!

Brandt rykker sig løs og trækker paa Skuldrene:

Tekst: Lad os nu være fri for Dine Nykker! Kan Du ikke se, hvem der er kommen for Din Skyld, Nabob!

Han peger hen mod Indgangsdøren. Henry ser derhen og lader til at blive højst ubehagelig overrasket. Brandt griner skadefro.

143.

I Salen et Stykke fra Indgangsdøren. Laura - Damen i den lyse Musselinskjole - staar tvivlraadig og lidt urolig. Hun retter en Smule paa Haaret.

144.

Ved Bordet, hvor Henry og Brandt staar. Henry ser rasende paa Brandt, ~~der griner: "Ho-ho, der fik Kanariefuglen Hampefrø, - saa pyger den nok ikke af Limpinden i Nat!"~~ I det samme hører de et forfærdeligt Spektakel og farer sammen.

145
86

I et Hjørne af Krosalen Orkestret er stemt i med en øredøvende Dansemelodi.

146
86.

Krosalen.
~~Krosalen~~. Harrerne tager Damerne om Livet og fører en vild og bacchantisk Dans op. Brandt hugger en af de skønne og kaster sig ud i Dansen, medens Henry besluttet gaar hen til Laura. D'Acorda, der stadig har holdt Øje med ham, følger stjaalent efter.

147
87.

Del af Salen med Indgangsdøren. Henry griber Laura haardt om Armen: "Hvad har Du her at gøre!" Hun ser paa ham med Længsel i Blikket, medens han fører hende ud ad Døren. Da de er forsvundet, dukker d'Acorda op - følger efter.

148
88.

Korridor i Kroen. D'Acorda kommer, sniger sig hen til en Dør i Korridoren og staar et Øjeblik og lytter. Han nikker tilfreds og spejder saa forsigtig ind ad Døren, der staar paa Klem.

149
89.

Del af Gæsteværelse paa Kroen. Der er ikke tændt Lys herinde, og Maanen kaster et spøgelsesagtigt Skær over Værelset. Henry staar foran Laura, der har taget Plads i Sofaen. Han ser medlidende paa hende og siger:

(5/)
(80)

Tekst: Godt - jeg skal for sidste Gang se gennem Fingre med Dig, fordi det er Dine Veninder, der har lokket Dig til det, men det bliver ogsaa sidste Gang!

Hun løfter Ansigtet op mod ham og ser paa ham med et angerfuldt og bønfaldende Blik, - siger hulkende:

Tekst: Aa, Henry, det er jo for Din Skyld, at jeg er kommen. Jeg ved godt, at jeg ikke betyder noget for Dig mere, men nu siger man, at Du elsker en anden!

Han nikker bekræftende:"Det er ogsaa sandt!" Hun bryder ud i en hjerteskærende Hulken.

150.

Del af Korridoren med Døren til Gæsteværelset. D'Acorda ~~griner~~ smiler haanligt. I det samme hører han Spektakel ude fra Vejen og gaar hen til et Vindu paa den anden Side af Korridoren. Han ser ud paa Vejen.

151.

Vejen uden for Kroen. Vejen skæres af en Møllebæk, over hvilken der fører en Bro. Etatsraadens Vogn kører forbi, og da den skal over Broen, støder den mod den ene Brostolpe og vælter over mod Rækværket. Evt. gaar der en Ring af Hjulet og ruller hen ad Broen. Et Par Drenge styrter til, - den ene griber Hestene i Bidslet, og den anden faar Vogndøren op. Der kryber en Herre ud, og han hjælper saa ~~et Par~~ en ung Dame ud. Man kan ikke i Nattens Mørke skelne Ansigterne.

152.

Text: lang dimit

Ved Vinduet i Korridoren. d'Acorda griner anerkendende: "Den klarede Du fint, Benedetto!" Han ser endnu lidt paa Optrinet udenfor og gaar saa tilbage i Retning af Salen.

153.

94.

Ved Møllebroen. I Bækken nedenunder bruser et kæmpestort Mølleh̄jul. - Drengene er ved at spænde Hestene fra. Etatsraaden staar ved Siden af Vognen ~~sammen med den til Døden skrækte Tante Sophie.~~ Han taler strængt til Benedetto, der med en fremhyklet, slukøret Mine staar foran ham:

Tekst: Hvad var det for en fortvivlet Ide af Dem at køre denne Vej i Stedet for over Bagsværd?

Benedetto undskylder sig i en ydmyg Tone, og Etatsraaden erklærer saa med en flot Gestus:

Tekst: Naa, der er jo ikke sket anden Ulykke, end at vi kommer til at blive i dette Hul et Par Timer!

Han nikker beroligende til Hamlet, der tager hans Arm. De gaa op mod Kroen.

95.

Nærb. af Tante Sophie, der raaber i vilden Sky:

Tekst: Ingen Ulykke - kalder Du ikke det for en Ulykke, at jeg mister min fine Parasol - rent bortset fra, at vi allesammen kunde være havnet i Mølleh̄julet og blevet malt fordærvet!

96.

Ved Møllebroen. Etatsraaden siger nogle beroligende Ord til Tanten i en Tone, der ikke er fri for at være spydig, og gaar saa sammen med Damerne op mod Kroen.

154

95.

Krosalen. Under den øredøvende Larm fra Musikken fortsættes Dansen i et stedse vildere Tempo. Brandt stopper op i en bacchantisk Svingom og sætter sig med sin Dame ved Indgangsdøren. Hun beder om noget at drikke, han rækker hende et Glas og ~~hugger~~ snapper en optrukket Champagneflaske fra Bordet.

(53)

155

98.

Del af Krosalen ved Indgangsdøren. Brandt begynder at lirke Proppen af, idet han holder Flasken hen mod Pigebarnet som et Skydevaaben. Proppen springer, og Pigebarnet farer med et lille Hvin til Side i samme Øjeblik, som Døren aabnes, og Etatsraaden ~~og Tante Sophie~~, bag hvem Harriet gaar, træder ind.

156.

Bibeholdes!

99.

Nærb. af Etatsraaden, der faar Champagneproppen lige i Brystet, ~~og som opskræmt Bydeel dig~~.

100.

Del af Krosalen ved Indgangsdøren. Tante Sophie vender sig jamrende mod Etatsraaden, som rasende betragter det overgivne Selskab. Med alle Tegn paa Indignation: peger hun paa Brandt:

Tekst: Gud, søde Christian, at en dydig Kvinde skal være nødt til at finde sig i sligt af en drukken Fyr! Det havde jeg aldrig troet, jeg skulde opleve!

101.

Nærb. af Brandt, der slaar et stående og haanligt Grin op og udbryder:

Tekst: Dydig! Den Dyd er nok Nødvendighed, gamle Gebisbærer!

~~102.~~ 157.

Del af Salen ved Indgangsdøren. ~~Tanten sætter atter i et Skrig, falder tilbage med~~ Etatsraaden er ude af sig selv af Harme, da d'Acorda

(54)

i det samme kommer til, ~~og bebrejdende vender sig mod Brandt: "De skulde skamme Dem, Hr. Premierløjtnant!"~~ Han gaar hen til Etatsraaden, bukker og erklærer: "Her er nok ikke det rette Sted for ~~Deres~~ Dere!" Etatsraaden raaber i en ophidset Tone et Par Ord til Brandt, ~~d'Acorda tager sig af Tanten og fører hende ud i Forstuen. Etatsraaden~~ vender sig for at gaa. Brandt lukker Døren og bryder ud i en ny Skoggerlatter.

158

Forstue uden for Krosalen. Værten, der kommer ned ad Trappen fra første Sal, skynder sig med mange Undskyldninger hen til den ophidsede Etatsraad. Harriet, der ogsaa er meget forskrømt, lægger Haanden paa sin ~~rystende Tantes~~ Faders Arm og peger paa Trappen: "Lad os gaa derop, Far! ~~Kaara~~!" D'Acorda tager hurtigt til Orde og siger, idet han peger mod en Korridor, der munder ud i den modsatte Ende af Forstuen:

Tekst: Nej, det der er bedre - jeg ved, at derhenne ligger et roligt Værelse!

Han gaar hen mod Korridoren, fulgt af ~~Madame Wilde~~ Harriet og den stærkt oprevne Etatsraad. ~~Madame Wilde med Kaara~~

159

Gæsteværelse paa Kroen. Laura sidder i Sofakrogen med Hovedet hvilende paa den højre Arm, som hænger ud over Rygstødet. Henry har sat sig ved Siden af hende og taler trøstende til hende, men hun ryster hulkende paa Hovedet:

Tekst: At Du kan være saa ~~vred~~ grusom, Henry. Du ved ikke, hvad det vil sige at elske uden at blive genelsket - men tænk, om Din fine Dame en Dag svigter Dig!

Hun ser paa ham med lidenskabelige Blikke. Han ryster paa Hovedet: "Det hjælper altsammen ikke noget, Laura!" Han rejser sig for at gaa.

men i det samme farer hun op og kaster sig om Halsen paa ham:

Tekst: Du maa ikke svigte mig - Du maa ikke overlade mig til Skammen og Vanæren!

Han forsøger at gøre sig fri, men hun holder ham krampagtigt fast. ~~Pludselig slappes hendes Greb, og hun synker afmægtig tilbage i hans Arme. Han bærer hende hen til Sofaen igen og søger at bringe hende til Bevidstheds.~~ Pludselig studser han, - han hører Stemmer udefra Gangen og genkender Stemmerne.

~~105.~~

~~Ved Døren i Korridoren.~~ D'Acorda peger paa Døren: "Her er det, mine Damer!" Tanten siger noget i en oprørt Tone, og d'Acorda nikker:

Tekst: Javist, jeg skal straks bede dem komme med Lys!

Han lukker Døren op, og de to Damer gaar ind.

160.

Gartnerarbejdet, det onde Øjeblik.

~~106.~~ D'Acorda, Etatsraaden og ~~Samtalen paa Kroen. Henry sidder bleg og tavs med Laura ved Siden af sig, da Tanten og~~ Harriet kommer ind. ~~Tanten synker jammerende ned paa en Stol. Døren aabnes igen, og en Tjenestepige kommer ind med Lysestager, som hun sætter paa Bordet, gaar. Tanten genkender Henry, den siddende ubevægelig og stirrer frem for sig, og hun udbryder:~~ Dagtheen kommer

~~107.~~ 161.

Hele Selskabet. Etatsraaden opdager Henry og udbryder:

Tekst: ~~Hej, Du min~~ Men Du gode Gud, er det ikke Hr. Vernon?

~~Harriet, der~~ Harriet, der har staaet ~~med~~ med Ryggen til Sofaen, farer sammen og drejer Hovedet.

162.

~~107.~~

Nærb. af Harriet, der genkender Henry, og som med smertedirrende Stemme udbryder: "Henry - aa, min Gud!"

(Text: (ny linje)

(56)

163
~~108.~~

Ved Sofaen i Gæsteværelset. Laura ~~[illegible]~~ løfter Hovedet og ser forvirret frem for sig, hvorimod Henry stadig ~~[illegible]~~ staar som forstenet. Pludselig gaar alt op for hende, hun griber ham heftigt i Armen og udbryder:

Tekst: Aa, Henry! Det er hende, Du talte om - det er hende! ~~[illegible]~~er!

164
~~109~~

Gæsteværelset. Et svagt Skrig undslipper Harriets Læber, da hun hører Lauras Stemme. Med et Udtryk af voldsom Smerte presser hun sin venstre Haand mod Hjertet, drejer Hovedet bort og søger Støtte mod ~~[illegible]~~ Faderens Skulder. Henry gør Forsøg paa at tale men forgæves. Han rejser sig, gaar et Par Skridt frem, bliver staaende foran et Spejl.

110.

Nærb. af Harriet og Tanten. Den unge Pige hvisker mat:

Tekst: Kad os gaa - jeg er syg. Luften herinde er som forpestet!

Tanten ser raadvild og forfærdet paa hende:

Tekst: Gode Gud, Hr. Vernon, hun dør! Gud velsigne Den for et Par Hofmannsdraaber!

165
~~111~~.

Ved et Spejl i Gæsteværelset. Henry staar tilintetgjort. Han synes, at han maa synke i Jorden - og drejer Hovedet bort. I Spejlet paa Væggen ser han Harriet staa lænet ind mod ~~Tantens~~ Faderens Bryst. Hendes hvide ~~Hovedbeklædning~~ Hætte er gledet tilbage, hendes Haar er faldet ned og slynger sig i vild Uorden om hendes Hals, hendes Øjne er lukkede og den fine Mund halvaaben. Det ser næsten ud, som om hun sov. Henry stirrer

frem for sig helt forstenet af Fortvivlelse, - farer saa pludselig sammen og ser henmod Døren.

166
~~116.~~

Ved Døren i Gæsteværelset. D'Acorda staar I Døren. Han betragter Henry med ~~[illegible]~~ aabenbar Skadefryd.

167.
~~115.~~

Gæsteværelset. Der kommer pludselig Liv i Henry, - han styrter heftigt hen mod Døren, ud af hvilken d'Acorda forsvinder som et Lyn.

168
~~114.~~

Korridoren uden for Gæsteværelset. D'Acorda forsvinder i en Fart op ad Korridoren, medens Henry styrter ned ad denne. ~~og i samme Fart op ad en Trappe til Etagen, der er paa Vej til Gæsteværelset. Den gamle Henry er forbløffet efter Ham.~~

169
~~115.~~

Uden for Indgangen til Frederiksdals Kro. Henry kommer ud - forsvinder i Natten. - Afblænding.

~~(Slutningen [illegible])~~

170.
~~115.~~

Tekst: Den følgende Dag ved Middagstid - - -

Opblænding af Del af Henrys Soveværelse med Sengen, paa hvilken Henry ligger og sover tungt - stønner i Søvne. Gamle Mary kommer med et Brev i Haanden, ser ængstelig paa sin Herre og ved ikke rigtig, om hun skal vække ham, men i det samme slaar han selv Øjnene op. Han ser sig søvndrukken om, sætter sig op og stirrer frem for sig med et forvildet Blik. Han har lagt sig med Tøjet paa, det er krøllet og tilstænket, og hans Fodtøj er meget snavset, saa man faar det Indtryk, at han Natten igennem har strejfet om paa Veje og i Skove. - Mulatkvinden rækker ham Brevet og spørger bekymret til hans Befindende. Med en Haandbevægelse betyder han hende, at hun skal forsvinde, og da hun er gaaet, river han Brevet op. Den Slangering, han engang gav Harriet, falder ud af det. Han tager den op, ser paa den stønnende som i Smerte, og læser saa Brevet:

Brevtekst: Jeg sender Dig din Ring tilbage. Du ~~valgte mig med Valget af~~ valgte

Symbolet godt.

Harriet.

Henry sidder tilintetgjort. - Afblænding.

~~17.~~ 171.

Tekst: Et Par Dage efter indfandt Henry sig paa Etatsraadens Kontor for at høve sin sædvanlige Aarsrente.

Optoning af Grams Kontor. To Bogholdere sidder og arbejder ved et Par høje Pulte, - den ene er en rundrygget, bleg og mager Gamling, hvorimod den anden er ret ung. Henry kommer ind, gaar hen til den gamle, der pludselig faar travlt med sine Papirer, og kun besvarer Henrys Hilsen med et kort Nik ~~og ser meget bestemt ned i sine Papirer~~ for derefter med Pennen at pege mod Døren til Privatkontoret. Henry gaar ind i dette, medens den yngre Bogholder ser efter ham med et lille spottende Smil.

~~116.~~ 172.

Grams Privatkontor. Ved Skrivebordet i Værelsets Baggrund sidder en Herre med Ryggen til, - han vender sig, da Henry kommer ind, og viser sig til dennes Forbavselse at være d'Acorda. Italieneren, der har en elegant

Ridedragt paa, rejser sig, hilser med et lille spottende Smil og betyder Henry, at han skal tage Plads i en Lænestol ved Siden af Skrivebordet. Henry sætter sig undrende.

~~169~~ 173.

Ved Skrivebordet i Grams Privatkontor. d'Acorda ser paa Henry med et stikkende Blik og siger:

Tekst: Efter ~~Gaarsdagens~~ de seneste Begivenheder ønsker Etatsraaden ikke at se Dem mere og har bedt mig - som Ven af Huset - om paa hans Vegne at gøre Forretningerne op med Dem!

Italienerern slaar paa en Klokke, der staar paa Bordet, og tilføjer med et ~~Tvetydigt~~ ondskabsfuldt Smil:

Tekst: Jeg kan iøvrigt fortælle Dem, at Familien i Aften rejser til Milano i mit Selskab. Frøken Harriet trænger jo ogsaa stærkt til en Smule Adspredelse efter - - -

Han bryder af med en beklagende Gestus, iagttager skarpt og med ondskabsfuld Triumf Henry, der farer sammen, da han hører Nyheden og stirrer frem for sig med forvirrede Blikke. I det samme kommer den gamle Bogholder hen til dem med nogle Papirer i Haanden. d'Acorda vender sig mod den nyankomne:"Sæt nu Hr. Vernon ind i Situationen!" - og den gamle siger saa med et medlidende Blik paa Henry:

Tekst: Vekslerne fra Huset Jackson og Watt er udeblevet - saa jeg har ingen Penge til Dem, Hr. Vernon!

Henry ser bestyrtet paa ham :"Hvad for noget - faar jeg ikke Renterne af min Kapital?" - Bogholderen ryster bedrøvet paa Hovedet:

Tekst: Der findes ikke nogen Kapital - og heller ingen Renter! Deres Stedfader har gennem sin Bankier hvert Aar tilstillet Dem 10ooo Daler og har nu indstillet denne Udbetaling!

~~170~~. 174.

Nærb. af Henry, der er ~~staar~~ som ramt af ~~et Slag~~ lynet.

[Man staar ikke, naar man er ramt af lynet!]

~~59~~ (60)

175
~~121.~~

Ved Skrivebordet i Grams Privatkontor. Den gamle Bogholder tager et tykt Brev frem mellem Papirerne:

Tekst: De finder nok Forklaringen her, Hr. Vernon!

Han rækker Henry Brevet, som denne med skælvende Fingre stikker i Lommen. d'Acorda, der med voksende Skadefryd har fulgt Optrinet, rejser sig og siger:

Tekst: Og nu Farvel, Hr. Vernon! ~~Hils Deres Forældre!~~

~~122.~~176.

Grams Privatkontor. Et frygteligt Raseri blusser op i Henry, - han griber en tung Marmorbrevpresser paa Skrivebordet og gør en Bevægelse som vilde han slynge den i Hovedet paa Italieneren. Dennes Ansigt skifter lynsnart Udtryk, og det onde, skadefro Smil bliver til Angstgrimace. Den gamle Bogholder griber Henry haardt om Armen, og den fejge d'Acorda forsvinder i en Fart. Henry kaster Brevpresseren fra sig, men Bogholderens beroligende Ord gør intet Indtryk paa ham. Han ryster bare paa Hovedet og gaar. Den gamle ser medlidende efter ham.

~~123.~~

Uden for Grams Kontor (ifl. længere nede liggende paa Kongens Nytorv) Henry kommer ud og gaar videre. Kun med Anstrengelse lykkes det ham at bevare sin Selvbeherskelse.

~~124.~~177.

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. Henry kommer, synker ned i Skrivebordsstolen. Han tager Brevet frem, som Bogholderen gav ham, og lukker det op. Det indeholder en typisk Forretningsskrivelse, og inde i denne ligger et mindre, tykt Brev. Henry læser Forretningsskrivelsen først:

Tekst: (Afbl. Del af Brev skrevet med typisk Forretningsskrift)da Deres Mor nu er død, har Sir Charles Vernon - ikke mindst paa Grund af

(61) ~~130~~

de Oplysninger om Dem, han fra troværdig Side i København har modtaget - inddraget den Dem hidtil udbetalte aarlige Understøttelse.

For Firmaet Jackson & Watt.

James Watt.

Henry lægger Brevet fra sig og stirrer i stum Fortvivlelse frem for sig. Han tager det andet Brev op og kaster et Blik paa det:

Tekst: (Udskrift paa et Brev, skrevet med Sigrids Haandskrift) At tilstille min Søn, Henry Vernon, efter min Død.

Henryd Hænder skælver, medens han betragter Brevet, - saa begynder han at læse det. Efterhaanden som han kommer frem i det, faar hans Øjne et Udtryk af voksende Ømhed og Medfølelse:

Tekst: (Afblændet Del af Brev, skrevet med Sigrids Haandskrift) saa døde din Far, Olaf Malm, en Helts Død i den Tro, at jeg, der - hvad han ikke vidste - bar hans Barn under mit Hjerte, havde været troløs mod ham. I min fortvivlede Stilling tog jeg mod Sir Henrys ædelmodige Tilbud om at blive hans Hustru, og da Du kort efter blev født, lovede han at sørge for Dig paa Betingelse af, at Du sendtes bort, og at jeg for bestandig gav Afkald paa Dig.

Henry ser op fra Brevet, og Taarerne staar ham i Øjnene. Han læser videre:

Tekst: (Slutn. af Brevet) Gennem gamle Mary har jeg alligevel kunnet følge Dig, og hendes Breve om Dig har været min eneste Glæde i det Liv, som jeg efter Lægens Udsagn snart vil komme til at forlade. Jeg velsigner Dig, min Søn, og bær Dig tilgive din Mor

Sigrid Vernon.

Henry lægger Brevet fra sig og ser i hellig Andagt op mod Portrættet oven over Skrivebordet, ~~Hvert Øjeblik farer et hvidt Skarlagen-Penselfeltet til Side.~~ Saa skjuler han hulkende Ansigtet i sine Hænder.

~~13.~~ 178.

Ved Yderdøren i Henrys Arbejdsværelse. From kommer fulgt af gamle Mary. De ser bestyrtet hen mod Henry ved Skrivebordet. Mulatkvinden vil styrte hen til ~~hende~~ hans, men From holder hende tilbage. Hun gaar stærkt bevæget tilbage til sit eget Værelse, medens From gaar hen til Vennen.

~~126~~.179.

Ved Skrivebordet i Henryd Arbejdsværelse. From lægger Haanden paa Henrys Skulder. Den sidstnævnte ser fortvivlet op mod Vennen, som hvisker: "Henry, hvad er der sket?" Henry rækker ham Brevet, og From sætter sig i en Stol ved Siden af Skrivebordet og begynder at læse.

~~127~~.180.

Ved et ~~Madonnabillede~~ i Marys Værelse. Den gamle Mulatkvinde sidder ~~knæfaldende~~ snøftende paa Sengekanten - tager en Salmebog ned fra en ~~tid Madonna for sin ulykkelige unge Herre~~.
Hylde og slaar op i den paa maa og faa:
Tekst: (afblandet Del af Blad i en Salmebog - med Rönnen for Sofarende)
Hun begynder at læse højt, medens store Taarer rulle ned hendes Kinder.

~~128~~.181.

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. From lægger Brevet tilbage og kommer med et Spørgsmaal til Vennen, der fortvivlet ryster paa Hovedet og i en hæftig Tone svarer:

Tekst: Nu ønsker jeg bare, at jeg selv ogsaa var død - Livet er jo dog kun et tomt og taabeligt ~~Narrespil~~ Gøglespil!

From ser alvorligt og indtrængende paa ham og siger saa:

Tekst: Det er det, fordi Du har glemt det centrale i Livet - Arbejdet! Arbejd - og skab noget - og lad hende, Du mistede, i det mindste se, at Du er en Mand!

Henry rejser sig. I hans Øjne tændes et Glimt af opblussende Energi og Beslutsomhed, ~~og han stirrer tankefuldt frem for sig~~. Afblænding.

III. Akt.

~~180.~~ 182.

Tekst: Det var en Dag under Karnevallet i Rom, tre Aar senere.

Optoning af en Gade, i hvilken der rører sig et muntert Karnevalsliv. Der er paa Gaden, i Vinduerne og paa Balkonerne en Trængsel af Damer og Herrer i alle Aldre, og man ser paa Afstand Toget med de store Karnevalsfigurer nærme sig,. De er anbragt paa Vogne, der trækkes af Bøfler og Okser. Billedet toner over i:

~~130.~~ 183.

Kafélokale i Loggiastil. Uden for Loggiaens Arcader er der en stor Balkon, hvorfra der er Udsigt til Gaden. Lokalet er fuldt af Gæster, hovedsagelig Kunstnere og deres Pigebørn, af hvilke mange bærer Masker og Karnevalsdragter. Der drikkes kraftigt, og Tjenerne har travt med at servere Vin og Forfriskninger. Paa Balkonen sidder ved et Bord, der staar mellem et Par af Loggiaens Arkader, to Mænd - en ældre og hvidskægget samt en yngre og samtaler over en Flaske Orvieto.

~~131.~~ 184.

Tekst: De skandinaviske Kunstneres Nestor.

Ved Bordet paa Balkonen. Den gamle Mand er ikke nogen anden end Christian . Hans Ledsager kommer med et lille begejstret Udraab og peger ind mod Restaurationslokalet:" Der har vi ham endelig!"

~~132.~~ 185.

Del af Loggiaen bag ved Bordet. En Mand, der kommer fra Indgangsdøren, ser sig søgende om i Lokalet. Det er Henry Vernon.

186
~~135.~~ lovevte

Tekst: Henry Vernon, der nu er en ~~lovende~~ Kunsthistoriker og Arkæolog, ~~er kommen~~ i Italien paa Studierejse.

Nærb. af Henry, som nu opdager Christian og den anden Kunstner. Han smiler genkendende.

187.
~~136.~~

Del af Loggiaen med Bordet paa Balkonen. Henry kommer hen til Christian og den unge Kunstner, hilser glad og sætter sig. Christians Ledsager bestiller en ny Flaske Vin hos Tjeneren og slaar Henry paa Skulderen:

Tekst: Og nu skal vi rigtig slaa Gækken løs - jeg har skaffet to Adgangskort til Maskeradeballet i Palazzo del Rivoli i Aften!

Han fisker de omtalte Kort op af Lommen og vifter stolt med dem. Christian ler godmodigt, løfter sit Glas og hilser paa de to unge. Henry kaster et Blik paa Gadens Karnevalshalløj.

188.
~~135.~~

Del af Gaden(set fra Balkonen.) Optoget med de forskellige Karnevalsvidundere er ved at passere. Paa en Vogn sidder "Venus Anadyomene" paa sin Musling i et Hav af Blomster og omgivet af blomstersmykkede Amoriner. Derefter kommer en Vogn med et eller andet grotesk Vidunder og et Køretøj, hvis Gallionsfigur er smykket med de tre skandinaviske Landes Flag (NB. de svenske og norske med Unionsmærket), og hvis Besætning bestaar af skandinaviske Kunstnere og deres Pigebørn.

189.
~~136.~~

Nærb, af Skandinavernes Karnevalsvogn. Kunstnerne faar Øje paa Christian paa Balkonen til Restauranten, der ligger en Trappe op. De hilser ham jublende. Paa et Tegn fra Føreren standser Vognen.

190.
~~137.~~

Paa Balkonen til Kafeen. Christian rejser og gaar smilende af Rørelse hen til Estraden, fulgt af Henry og hans Ven. Den gamle vinker ned mod Gaden.

191.
~~138.~~

Del af Gaden med Balkonen, neden for hvilken Skandinavernes Vogn holder. Christian hyldes paany. Et Par Kunstnere entrer op paa Balkonestraden og hjælper den gamle ned i Vognen. Der er en eller anden, der raaber op til Henry og hans Ven, at de gerne maa komme med. De springer ned i Vognen, der atter sætter sig i Bevægelse.

192
~~139.~~

Paa Skandinavernes Karnevalsvogn. Under almindelig Jubel laurbærkrandser en ung Pige Christian.

193.
~~140.~~

Gaden med Karnevalslivet. Vognprocessionen kører videre hen ad Gaden. Afblænding.

194.
~~141.~~

Tekst: Om Aftenen i Palazzo del Rivoli.
Optoning af en straalende Festsal. Henry og ~~hans Ven~~ en ung skandinavisk Kunstner baner sig Vej gennem de dansendes Mylder. De fleste - i det mindste Damerne- er i Kostume og bærer Maske. Vennerne standser ved en Pille(nærmest Kameraet) og tager derfra et Overblik over Festen. Pludselig farer Henry sammen og peger hen mod et Vindu.

195
~~142.~~

Ved Vinduet i Salen. En ung Dame, der har Halvmaske paa, og er klædt i et antikt Kostume og med et kostbart Diadem i Haaret, staar og taler med en anden - ogsaa maskeret - Dame og Herre.

196
~~143.~~

Ved Billen i Salen. Henrys Mine bliver eftertænksom:" Hvor har jeg set den Skikkelse før?" Vennen følger Retningen af hans Blik og udbryder:

Tekst: Det er den ~~skønne~~ smukke Fyrstinde Pisani, - jeg lagde Mærke til Vaabenet paa Vognen, da hun kom før!

Henry kommer med et Spørgsmaal, og den anden fortsætter:

Tekst: Hendes Mand er en Opkomling og en af Roms værste Aagerkarle. Men han har gjort Regeringen store finantielle Tjenester, - det er derfor, han har faaet Titelen!

Henry nikker interesseret og gaar hen mod Vinduet.

197.
~~144.~~

Del af Salen med Vinduet. Parret, der stod og talte med Fyrstinden, blander sig mellem de dansende, og hun sætter sig i en Sofa, der staar i Nærheden. Hun ser med et haabløst Udtryk ud over Salen, da Henry nærmer sig.

198
~~145.~~

Nærb. af Fyrstinden i Sofaen. Hun farer sammen, og hendes bølgende Barm og nervøse Bevægelser antyder, hvor stærkt et Oprør Synet af Henry bringer hende i.

199
~~146.~~

Del af Salen med Vinduet. Henry staar tvivlraadig et Stykke fra Sofa-

~~(146)~~

en. Fyrstinden rejser sig hæftigt - skynder sig bort uden at lægge Mærke til, at hendes Vifte, som hun har hængende i et Perlebaand, der gaar over Skuldren, hænger fast i Sofakanten og falder paa Gulvet. Henry gaar hen og tager Viften op og følger efter Fyrstinden.

200

~~147~~.

Sideværelse til Salen. Fyrstinden kommer ind og bliver i stærkt Sindsoprør staaende ved en Statue, der har sin Plads herinde, da Henry skynder sig hen til hende. Hun vil gaa, men han standser hende.

201

~~148~~.

Ved Statuen i Sideværelset. Henry bukker og rækker med et Par forbindtlige Ord Fyrstinden den tabte Vifte. Hun modtager den og gør alt for at beherske sin Sindsbevægelse, medens han med et nyt Buk anmoder om en Dans som Findeløn. Fyrstinden ser tungtaandende paa ham og river saa med en pludselig Bevægelse Halvmasken fra Ansigtet. Bestyrtet genkender Henry Harriet. Han gaar et Skridt tilbage: "Harriet - er det Dig!" Hun nikker og søger at skjule sin egen Ophidselse. Han staar et Øjeblik maalløs, vil saa atter sige noget, men hun gør i det samme opmærksom paa, at de ikke er alene længere. Han vender sig og ser med et Blik, der baade røber Overraskelse og Afsky, hen mod Døren til Festsalen.

202

~~149~~.

I Døren til Festsalen. d'Acorda staar i Døren og betragter forbavset og forbitret de to. Han gaar frem mod dem.

~~(67)~~
(68)

~~130.~~ 203.

Ved Statuen i Sideværelset. d'Acorda kommer hen til Fyrstinden og Henry. Idet hun kaster et uroligt og forskende Blik paa Henry, præsenterer Fyrstinden den nyankomne:

Tekst: Min Mand - Fyrst Pisani!

Henry farer sammen som ramt af et Piskeslag, d'Acorda bukker koldt og ironiskt og sender Henry et stikkende Blik. Saa vender han sig med et Par Ord mod sin Hustru og fører hende hen mod Døren til Salen. Henry staar tilintetgjort tilbage, ser raadvild efter dem.

204

Del af Festvalen med Udgangen. - Fyrsten og Harriet kommer, — den førstnævnte giver Benedetto, der staar i Dørabningen til Hallen en Ordre, - og Tjeneren forsvinder. - Fyrsten siger i en gebydende Tone til sin Hustru:

Tekst: Efter hvad der er passeret, må Du kunne forstå, at enhver Forbindelse mellem Dig og denne Vordbo er brudt for stedse!

Hun ser på ham, vilde et skrig og i det samme kommer Benedetto med sit Herskabs Overtøj. - Han lægger Fyrstindens Kåben om Fyrstindens Skuldre - og hun vil forlade Salen, da hendes Mand griber hende hårdt i Armen.

205.

Nærbillede ved Udgangen fra Salen. - Harriet ser harmfuldt op mod Fyrsten, der ilden at skjøde sit Tøj i hendes Arm ytrer:

Tekst: Rudmin i Morgen tidlig vi vil til Villaen på Campagnen. Jeg skal dog se, om ikke Ensomheden kan kole dine Følelser for denne forbandte Vernon!

Harriet ser koldt og foragtelig på ham, gør sig fri for hans Greb, vender sig og går. - Benedetto, der lurende og med skjælvende Overraskelse har lyttet til, hjælper hurtigt Fyrsten, der med et ondt Smil ser efter sin Hustru, i hans Overtøj.

(69)

206

Ved Statuen i Sidetableet. Henrys Bestyrtelse
& Harme har endnu ikke lagt sig, da et Par
af hans Kunstnerkammerater kommer hen te
ham & vil have ham med ind te Festen i-
gen. Han undskylder sig - han har ikke lyst
mere - men de klæder af med ham ud af
en anden Dør end den, Fjorten & Hanset
gik ud af. - Afblanding.

207

Tekst: Den samme Fjorten takker og gaa Fortiden
te blive hos Frederik From hjemme i Dan-
mark - - -

Opblænding af Del af et tarveligt Kvistværelse. Frederik From kommer hen til Sengen, ihvilken Laura ligger syg. Han betragter bestyrtet den unge Kvindes dødblege og udtærede Træk og siger med dybt bebrejdende Stemme noget til hende, medens han sætter sig paa en Stol ved Siden af Sengen. Den syge ryster hæftigt paa Hovedet og griber ham i Armen:

Tekst: Nej, nej, Hr. From,- Henry har aldrig været andet for mig en uegennyttig Ven - det er Brandt, der Skyld i min Ulykke!

From ser lettet ud. Den unge Pige gribes af et Hosteanfald, og han giver hende et Glas Vand fra en Karaffe paa Natbordet. Hun fortsætter anstrængt:

Tekst: Det er for Henrys Skyld, at jeg sendte Bud efter Dem. I min blinde Skinsyge lod jeg mig forlede til at begaa en Forbrydelse mod ham derude paa Frederiksdal... Gud give, han kunde tilgive mig!

Hun brister i voldsom Graad, men tager sig saa sammen og fortæller videre. From lytter med stigende Bestyrtelse til hendes Ord. Afblænding.

208

Tekst: Saa fik Henry da endelig den skændige Intrige at vide, den havde kunst hans Kærlighedslykke...

Optoning af Henry i hans Hotelværelse. - Han sidder ved Skrivebordet og læser et Brev:

Tekst: (Forøvrigt afbrudt del af Brev) gør mig ondt, at jeg har været nødt til at rive op i et Saar, der vel aldrig er bleven lagt, men det stakkels døende Pigebarn bestor mig lade Dig vide alt og bønfalde Dig om Tilgivelse.

Din hengivne
Frederik Fram.

Tilstaaelse virker meget stærkt på Henry. Han sidder et Øieblik hensunken i dybe Tanker - rejser sig så og går. - Afblænding.

209

Tekst: Villa Rivani paa Campagnen.
Optoning af Fyrstens Villa, der er omgivet af høje Træer. - Billedet toner over i:

210

Del af Fyrstindens Boudoir i ~~Villaen~~. Ved den aabne Dør til Balkonen, der er prydet med blomstrende Vækster, sidder Harriet i en Lænestol. Hun ser sin Kammerjomfru stikke noget Grønt ind til en Irisk, hvis Bur hænger ved Balkondøren. Kammerjomfruen taler indsmigrende til Fuglen, og Harriet ~~siger~~ siger med et lille vemodigt Smil:

Tekst: Tak, fordi Du er saa god mod min lille ~~norske~~ danske Fugl, Marietta!

(Marietta ,.....)

211.

~~Nærb. af Fyrstinden og Marietta ved Fugleburet~~
~~Ved Fugleburet i Fyrstindens Boudoir.~~ Marietta vender sig med et hengivent, beundrende Smil mod sin Herskerinde, der ~~stirrer~~ stirrer frem for

med et fagtint Blik. Italieneinden ser med inderlig Medlidenhed på hende.

212.

Ved Porten to Villa Pisani. – En høj, gammel Mand, klædt i Fauvirkanerer Ridderdragt, lukker ind af den ærbødige Portvagt. – Munken nikker med faderlig Velbehag, – rækker et Par Ord med Vagten, og da han et Øjeblik drejer paa Hovedet genkender man Malin, hvem de 25 Aar, de engaaet, har graanet, men hvis Ydre vidner om, at han baade har sine sjælelige og legemlige Kræfter i Behold. Han gaar ind i Parken.

213.

Ved Fugleburet i Fyrstindens Boudoir. – Harriet viser Pinen sin for sig med et bedrøvet og håbløst Udtryk og nikker let. – Marietta nikker med Ærbødighed og Deltagelse i Stemningen:

Tekst: Den naadige Fyrstinde er ikke lykkelig –
Marietta har set det forlængst og ønsker bare,
at hun engang maa se lykkelen Roser
blomstre paa sin unge Herskerinder blege
Kinder!

Harriet sender den unge Pige et taknemligt Blik – nynter med et venskabligt Smil paa Hovedet: Nej, for hende er der ingen Lykke mere! – I det samme kører de ungen ved Døren og ser derhen.

214.

Fyrstindens Boudoir. – Munken kommer ind og nikker venligt to Harriet, der rejser sig og gaar ham imøde:

Tekst: Tak, fordi De kom, Fra Ambrosio!
Han nikker mildt – de rækker nogle Ord-
Ord- og følger saa ad ud.

Mand, der er klædt i Fransiskanernes Ordensdragt, og som kommer op ad Trappen. Fyrstinden hilser paa ham med stor Ærbødighed:

Tekst: Tak, fordi De kom, Fra Ambrosio!

Den gamle nikker med faderlig Velvilje. Da han et Øjeblik drejer paa Hovedet, genkender man Holm, hvem de 25 Aar, der er gaaet, har graanet, men hvis Ydre vidner om, at ~~Tiden har været~~ han baade har sine sjælelige og legemlige Kræfter i Behold. Han gaar sammen med Fyrstinden ind i Huset.

215
~~188.~~

Vej paa Kampagnen. Henry rider frem ad Vejen.

216
~~188~~.

Tjenerværelse i Villa Pisani. En gammel Tjenestepige ligger syg. Fra Ambrosio (~~kommer ind sammen med~~ ~~Ved hvis Side~~) Fyrstinden ~~staar~~, giver den Syge et eller andet Lægemiddel og taler Trøstens Ord til Hende.

217
188

Ved Porten til Villa Pisani. Henry, der holder til Hest uden for Porten, afvises af en Portner, der staar i den paa Klem aabnede Portfløj: "Fyrstinden tager ikke imod!" Porten lukkes, og i Skridtgang rider Henry nedslaaet bort.

218
~~188~~.

Ved en afsides beliggende Del af Muren omkring Villaen. Henry kommer ridende, staar af Hesten og binder denne ved en Busk. Han ser op ad den høje Mur og begynder saa at klatre op ad et Træ, der vokser op ad den.

~~188~~

219
~~172~~.

Skyggefuld Gang i Villa Pisanis Park. Fyrstinden og Fra Ambrosio kommer i alvorlig Samtale hen ad Havegangen. Nogle Skridt bag efter dem gaar Marietta med sin Herskerindes Kniplingsjal over Armen. Pludselig farer Harriet forskrækket sammen, griber sin Ledsager i Armen og ser hen mod Parkmuren Munken følger Retningen af hendes Blik.

220
~~173~~.

Ved Muren i Parken. En Mand entrer med bortvendt Ansigt ned ad Muren, springer ned i Parken.

221
~~174~~.

Den skyggefulde Gang i ParkenFra Ambrosio skynder sig hen mod Muren. Fyrstinden ser efter ham, farer pludselig sammen, og et bestyrtet Udraab er ved at undslippe hendes Læber.

222
~~175~~.

Ved Parkmuren. Fra Ambrosio griber Manden ved Muren - der ikke er nogen anden end Henry - i Kraven, og der opstaar en vild Brydekamp mellem de to.

223
~~176~~.

Den skyggefulde Gang. Fyrstinden tager sig med en Viljesanspændelse sammen og skynder sig - fulgt af Marietta - hen til de Kæmpende.

~~(73)~~
(74)

224
~~197~~.

Ved Parkmuren. Fra Ambrosio kaster Henry tilbage mod Muren og holder hans Arme som i en Skruestik, da Fyrstinden i det samme kommer derhen. "Holdt", raaber hun til Munken,"det er en af mine Venner"! Fra Ambrosio slipper Henry, der altereret vender sig mod Harriet:

Tekst: Jeg har stjaalet mig ind som en Tyv, men jeg maatte træffe Dig, Harriet. Du maa ikke nægte at tale med mig blot denne ene Gang!

Han ser indtrængende og bønfaldende paa hende. Hun ved ikke straks, hvad hun skal, men nikker saa samtykkende. Fra Ambrosio ser deltagende paa Fyrstinden og gaar saa. Marietta lægger Sjalet om Fyrstindens Skuldre og forsvinder saa ogsaa, efter at hendes Herskerinde har sagt et Par Ord til hende. Harriet fører Henry længere ind i Parken.

225
~~196~~.

Ved en Marmorbænk under en gammel Statue i Parken. Harriet betyder Henry, at han skal sætte sig, og hun tager saa selv Plads ved Siden af ham. Han siger noget til hende i en indtrængende Tone og giver hende saa Froms Brev. Med stigende Bestyrtelse læser hun det:

Tekst: (Nogle Linier af Froms Brev om Lauras Afsløring af d'Acordas og Brandts Intrige)

Harriet ser et Øjeblik op fra Brevet med et fortvivlet Udtryk, læser saa videre.

226
~~195~~

En af Parkens Gange, der fører fra Porten. Benedetto kommer, han hører Stemmer inde fra Parken og standser lyttende. Han gaar hen til et Buskads ved Siden af Gangen, bøjer forsigtigt Grenene til Side og spejder i den Retning, hvorfra Lyden kom.

~~151~~
(75)

227
~~180~~.

Ved Marmorbænken. Harriet giver Henry Brevet tilbage og læner sig hulkende mod hans Skulder. Han stryger hende med skælvende Haand over Haaret.

228
~~181~~.

Bag Buskadset. Benedetto staar et Øjeblik og grunder. Et djævelsk Smil spiller om hans Læber, og han skynder sig bort hen mod Villaen.

229
~~182~~.

Ved Marmorbænken. Harriet hæver Hovedet, - ser kærligt paa Henry og smiler mellem Taarerne. Men hendes Ansigt faar pludseligt det gamle trøsteløse Udtryk, og hun siger:

Tekst: Aa, Henry, jeg er saa ulykkelig, - og jeg ser ingen - ingen ~~Hjælp ud af dette~~ Frelse!

Henry spørger hende i en ivrig Tone om noget, og hun begynder bedrøvet at berette.

230
~~183~~.

Uden for Villaens Staldbygning. Benedetto svinger sig op paa en opsadlet Hest - rider bort.

231
~~184~~.

Ved Marmorbænken. Harriet siger med en enstonig, mat Stemme:

Tekst: Ved mislykkede Spekulationer var Far helt kommen i d'Acordas Vold, og for at redde ham fra Ruin, indvilligede jeg, - ligeglad gyldigt som alt den Gang var mig, - i Giftermaalet!

~~(52)~~

~~XXXXXXX~~ Henry bøjer sukkende Hovedet Harriet fortæller videre.

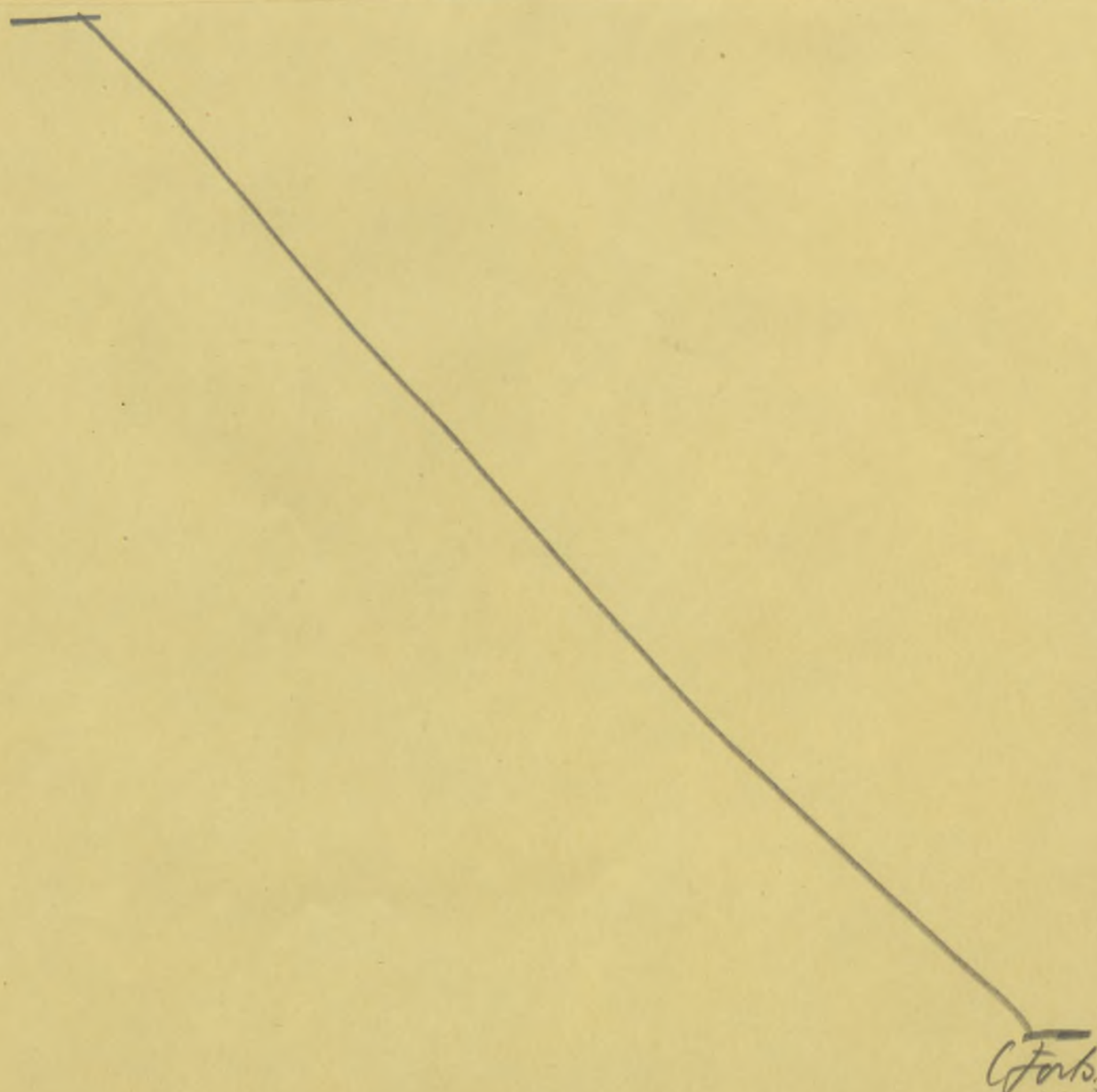
232
~~233~~.

Andet Vejparti paa Kampagnen. I en let Jagtvogn kører d'Acorda frem ad Vejen, møder den ridende Benedetto. Paa et Vink af Fyrsten, holder hans Kusk Vognen an, og Benedetto aflægger Rapport om, hvad han har opdaget. Fyrsten, der bliver voldsomt ophidset, giver Kusken en Ordre, og i vild Fart kører Vognen videre fulgt af den ridende Benedetto.

233.

Ved Marmorbænken i Villa Pisanis Park. Henry griber begge Harriets Hænder og siger indtrængende:

Tekst: Harriet - der er en Udvej. Flygt med mig, - den Mand, der har

(Forts.)
(74)

bedraget os begge, er Du ikke noget skyldig!

Harriet ser paa ham, man forstaar, at der rager en stærk Kamp i hendes Indre, og hun siger med en Hovedrysten:

Tekst: Nej, Henry, det er umuligt. Det er min Pligt at bære det Kors, jeg selv har taget paa mig!

Han ser paa hende med Ømhed og Længsel i Blikket og forsøger saa igen at overtale hende.

234
~~197.~~

Landevejen ~~uden for Værtshuset~~ paa Campagnen. ~~Vejen er nu ren, og~~ Fyrsten kører ~~bort~~ af Sted i rasende Fart, fulgt af den ridende Benedetto.

235
~~198.~~

Ved Marmorbænken i Parken. Harriet og Henry har rejst og siger Farvel til hinanden. Hun trykker et Kys paa hans Pande og gaar saa. Han ser bedrøvet efter hende.

236
~~199.~~

Ved Porten til Villa Pisani. Marietta staar og taler med en ældre Kvinde, der har en Kurv i Haanden. Men pludselig ser hun noget, der faar hende til at fare sammen.

237
~~200.~~

Landevejen et Stykke fra Villaen. Fyrstens Vogn, bag hvilken Benedetto rider, nærmer sig.

~~(199)~~ (178)

238.
~~201~~.

Ved Porten til Villa Pisani. Marietta siger i en Fart Farvel til Kvinden og styrter ind ad Porten.

239.
~~202~~.

Gangsti i Parken, der fører hen til Porten. Henry kommer - møder Marietta, der forskrækket standser ham og peger hen mod Porten:
Tekst: Fyrsten er kommen og kan være her naar som helst!
Henry trækker paa Skuldrene: "Ham behøver jeg vist ikke at frygte for?"
Marietta ryster paa Hovedet og siger indtrængende:
Tekst: Tænk paa Fyrstinden - for Hendes Skyld maa han ikke finde Dem her!
Han kaster et Blik hen mod Porten.

240.
~~203~~.

I Parken, ved Porten til Villaen. d'Acorda, der gløder af Raseri, er paa Vej ind i Parken fulgt af Benedetto og nogle bevæbnede Tjenere, hvem han giver Ordre Te at gennemsøge Parken. Han gaar selv go mod Villaen fulgt af Benedetto.

241.
~~204~~.

Gangsti i Parken. Henry skynder sig ind i en Sidegang fulgt af Marietta.

242.
~~205~~.

Isoleret Plads i Parken. Malerisk placeret i Skyggen af høje Cypresser og Stenege staar en antik Sarkofag. Dens Laag staar paa skraa og støttes af en Bjælke, saa der er en Aabning saa stor, at en Mand kan presse sig igennem. - Henry og Marietta kommer. Han ser sig raadvild

(~~205~~)

om og vil skynde sig videre, da han hører nogen komme.

243
~~242~~

Bag nogle Stenege op til Pladsen. To bevæbnede Tjenere gaar om og søger efter den forsvundne.

Ved Sarkofagen - Marietta skynder sig bort - Henry faar 244 Idé at krybe ned i Sarkofagen

~~Ved Sarkofagen. Henry faar en Idé til at krybe ned i Sarkofagen~~ Marietta skynder sig bort ~~med Lettet Mine~~.

245
~~244~~.

Fyrstindens Boudoir i Villaen. Fyrstinden staar ved Vinduet og betragter uroligt Fyrsten, der sammen med Benedetto ransager Værelset. Da deres Anstrængelser viser sig resultatsløse, vender Fyrsten sig rasende mod Sin Hustru:
Tekst: Det lader til, han er undsluppet, den fordømte Usling!
Fyrstinden nikker:"Jeg skiltes allerede fra Henry nede i Parken!"
Fyrsten styrter ud, fulgt af Benedetto.

246
~~245~~.

Foran Trappen til Villaen. Fyrsten og Benedetto kommer ud, møder en Tjener, der sammen med et Par andre kommer trækkende med Henrys Hest. Fyrsten farer op i fornyet Raseri:" Saa er han altsaa her endnu et eller andet Sted!" Han sender Tjenerne ud paa Recognosering og gaar selv ned i Parken.

~~(80)~~
(80)

247.
~~210.~~

Ved Sarkofagen i Parken. Fyrsten og Benedetto kommer. Der falder den stadig mere og mere ophidsede d'Acorda noget ind, og han vender sig hæftigt mod Tjeneren:

Tekst: Han har da ikke som den hellige Michele Vinger til at flyve bort paa. Tag en Mand med Dig og gennemsøg Galleriet bag Fyrstindens Værelser!

Benedetto nikker og skynder sig bort. Fyrsten gaar dirrende af Raseri frem og tilbage, standser ved Siden af Sarkofagen for at tage en Cigaret frem fra sit Etui, stryger en Svovlstik af paa Sarkofagens Laag, tænder og lader den endnu brændende Stikke falde ned gennem Aabningen til Marmorkisten.

248.
~~211.~~

Nærb. af Henry i Sarkofagen. Den glødende Svovlstik falder ned i Ansigtet paa ham. Han bider et Smerteudbrud i sig og gør saa en Bevægelse for med Haanden at fjerne Svovlstikken

249.
~~212.~~

Ved Sarkofagen. Fyrsten hører og staar som forstenet. Han bøjer Hovedet ned mod Sarkofagens Aabning og lytter. Han kaster saa et Blik ned gennem Aabningen, og et hadefuldt og triumferende Smil spiller om hans Læber. Med al sin Kraft griber han om Egestolpen, der understøtter Laaget, og det lykkes ham med Besvær at rykke den bort, saa Laaget falder ned og lukker Sarkofagen helt til.

250.
~~213.~~

Nærb. af Henry i Sarkofagen. Henry udstøder et Skrig, der ikke naaer ud, men kastes tilbage fra Fængslets Vægge. Han lytter spændt.

~~[illegible]~~
(81)

251.
~~214.~~

Ved Sarkofagen. d'Acorda ser med hadefulde Blikke paa den tillukkede Sarkofag, vender sig saa om og gaar hurtigt op mod Villaen.

252.
~~215~~

Nærb. af Henry i Sarkofagen. Der perler Sveddraaber paa hans Ansigt. Han vender og drejer sig fortvivlet, - har svært ved at faa Luft.

253.
~~216.~~

Del af Fyrstindens Boudoir i Villaen. Fyrstinden spejder ængsteligt ud ad Vinduet, da Døren rives op, og Fyrsten kommer ind. Han kalder paa Hustruen, der vender sig og ser paa ham med et spørgende og angstfuldt Blik. Han besvarer hendes Blik med et Glimt af stjaalen Skadefryd og siger saa med hyklerisk Ærgrelse og Forbitrelse:

Tekst: Han er undsluppet - Fanden ved hvordan!

Harriets Ansigt faar et Udtryk af Lettelse. Fyrsten griner ondskabsfuldt og fortsætter:

Tekst: Men han skal ikke komme til at træffe Dig mere, - vi vender endnu i Aften tilbage til Rom!

Fyrstinden nikker koldt. Hendes Mand vender sig og gaar hen mod Døren.

254.
~~217.~~

I Sarkofagen. Henry er lige ved at kvæles. Under de Vendinger og Drejninger, han foretager, kommer han til at skubbe sin Hue bort, der ligger ved Siden af hans Hoved, og der kommer et Spunshul til Syne, der viser, at Sarkofagen engang af pietetsløse Bønder er blevet benyttet som Vandtrug. Den friske Luft strømmer ind gennem Hullet , og Henry indaander den med et Udtryk af Lettelse. Han gør et fortvivlet Forsøg paa at hæve Laaget til sin levende Grav, - men det lader sig ikke rokke.

255

~~Aftenbillede~~ ~~216.~~ sat paa aftenbl. –

Pladsen med Sarkofagen. Skumringen falder paa. Pladsen ligger forladt. En Aftenbrise faar det til at suse melankolskt i Cypressernes Blade. ~~Afblending~~ Billedet toner over til Aftenbillede. Maanen skinner paa Sarkofagen – Aftoning

~~216.~~ c

Optoning af Indgang til et Franciskanerkloster paa Campagnen. Det er aften. Fra Ambrosio kommer hjem – lukkes ind ad Porten af den vagthavende Klosterbroder.

256

~~17.~~

Ved Porten til Villa Pisani. (Aftenbillede) Fyrsten, der skal til at køre til Rom, har ladet sin Ekvipage holde ved Porten og giver fra Vognvinduet den bevæbnede Portvagt, der sammen med sine Haandlangere staar ved Vogntrinet, nogle sidste Instruktioner:

Tekst: Her skal opretholdes den strængeste Bevogtning, og I svarer mig for, at ingen fremmede i min Fraværelse betræder Parken!

~~220~~ 257.

Nærb af Marietta. Hun reagerer overfor Fyrstens Bemærkning, ser et Øjeblik ind over Parken som forbløffet Hun Mistanke om at Hemmelighed var derinde endnu

~~221~~ 258

Kørevejen fra Villa Pisani med Porten. Portvagten forsikrer, at alt skal ske, som ~~Hun~~ Fyrsten befaler. Fyrsten sætter sig ved Siden af sin Hustru, og Benedetto, der har Plads hos Kusken, betyder denne, at de kan køre. Vognen ruller bort, ~~og~~ Marietta, ~~der paa Afstand har fulgt Vognen med ængstelige Blikke~~, skynder sig ind ad Porten.

259

Del af Parken. – Marietta kommer løbende, – ser sig søgende om og kalder vagt paa den fremmede, der maa være gaaet et eller andet Sted Hun løber videre.

~~(82)~~

(82a)

~~222.~~

I Sarkofagen. Henry ligger udmattet, lukker Øjnene i Fortvivlelse. Pludselig farer han sammen, - har har hørt Skridt udenfor, løfter Hovedet og lytter spændt.

~~255~~ 259

~~226.~~

Ved Sarkofagen i Parken. Marietta kommer ~~og~~ Sagende. Hun opdager til sin Bestyrtelse, at Sarkofagens Laag er lukket til. Hun lægger lyttende Hovedet ned mod det - hører, at Henry ~~[illegible]~~ er derinde. Med skælvende Hænder forsøger hun at faa Laaget op - men forgæves.

~~256~~ 261

~~224.~~

Den indre Side af Porthvælvingen ved Indgangen til Villaen. Portvagten giver et Par Tjenere, der er forsynet med Geværer, Ordrer for Natten og gaar saa ind gennem et Sideværelse, der fører ind til Vagtrummet.

~~257~~ 262

~~225.~~

Ved Sarkofagen i Parken. Marietta ligger paa Knæ ved Sarkofagen og taler ivrigt ind gennem Spunshullet ved dennes Hovedende. Hun rejser sig og søger paany at faa Sarkofaglaaget rokket til Side.

~~258~~ 263

~~227.~~

I Sarkofagen. Med Ryggen mod ~~Laaget~~ Bunden søger Henry med al sin Kraft at faa det løftet.

~~(82)~~

(83)

~~259~~ 264

~~287~~.

Ved Sarkofagen i Parken. Mariettas Anstrængelser er forgæves. Hun synker udmattet og fortvivlet ned over Sarkofagen. Afblænding -

~~260~~ 265

~~328~~

Tekst: Efter en uhyggelig Nat kom Dagen med en hed og brændende Sol.
Optoning af Pladsen med Sarkofagen, der ligger badet i Morgensolen.
Lidt efter kommer Marietta med en lille Kurv med Levnedsmidler, blandt hvilke en Vandflaske med snæver Hals rager op. Hun sniger sig hen til Sarkofagen, tager Flasken og et Rør ud af Kurven, stikker det ned i Flaskehalsen og lægger sig paa Knæ ved Sarkofagens Spunshul. Hun stikker Røret ind gennem dette og taler hviskende ind gennen Aabningen.

~~261~~ 266

~~290~~.

I Sarkofagen. Svedem perler frem paa den dødblege Henrys Ansigt. Røret stikkes ind, - han tager det i Munden og indsuger begærligt Flaskens livgivende Indhold.

~~262~~ 267.

~~330~~.

Ved Sarkofagen. Marietta tager Røret bort og stikker et Stykke Brød, nogle Figner eller lignende ind gennem Spunshullet. Hun lægger Flasken tilbage i Kurven, medens hun stirrer frem for sig med et trøsteløst Udtryk. Pludselig opklares hendes Ansigt, - hun har faaet en Ide. Hun holder begge Hænderne som en Tragt foran Spunshullet og hvisker ind:

Tekst: Vær taalmodig, Signore - jeg har faaet en Ide til at skaffe Hjælp!

Hun lytter ind mod Sarkofagen, tilføjer et Par Ord, rejser sig saa og skynder sig bort.

~~(83)~~
(84)

~~263~~ 268
~~231~~.

Den indre Side af Porten til Villaen. De to vagthavende Fyre sidder paa en Bænk i Porthvælvingen og ~~ryger en Vinflaske cirkulerer mellem dem~~ er i Færd med at tænde deres store, italienske Cigarer, da Marietta kommer Den ene Tjener rejser sig, ser forelsket paa Pigen og stiller sig i Vejen for hende:"Hvor skal Du hen?" Marietta smiler koket til ham og peger med et Par Ord mod Porten. Fyren tager hende om Hagen, men med et Par skæmtende Ord snoer hun sig behændigt bort fra ham. Han lukker hende ud ad Porten.

~~264~~ 269
~~232~~.

Ved Porten uden for Villa Pisani. Marietta kommer ud og skynder sig hurtigt hen ad Vejen.

~~265~~ 270
~~233~~.

Ved Indgangen til Fra Ambrosios Kloster, inden for hvis Mure de strænge Ordensregler forbyder Kvinder at komme. Marietta kommer og ringer paa Porten. Dennes Lue aabnes, og den vagthavende Klosterbroders Ansigt viser sig. Han faar at vide, hvad Marietta vil, beder hende vente og forsvinder saa bort fra Lugen, der atter lukkes til.

~~266~~ 271
~~234~~.

Fra Ambrosios Klostercelle. Det spartanske Værelses nøgne Stenvægge er prydet med forskellige Træskærerarbejder af religiøs Karakter, og som alle gør Indtryk af at være lavede af en Kunstner. Ved et Træbord sidder Fra Ambrosio beskæftiget med et Træskærearbejde, da en Munk kommer ind og fortæller, at der er en Kvinde, der vil tale med ham. Fra Ambrosio rejser sig og gaar ud efter ~~den anden~~ Kvindehoben.

~~(84)~~
(85)

~~267~~ 272
~~235~~.

Ved Indgangen til Fra Ambrosios Kloster. Marietta staar og venter, da en i Porten indfattet Dør gaar op, og Fra Ambrosio kommer ud. Han hilser paa hende, idet han gør en velsignende Gestus, og hun begynder ivrigt at fortælle. Munken hører med stigende Forbayselse efter Pigens Beretning og gaar bort fulgt af Marietta.

~~268~~ 273
~~236~~

Pladsen med Sarkofagen i Parken. Et Par bevæbnede Fyre, den ene er tydeligt Kokken i Huset og den anden er denſamme, som standsede Marietta i Porten, passerer Sarkofagen, der ligger badet i Solen. De standser som for at sætte sig paa Sarkofagen. Mariettas Beundrer lægger Haanden paa Sarkofagens Laag men trækker den heftigt tilbage:
Tekst: Det er dog Pokkers, saa det er varmt! Gluen her er ganske gloende!
~~Den, der lå derinde en Dag nu i Sag, vilde [illegible] ligesaa stærkt stegt som en af Dine Agerhøns, Antonio!~~

~~269~~ 274
~~237~~.

Nærb af Henry i Sarkofagen. Han ligger fuldstændig udmattet, badet i Sved og lukker besvimet Øjnene.

~~270~~ 275
~~238~~.

Ved Sarkofagen i Parken. De to Fyre griner og sætter sig paa en af de Egetræsbjælker, som bærer Kisten. De skifles til at drikke af en Flaske, ~~[illegible]~~ den ene har med sig.

276
~~235~~.

Ved Porten til Villa Pisani. Fra Ambrosio og Marietta kommer. Pigen slaar paa Porten, og Portvagten kommer ud. Han hilser ærbødigt paa Munken, ~~men da denne vil gaa ind, stiller Vagten sig hindrende i Vej for ham: "Det er umuligt, Fader. Fyrsten har forbudt det!" Marietta siger hvidt.~~

~~Tekst: Husk paa, at Fra Ambrosio tilser den syge Lucia, — han har ikke noget at gøre med Tyven, som Fyrsten leder efter! Portvagten tier, betænker sig~~ og aabner Porten, hvorefter Munken og Marietta gaar ind. Portvagten ser ærbødigt efter den hellige Mand, følger efter ~~ham~~ dem ind og lukker Porten.

~~272~~ 277.
~~240~~.

Ved Sarkofagen i Parken. De to Karle kaster den tømte Flaske fra sig, rejser sig og gaar. Da de er forsvundet, kommer Marietta og Fra Ambrosio hen til Sarkofagen fra den anden Side af Pladsen. Fra Ambrosio bøjer sig ned og lytter mod Kisten, ryster derpaa uroligt paa Hovedet. Han staar et Øjeblik eftertænksomt og mønstrer Sarkofagen, da han paa Jorden faar Øje paa den Egetræsstø~~lpe~~, der har holdt Laaget aabent. Han tager den op, ~~stikker den gennem Spunshullet og presser til med hele sin Styrke. Marietta hjælper ham, og med forenede Kræfter lykkes det dem at faa skubbet Laaget og hævet det et Par Tom-~~. Den kæmpestærke Munk ~~holder~~ hæver Laaget ~~oppe~~, medens Marietta efter hans Anvisning stikker ~~Stolpen~~ Stolpen op mod dets Kant, som vi først saa den. ~~Den har løsnet sig fra Sarkofagens Trefundament, ind mellem Laaget og Sarkofagens Overkant. Fra Ambrosio fører Egeplanken ind i den nye Aabning og søger at faa Laaget til at glide til Side. (evt. hentes nogle Jernstænger fra et Skjul i Haven, men alt, hvad der forlænger, bør jo undgaas).~~

~~(210)~~
(87)

~~273~~ 278

~~271~~.

I Parken ~~i Nærheden med Del af~~ Muren (et Stykke fra). Marietta Beundrer skilles fra Kokken og gaar med sit Gevær hen mod Muren.

~~274~~ 279

~~272~~.

Ved Sarkofagen i Parken. Det er lykkedes Fra Ambrosio at faa ~~Laaget til at glide saa meget til Side, at den ved Kistens Hovedende dannes en Aabning tilstrækkelig stor til, at en Mand kan komme igennem. Han kaster Fra sig, bøjer sig ned og løfter~~ den besvimede Henry op, og lægger ham med en medlidende Hovedrysten i Græsset ved Siden af Sarkofagen. Marietta søger forgæves at kalde ham til Live, medens Munken lægger Laaget tilbage paa Plads. Fra Ambrosio løfter den besvimede ~~Skikkelse~~ op og bær ham i sine Arme bort fra Pladsen fulgt af Marietta, - efter først at have taget Stolpen væk fra Laaget, saa at dette falder til, og alt ser ud, som da han kom til Stede.

275 280.

~~273~~.

Ved en lille Fontæne i Parken. Fulgt af Marietta kommer Fra Ambrosio med Henry i sine Arme. Hun bader Henrys Ansigt med Vand fra Fontænen. Han slaar Øjnene op, ser forvirret paa Munken, som hvisker et Par Ord til ham og sætter ham ned paa Jorden. Støttende Henry mod sin Skulder vil Munken føre ham videre, da Marietta ~~standser og peger~~ standser ham og peger ængstelig mod Muren.

276 281

~~274~~.

Del af Muren om Parken. Mariettas Beundrer gaar Vagt.

~~(87)~~

(88)

~~277~~. 282
~~245~~.

Ved en lille Fontæne i Parken. Fra Ambrosio ~~standser~~ staar eftertænksom. Marietta hvisker hurtigt et Par Ord til Munken, som nikker med et lille Smil. Hun forsvinder ind i Parken.

~~278~~ 283
~~246~~.

Del af Muren om Parken. Karlen, der gaar paa Post, ~~stønner~~ gisper og ser sig om. Pludselig lyser et forelsket Smil op i hans Ansigt, da han ser:

~~279~~ 284
~~247~~.

Ved en blomstrende Busk i Parken paa den modsatte Side af Fontænen. Marietta stikker Hovedet frem fra Busken, nikker smilende til Fyren, der gaar Vagt, og vinker ad ham.

~~280~~ 285
~~248~~.

Del af Muren om Parken. ~~Karlen~~ Vagten tøver, men efter et Øjebliks Strid mellem Pligt og Kærlighed, sejrer den sidste, og han løber hen efter Pigen. Da han er forsvundet, kommer Fra Ambrosio, der stadig støtter Henry, hen til Muren. Han sætter en Bænk hen til Muren, træder op paa dens Rygstød og løfter Henry op.

~~281~~ 286
~~249~~.

Paa den anden Side den blomstrende Busk. Den forelskede Vagtpost forfølger Marietta, som løber videre, idet hun af og til drejer Hovedet og opildner sin Beundrer med et koket Smil.

~~(90)~~
(89)

~~282~~ 287
~~250~~.

Ved Del af Muren om Parken. Fra Ambrosio, der sidder oppe paa Murkanten, løfter Henry op og klatrer ned paa den anden Side stadig støttend Henry.

~~283~~, 288
~~251~~.

Paa den anden Side af Muren. Fra Ambrosio, der holder Henry om Livet, medens denne har lagt sin Arm om hans Hals, klatrer ned ad Muren, idet han sætter Foden i et Hul, hvoraf en Sten er faldet ud. Han naar ned til Jorden og gaar videre, stadig støttende sin udmattede Følgesvend.

~~284~~, 289
~~252 (ovs)~~

Sti paa Kampagnen. Fra Ambrosio kommer støttende Henry og fortsætter videre frem ad Stien.

~~285~~ 290
~~253~~.

Ved en Køkkendør indtil Villaen. Marietta kommer løbende, forfulgt af sin Beundrer. Hun farer hen til Døren, vender sig om i Døraabningen og og ler haanligt mod sin Forfølger, hvorefter hun slaar Døren i efter sig. Karlen staar pustende og ser skuffet mod den lukkede Dør. Afblænding -

~~[illegible]~~

(90)

286 291

Tekst: Synet af den mage fremmede fra Norden havde takt længst begravede Minder til Live i Fra Ambrosios Sind---

Opblænding af ~~Henry 4~~ Fra Ambrosios Celle, i hvilken han er blevet lagt til Sengs. Fra Ambrosio og en anden Klosterbroder pusler om ham, - han lukker Øjnene og sover tungt ind. Den anden Munk gaar, Fra Ambrosio sætter sig paa en Stol ved den Sovendes Side og betragter ham tankefuldt. - Hans ansigt får et drømmende Udtryk, og han lufter Haanden og ser hen mod Vinduet.

~~287~~ 292

Tekst: --- men Ringen paa Henrys Haand saa han ikke - Ringen, der bandt Nutiden til det forbigangne.

Mærby af Henrys Haand paa Tæppet. Paa den ene Finger sidder den Slangering, som Malm engang gav Sigrid.

~~288~~. 293

ved Sengen i Fra Ambrosios Celle. - Munken river sig løs af sine Drømmerier, - bøjer sig over Henry, lægger et Tæppe over ham, saa Haanden med Ringen skjules. - Afblænding.

~~289~~ 294

Tekst: Efter to Dages omhyggelig Pleje var Henry endelig kommen saa meget til Kræfter igen, at han kunde ~~saa nær~~ forlade Klosteret.

Optoning af den i Firkant byggede Klostergaard, omkring hvilken der løber et Galleri og Murpiller foran Bygningerne, og i hvis Midte en af blomstrende Planter omgivet Fontæne springer. Paa en Bænk i Galleriet ved Siden af en Dør, der fører ind i Klosteret, sidder ~~Fra Ambrosio~~ Munken Fra Ambrosio Celle ~~Ambrosio~~ og Henry og taler sammen.

~~(90)~~
(91)

~~290~~ 295
~~258.~~

Ved Bænken i Galleriet. Fra Ambrosio kommer med et Spørgsmaal til Henry, der nikker:

Tekst: Ja, jeg er fra Danmark - fra samme Land som Fyrstinden. Men jeg er ikke født der, - mine første Aar tilbragte jeg i et Land, som De vel ~~da~~ nøje ~~Gi~~ ~~k~~ kender, - i Norge!

~~294.~~ 296

Nærb. af Fra Ambrosio, over hvis Træk der glider en Skygge.

~~292~~ 297

Ved Bænken i Galleriet foran den aabne Dør fra Cellen. Henry rejser sig i døren nogle Øjeblikke, den ikker og ser på ham med et tankefuldt og frygtigt Blik. - Saa gaar de begge ind ad Døren fra Ambrosios Celle.

~~293.~~ 298

I fra Ambrosios Celle. - Munken og Henry kommer ind fra Klostergaarden. Den unge Mand tager sin Hat, der ligger herinde, og ser sig om i det med mange smaa Kunstnerkniber udsmykkede Værelse:

Tekst: Jeg kan ikke gøre for det - men naar jeg ser mig om her, faar jeg Indtryk af, at ~~v~~ befinde ~~v~~ mig i en Kunstners Bolig!

Fra Ambrosio ryster vemodig paa Hovedet:

Tekst: Nej, nej - det, De tager for Kunst, er blot en Smule Adspredelse i det Arbejde for andres Vel, der giver mit Liv Indhold - -

Han standser i Replikken.

~~294~~ 299

Nærb. af Fra Ambrosio, der stirrer drømmende frem for sig og tilføjer:

Tekst: - - og som giver mig selv Evnen til at glemme!

~~295~~ ~~295~~ 300

Del af Fra Ambrosios Celle. Henry ser paa Munken med Øjne, der ~~glin~~ lyn ser af Sympati og Forstaaelse. Han trykker hans Haand:

Tekst: Jeg tror, at jeg forstaar Dem, Fra Ambrosio!

Munken ser tankefuld paa den unge Mand - river sig saa pludselig ud af sine Drømmerier z betyder Henry, at de vel maa se at komme afsted. - De gaar.

~~296~~ 301

Uden for Indgangen te Fra Ambrosios Kloster. - Den tagthavende Klosterbroder lukker Henry z Fra Ambrosio ud. De to tokster et sidste Håndtryk, z Henry begiver sig saa på Vej ind mod Byen. ~~Den gamle~~ Munken ser tankefuld efter ham. - Afblænding.

~~297~~ 302

Tekst: Drevet af Uro og Spænding var Fyrsten vendt tilbage til Skuepladsen for sin ~~Forbrydelse~~ Gerning, men efter alt at dømme var Sarkofagens Hemmelighed velbevaret.

Ved Sarkofagen i Parken. D'Acorda staar et Stykke fra Kisten og betragter den med et ondt Udtryk, men lader dog heller ikke til at være helt fri for Samvittighedsnag. Han gaar et Skridt frem som for at nærme sig Sarkofagen men viger tilbage. Med en kort Haanslatter vender han sig om og gaar.

~~298~~ 303

~~297~~

Ved en Sofa i Fyrstinden Budoir i Villaen. Fyrstinden lytter forfærdet til Mariettas Beretning om, hvad der er sket. Da Pigen har fortalt alt, sidder Fyrstinden et Øjeblik tavs, griber saa pludselig

den anden i Armen og siger:

Tekst: Efter dette vil hans Liv bestandig være i Fare! Min Mand hviler ikke, før - - -

Hun standser pludselig og ser hen mod Døren. D'Acorda kommer ind og hen til dem. Han kaster et Blik paa sin Hustrus stærkt bevægede Ansigt og siger med Haan i Stemmen:

Tekst: Du tænker atter paa Din danske Elsker, kan jeg forstaa - men ham kommer Du aldrig til at gense, skal jeg garanterer Dig for! Han ler haanligt. Fyrstinden tager sig med en Viljeanspændelse sammen og betragter ham med Foragt og Afsky. - Aftoning! -

~~299~~ 304
- som han havde forklaret

Tekst: Da Christian siden hedd Aarstid-slog sig ned i en lille Landsby i Albanerbjergene, gjorde Henry ham Selskab - - -

Optoning af et malerisk Thattorivet på Afstand. -

Folk kommer og gaa. - Ved et Bord foran Thattoriet sidder Christian og Henry. - Billedet tones over i:

~~300~~. 305

Nærb. af Henry og Christian foran Thattoriet.

De sidder ved en Foglietta og tolker sammen. Henrys Tone er mørk og bekymret. - Han ser en Ryttet nærme sig Værtshuset - griber Christian haardt i Armen. Kvinden følger Retningen af hans Blik.

306

Vej i Nærheden af Thattoriet - set fra dette. -

Fyrst Sivani kommer ridende ten mod Thattoriet.

~~302~~

~~302~~ 307

Nærb. af Henry og Christian. Begge vinner hen mod Rytteren, - rejser sig vredskåndelig. Henry siger:

Tekst: Det er Fyrst Pirani - den Niddering, jeg har fortalt Dig om!

Det giver et Chok i Christian - og Hammen bliver gr: i ham.

~~303~~ 308

Afstandsbillede af Trattoriet. - Fyrst Pirani ser ud ind i Billedet, faar Øje paa de to Venner, der har rejst sig, og holder vist Hestan.

~~304~~ 309

Nærb. af Fyrst Pirani, der er kommet af Forbløffelse og Vrede, han er et Øjeblik. Hans Angst forplanter sig ~~[illegible]~~ til Hesten, der bliver urolig.

~~305~~ 310

Udenfor Trattoriet. - Fyrsten vender Hesten, spoler den heftigt og galopperer bort i den Retning, han kom fra.

~~306~~ 311

Ved Henrys og Christians Bord foran Trattoriet. Vennerne sætter sig. - Christian siger i en heftig og bebrejdende Tone noget til Henry, der ryster paa Hovedet og svarer:

Tekst: For hendes Skyld kan jeg ikke anklage ham. Hun skal ikke i Folkemunde - og derudover vilde Regeringen sikkert holde Hånden over ham ---

Christian virker eftertænksomt.

~~307.~~ 3/2

Foran Porten te Villa Divani. – Benedetto, der står og taler med Portnagten, da Fyrsten kommer ridende; skynder sig hen te sin Herre og hjælper ham af Sadlen. – Skimmende af Had og Raseri over Fyrsten:

Tekst: Hvis Djævlen ikke har spillet mig et Puds er denne forbandte Banken stadig i live og undsluppet mit Hevn ---

Tjeneren er lænende og spejdende på Fyrsten, da denne kommer med et Par Ord og betyder ham, at han skal gå med ham. – De forsvinder ind ad Porten, medens Vagten tager sig af Hesten.

~~308.~~ 2/2

Ved Sarkofagen i Parken. – Fyrsten og Benedetto kommer. Den forbandte ~~han~~ spejder med et Par Ord med Sarkofagen – og enten ved at skubbe Laaget ~~ud~~ side ved Hjælp af Egeplanken eller ved at stikke en Kniv og gennem Spalteskillet, konstaterer de, at Sarkofagen er tom. – ~~Med en Ed vender Fyrsten sig~~

med Benedetto:

Tekst: Selv om han lige som Katten har ni Liv, Skynglen, skal han ~~vidne til~~ komme til at bide i Græsset! Tvivl skuldi for Jer en Idé, Benedetto!

Tjeneren nikker med et grådsk Udtryk. – Fyrsten gildner ham med et Par Ord te og går så dirrende af Raseri og skyffelse.

Benedetto skriver prem for sig – nikker så med en vrin Mine. Afbrænder sig.

314.

Tekst: Det var hen mod Midnat, og alt aandede Fred og Stilhed i den lille Bjergby - - -

Optoning af Trattoriet. Det ligger i Aftenbelysning, og der skinner Lys ud fra nogle enkelte Vinduer. Der kommer en Mand hen til Huset og banker paa Døren. Et Øjeblik efter aabnes denne, og Værten viser sig med en Lygte i Haanden. Han lukker Manden ind.

315.

Henrys og Christians Værelse i Trattoriet. De to Senge - en ved hver Væg - er redt op for Natten, men Henry er alene og sidder ved et Bord og gør nogle Optegnelser eller læser i en Bog. Det banker paa Døren, og Værten lukker Manden, der kommer ~~der bankede paa,~~ ind og gaar saa selv. Henry gaar hen til Manden, der ~~kommer med et Spørgsmaal, som den anden besvarer med et Nik.~~ Med en hemmelighedsfuld Mine tager ~~Manden sag~~ en Vifte frem og rækker den til Henry, som forbavset undersøger den.

316.

Henrys Haand med Harriets Vifte fra Maskeradeballet.- Paa dens ene Side er indridset med Spidsen af en Pennekniv: Maa tale med Dig. Følg Budet.H.

317.

Værelset i Trattoriet. Henry retter et Spørgsmaal til Manden, som i en ivrig Tone besvarer det. Den anden nikker, ~~xxxxx xx~~ stikker Viften til til sig, tager sin Jakke paa og kradser et Par Ord ned paa en Lap Papir paa Bordet. Saa føler han i Lommen, om han har sin Pistol paa sig, vender sig mod Budet, der lurende har iagttaget ham, og erklærer, at nu er han parat. De to Mænd gaar.

318.

Uden for Trattoriet. Henry og Sendebudet kommer ud, gaar hen mod Landevejen. Afblænding.

319.

Opblænding af Del af Muren til Villa~~x~~ Pisani, ved en lille Jerndør. Henry og Budet kommer. Den sidstnævnte tager en Nøgle frem, aabner Døren og lader Henry gaa ind. Han følger selv efter men laaser ikke Døren.

Del af Parken i Nærheden af Villaen. I Skjul bag et Træ staar Benedetto og spejder, og da de to Mænd passerer, veksler han og Sendebudet et dulgt og forstaaende Øjekast. - Benedettos Ansigt røber Triumf og Skadefryd, og han sniger sig om til Villaens Bagside.

321.

Ved et Toiletbord i Fyrstindens Gemak i Villaen. Harriet sidder iført Peignoir foran Toiletbordet, og Marietta gør sig færdig med at ordne sin Herskerindes Frisure for Natten. Hun siger Farvel og gaar. Harriet synker hen i tunge Tanker.

322.

Paa Trappen til Hallen. Marietta, der er paa Vej ned ad Trappen, standser pludselig. Hun ser:

9

9.323.

Del af Hallen. Sendebudet fører Henry gennem Hallen og hen til et Værelse i Stueetagen, aabner Døren og gaar ind fulgt af den unge Dansker.

324

Paa Trappen til Hallen. I yderste Bestyrtelse vender Marietta sig og og styrter tilbage op ad Trappen.

325.

Ved Toiletbordet i Fyrstindens Boudoir. Fyrstinden sidder og læser i en lille dansk Bønnebog, da Marietta kommer alterende hen til hende og fortæller, hvad hun har set. Med et forskrækket Udbrud farer den skrækslagne Harriet op.

326.

Empire-Gemak i Villaen med tunge Portierer for Vinduerne, Statuer i Nicherne, Malerier paa Væggene samt en stor, aaben Kamin, i hvilken der dog ikke brænder Ild. Paa den ene Væg hænger en Vaabensamling. - Henry har taget Plads i en Sofa under en Statue. Sendebudet hvisker et Par Ord til ham og gaar saa, idet han med en advarende Mine lægger Haanden paa Munden.

Del af Fyrst Pisanis Gemak. Benedetto kommer ind til Fyrsten - hvisker i en hemmelighedsfuld og triumferende Tone:

Tekst: Han er herude nu, Danskeren - jeg lokkede ham i en Fælde!

Fyrsten farer ~~bestyrtet~~ overrasket sammen ~~og~~ smiler ondt og triumferende. Tjeneren bøjer sig ned mod ham, hvisker:

Tekst: Beppo, der bragte ham herop, samler nu de Folk, vi absolut kan stole paa, og skulde denne næsvise Dansker vaa tilfældig miste Livet, vil ingen kunne gøre os noget. Han har listet sig herind som en Tyv - - -

Fyrsten nikker anerkendende og vil forlade Værelset, da Tjeneren lægger sin Haand paa hans Arm:

Tekst: Saa var det de 1000 Scudi for min Idé'- - -

Fyrtsen gør sin Arm fri:"Dem kan Du altid faa - nu til Værket!" Han gaar ud ad en Sidedør og Benedetto følger efter, skuffet og harmfuld.

~~295~~.328.

Empire-Gemakket. Henry har rejst sig og staar og ser sig undersøgende om i Værelset, dax Døren aabnes, og Harriet viser sig paa Tærskelen. Hun betyder Marietta, der vil gaa med ind, at hun skal blive udenfor, lukker Døren og skynder sig hen til Henry, der med et glad Smil vil hilse paa hende, men i det samme lægger Mærke til den Sindsbevægelse og Skræk, der præger hendes Ansigt.

Empire-Gemakket,

~~296~~329.

Ved Sofaen under Statuen. Henry ser uroligt paa Harriet, der dirrende spørger, hvad der har ført ham herud. Han svarer overrasket:

Tekst: Du har jo selv sendt Bud efter mig, Harriet!

Han tager Viften frem og rækker hende den. Hun ryster hæftigt paa Hovedet, medens hun kaster et Blik paa den:" Nej, vist har jeg ej - det er et Baghold, min Mand har lagt, og Du maa skynde Dig herfra med det samme!" Pludselig farer hun sammen, bider et forskrækket Udraab i sig og lytter spændt

Hallen. Marietta, der har skjult sig i Trappeopgangen, ser med Forfærdelse Fyrsten, Benedetto, Sendebudet og en 2-3 andre Tjenere komme og gøre sig klar til at overfalde Henry. Em af Mændene har en Pistol i Haanden, og de andre er bevæbnet med Knive og Dolke, som de parat til at bringe i Anvendelse. - Fyrsten giver hviskende en Ordre - og paa et Vink fra ham, lister Benedetto sig ud i en Korridor, fra hvilken man tænker sig, der er Døre til andre af Værelserne nedenunder. Sendebudet og de andre Tjenere sniger sig hen til Døren til Empire-Gemakket, aabner denne.

331.

Empire-Gemakket. Fyrstinden staar ved et Vindu og fumler ved den afløftede Hasp, da de bevæbnede Tjenere kommer ind fulgt af Benedetto fra Hallen, samtidig med at Benedetto kommer ind fra en skjult Tapetdør. Fyrsten De ser sig skuffet om i Værelset, og Fyrsten, der aner Sammenhængen, skynder sig hen til sin Hustru, idet han udbryder med en Stemme, der dirrer af Raseri:

Tekst: Naa saadan - Du har igen advaret den fordømte Skurk!

Harriet ser paa ham uden at svare, og han vender sig hæftigt mod Tjenerne:

Tekst: Men han kan ikke være kommen langt - efter ham, Karle!

Mændene skynder sig ud af Døren med Benedetto i Spidsen. Fyrsten stiller sig foran sin Hustru.

332.

Ved Vinduet i Empire-Gemakket. Harriet, hvem det med Anstrængelse lykkes at bevare sin Selvbeherskelse, møder med Foragt Mandens Blik. Han, der i sit Raseri helt har mistet Ligevægten, udbryder:

Tekst: Men det skal blive sidste Gang! Jeg skal finde et Sted at indespærre Dig, hvor hverken Sol eller Maane skinner!

I vildt Raseri griber han hende ved Haaret.

(100)

~~333.~~ 333.

I Nichen bag Statuen ved Sofaen. Henry stikker Hovedet frem, ser rasende paa Fyrsten, tager sin Pistol frem, men gemmer den med en Hovedrysten igen.

~~334.~~ 334.

Del af Empire-Gemakket med Vinduet og Døren. Fyrsten slæber sin Hustru ved Haaret hen mod Døren, da Henry viser sig. Den bestyrtede d'Acorda slipper Harriet, faar i et Nu en Dolk frem og retter den mod sin Fjende, som imidlertid med et voldsomt Knytnæveslag mod hans Arm faar ham til at slpiie den. Henry giver ham et Par Slag til, og det sidste faar ham til halvt bedøvet at tumle baglænds om. Henry vender sig til Harriet, der forfærdet har fulgt Optrinet, - kommer med et Par beroligende Ord og fører hende hen til Døren.

~~335.~~ 335.

Ved Døren i Empire-Gemakket. Henry skyder hurtigt Harriet ud ad Døren:"Vent paa mig et Øjeblik!" Han lukker Døren, drejer Nøglen om, ~~og gaar atter hen mod Fyrsten.~~ hører noget, vender sig og kaster et Blik mod Fyrsten.

~~336~~ 336
~~335.~~

Del af Empire-Gemakket. Fyrsten, der ~~har taget sig~~ sig sammen, ~~ser~~ (og går hen mod Baldersamlingen,- men Henry kommer ham i Forkøbet, stiller sig i Vejen for ham, river et Par Kaarder ned fra Vaabensamlingen for saa mørk og truende at vende sig mod ham:

Tekst: De fortjente en Hunds Død - men jeg vil give Dem Lejlighed til at kæmpe for Deres Liv!

Han kaster den ene Kaarde til Fyrsten, i hvem Haabet atter vaagner op, og som med et ondskabsfuldt Grin griber Vaabnet og stiller sig i Position. De to Mænd begynder at fægte.

~~337.~~ 337.

I Hallen, ved Døren uden for Empire-Gemakket. Den forskrækkede Marietta kommer hen til Fyrstinden, der griber hende i Armen og hviskende og med angstfulde Øjne fortæller hende, hvad der er sket. De lytter begge spændt.

338.

Del af Empire-Gemakket. De to Mænd fægter. Fyrsten er nervøs og ophidset og gaar intet ud af de kraftige Udfald, han gør mod den kolde og rolige Henry.

339.

Del af Parken. Benedetto og et Par af de andre Tjenere søger uden Held efter den forsvundne. Benedetto grunder et Øjeblik, giver saa de andre Ordre til at søge videre og gaar selv i Retning af Villaen.

340.

Empire-Gemakket. De to Mænd fægter stadig. Henry parerer et farligt Stød, og gør selv et t Udfald, og slaar Kaarden ud af sin Modstanders Haand med en saadan Kraft, at Fyrsten glider paa det glatte Parketgulv, falder tungt baglængs og slaar Hovedet mod den haarde Hjørnekant paa en af Statuernes Postament, der staar bag ved ham. Henry retter Kaarden mod hans Bryst - men kan alligevel ikke faa sig selv til at benytte sig af Slynglens Hjælpeløse Tilstand, kaster Kaarden fra sig, saa det bliver liggende paa Gulvet ved Fyrstens ubevægelige Legeme, vender sig og gaar hen til Døren. Han laaser denne op og gaar ud i Hallen.

341.

I Hallen, ved Døren uden for Empire-Gemakket. Harriet vender sig fortvivlet mod Marietta:

Tekst: Marietta, hent straks Fra Ambrosio, - han er den eneste, der kan hjælpe os!

Marietta nikker og skynder sig bort.

342.

Empire-Gemakket. Henry kaster sin Kaarde fra sig, saa den kommer til at ligge i Nærheden af Fyrstens ubevægelige Legeme, - vender sig og gaar hen til Døren. Han laaser denne op og gaar ud i Hallen.

343.

I Hallen, ved Døren til Empire-Gemakket. Henry ud til Harriet, der forskræmt klynger sig ind til ham. Han taler beroligende til hende.

344.

Empire-Gemakket. Benedetto spejder ind ad den skjulte Tapetdør - bliver yderst bestyrtet, da han ser sin Herre ligge tilsyneladende livløs. Han kommer helt frem, lukker Tapetdøren efter sig, ~~og~~ sniger sig hen til Fyrsten og bøjer sig ned over ham. Han anser ham for død og givende efter for en pludselig Indskydelse, røver han ~~Fyrstens~~ hans Pung og søger efter andre Værdigenstande.

345.

Del af Halllen. Henry siger i en bestemt Tone:

Tekst: Der er ikke andet at gøre - vi maa flygte. Jeg kan ikke lade Dig her tilbage!

Harriet nikker - og han tager en Kappe til hende fra et Klædestativ.

346.

Del af Empire-Gemakket. Benedetto er ved at plyndre sin Herres Fingre for et Par kostbare Ringe, da Fyrsten i det samme slaar Øjnene op. Tjeneren læser i hans ~~Øjne~~ Blik, at han forstaar, hvad der sker - og i sin Rædsel griber Benedetto Kaarden, der ligger paa Gulvet, og retter den mod den værgeløses Bryst.

347.

Del af Hallen med Yderdøren. Henry har svøbt Kappen om Harriet og fører hende hen mod Yderdøren, da de hører en Lyd fra Empire-Gemakket. De standser, lytter spændt - og Henry gaar saa besluttet hen mod Gemakket, fulgt af Harriet.

348.

Empire-Gemakket. Benedetto rejser sig op fra Fyrstens Lig, kaster Kaardem fra sig og styrter hen mod Løndøren, som han imidlertid ikke kan faa op. Forfjamsket og forfærdet løber han hen mod Døren til Hallen, hører i det samme nogen komme og trykker sig hurtigt ind mod Væggen ved Siden af Døren. Denne aabnes i det samme, og ~~Harriet og~~ Henry kommer ind fulgt af Harriet, Døren lader de staa vid aaben, saaledes at Benedetto kommer til at staa i Skjul mellem den og Væggen. - ~~Henry og Har~~ De to

ret ser uroligt hen mod Fyrstens ubevægelige Legeme - den unge Kvinde vender sig mod sin Beskytter med et Blik, der rummer et angstfuldt Spørgsmaal:"Har Du dræbt ham?" Henry ryster beroligende paa Hovedet:"Nej - jeg rørte ham ikke engang med Kaarden!" - I det samme kommer et Par Tjenere til Syne i Døren - det giver et Choc i dem, da de ser deres Herre ligge ubegægelig paa Gulvet - de ved ikke straks, hvad de skal gøre, men skynder sig saa hen til Liget.

349.

Nærb. af Henry og Harriet i Nærh. af Døren. Harriet peger mod Døren og hvisker angstfuld:" Skynd Dig - flygt!" Men Henry ryster xx paa Hovedet:
Tekst: Hvis jeg flygtede, vilde jeg jo kun derved anklage mig selv - jeg bliver hos Dig, Harriet!

350.

Empire-Gemakket. Han trykker hendes Haand og gaar hen mod Liget, fulgt af den skælvende Harriet. I det samme kommer Sendebudet og et Par andre Tjenere til Syne i Døren - en af de Mænd, der har undersøgt Liget, betyder dem, at de sidst ankomne skal blive ved Døren, saa ingen kan undslippe.

351.

Henrys og Christians Værelse paax i Trattoriet. Christian kommer ind, finder Sedlen paa Bordet, læser:
Tekst:(Nogle Blyantslinier paa et Stykke Papir)Taget ud til Villa Pisani. H. sendt Bud.
Christians Ansigt faar et bekymret Udtryk. Han fatter en Beslutning og skynder sig ud.

352,

Foran Stalden i Trattoriet. Christian skynder sig ind i Stalden, trækker en Hest ud, svinger sig op paa den pg rider bort.

353.

Foran Porten til Villa Pisani. Fra Ambrosio og Marietta kommer, går hastigt ~~skynder sig~~ ind i Parken.

354.

Landevej paa Campagnen.Christian træffer et Par beredne Carabinierer og faar dem mod at ~~betale dem~~ love nogle Scudi til at ride med ud til Villa Pisani.

355.

Empire-Gemakket. Fra Ambrosio og Marietta hastigt ind. Han bliver af Harriet, der stadig er i stærkt Sindsoprør, sat ind i den forfærdelige Situation. Henry forholder sig tavs - Tjenerne vil derimod give deres Beysv med, men ~~paa~~ et lydende Blik fra Munken, hvem de viser stor Ærbødighed, faar dem til at tie.

356.

Uden for Parken i Nærh. af Jerndøren i Muren. Christian kommer ridende i Spidsen for Carabinièrerne, finder til sin Overraskelse Jerndøren aaben, svinger sig af Hesten og styrter ind i Parken, fulgt af de andre.

357.

Del af Empire-Gemakket. Fyrstinden slutter sin Beretning, Fra Ambrosio ser paa Henry med et forskende Blik og knæler saa ned i Bøn ved Fyrstens Lig. Marietta gaar hen til sin Herskerinde, der er sunket ned i en Stol ved Siden af Liget, og taler ~~opmuntrende~~ hørtende og beroligende til hende. ~~Ha~~ Harriet, der er ude af sig selv af Fortvivlelse, brister i Graad og lægger Hovedet ind til den trofaste Mariettas Bryst. - De hører nogen ved Døren og ser op.

358.

Empire-Gemakket med Døren, ved hvilken stadig Sendebudet og en anden Tjener ubeslutsomme staar Vagt. - Chistian kommer ind, fulgt af Carabinièrerne. Henry iler Vennen i Møde - denne trykker glad hans Haand:"Gud være lovet - Du er uskadt!" - Saa faar han øje paa Fyrstens Lig, ved Siden af hvilket Fra Ambrosio knæler i Bøm. Overrasket og forfærdet kommer han med et Spørgsmaal til Henry, der med en Skuldertrækning siger et Par forklarende Ord. I det samme rejser Fra Ambrosio sig og vender sig halvt om mod de to Venner.

359.

Nærb. af Christian og Henry i Nærh. af Døren. Christian farer sammen og udbryder i største Overraskelse:
Tekst: Olaf Malm - saa sandt, jeg lever!
Han styrter hen til Munken. Henry studser ved Munkens Ord og ser med Undren fra den ene til den anden.

~~360.~~ (105)

360.

Nærb. af Fra Ambrosio og Christian. Munken gaar et Par Skridt frem mod Christian, ser paa ham med et vemodigt Smil og breder Armene ud:

Tekst: Ja, Christian, jeg reddede Livet dengang som ved et Under! Husker Du mig virkelig endnu?

De to Venner synker i hinandens Arme. Christian hulker højt.

361.

Del af Empire-Gemakket med Henry, Carabinièrerne og Sendebudet. Den sidstnævnte forklarer Carabinièrerne noget og gør en Hovedbevægelse mod Henry, der stadig ser mod Malm, og i hvis Øjne et Forstaaelsens Glimt pludselig tændes. - Carabinièrerne gaar forbi Henry og hen til Liget.

362.

Empire-Gemakket. Carabinièrerne gaar hen og undersøger Liget og konfererer sagte med Tjenerne. Fra Ambrosio drager sig ud af Vennens Favn og ser med dyb Bekymring paa Henry, der kommer hen til dem. Den unge Dansker betragter Munken med et forskende og gennemtrængende Blik:

Tekst: Er De den Olaf Malm, som engang var Sigrid Olaisens Trolovede? (For de angelsaksiske Lande: Ægtefælle.)

363.

Nærb. af Fra Ambrosio og Henry. I stærk Sindsbevægelse ser Munken paa den unge Mand - nikker. Henry fortsætter med skælvende Stemme:

Tekst: Daa er De min Far, som min Mor troede var død!

Fra Ambrosio staar lamslaaet af Overraskelse. Han betragter Henry med fugtige Øjne, lægger pludselig Mærke til Ringen paa hans Haand. Skælvende af Sindsbevægelse griber han Haanden og ser paa Ringen.

364.

Nærb. af Fra Ambrosios Haand, der fatter om Henrys Haand med Slangeringen.

365.

Nærb. af Fra Ambrosio og Henry. Munken ser atter paa Henry, mumler:

Tekst: Sigrids Søn - - - min Søn!

Han tager sig med en Viljeansændelse sammen og vil drage Henry ind til sig, men i det samme lægger en af Carabinièrerne sin Haand paa Henrys Skulder.

366.

Del af Empire-Gemakket. Fader og Søn vender sig mod Carabinièren, der i en myndig Tone siger:

Tekst: ~~Følg med~~ De maa gaa med - vi maa sikre os Deres Person. ~~Deres Kaarde er trængt ligge i Hjertet af Deres Kaarde!~~ Fyrsten er død, naadigst ~~ligge gennem Fyrstens Hjerte!~~

Harriet farer op af Stolen, men Kræfterne svigter hende og hun synker hulkende tilbage igen. Fra Ambrosio ser paa Henry med opblussende Fortvivlelse, udbryder:

Tekst: ~~Kx~~ Min Søn - - - skulde jeg finde Dig for blot at miste Dig?

En Hulken gennemryster hans herkuliske Skikkelse. Carabinièren tager uvilkaarlig Haanden fra Henrys Skulder og staar tvivlraadig. Henry griber Faderens Haand mellem begge sine og trykker den tavs.

367

Nærb. af Harriet i Stolen ved Siden af Liget. Hun støtter Armen mod Stolens Sidelæn og presser fortvivlet Ansigtet ned mod Haanden. Hun kommer til at se paa Gulvet - og hendes Ansigt faar et bestyrtet Udtryk. Hun ser:

368.

Nærb. af Fyrstens ringløse Haand, hvilende mod Gulvet.

369.

Nærb. af Harriet og Marietta. Den førstnævnte ser op, grunder-for pudselig at vende sig Marietta, der staar ved Siden af Stolen:

Tekst: Er Vinduerne forsvarligt lukkede?

Marietta betragter overrasket sin Herskerinde, - ser saa hen mod Vinduerne og nikker: ~~saa:~~ Ja! - Harriet rejser sig halvt op i Stolen og ser sig ransagende om i Stuen. - Hun lader til at nære et eller andet bestemt Haab.

370.

Empire-Gemakket. Harriet spejder forskende om i Lokalet og lader ikke til at have øje for nogen af de Tilstedeværende. - Carabinièrerne mener, at ~~Xxxxxx~~ nu har ~~xxx~~ dxxx Henrys Tagen-Afsked varet længe nok og river ham ubarmhjertigt ~~brutalt~~ bort fra Fra Ambrosio. - Pludselig giver det et Choc i Harriet, - hun stirrer stift hen mod Døren.

371.

Nærb. af det underste af den paa vid Gab ~~aabnede~~ stående Dør. Under Døren skimter man en Smule af Benedettos Skosnuder.

372.

Nærb. af Harriet. Hendes Ansigt klarer op. Med et besluttet Udtryk rejser hun sig [illegible]t og raaber:

Tekst: Stands!

373.

Empire-Gemakket. Carabinièrerne fører Henry, der skuffet stirrer tilbage på hen mod Døren, – Harriet, hvis Blik han ikke har kunnet fange, De farer alle sammen ved Harriets Udbrud og vender sig spørgende mod hende. Christiam retter et Spørgsmaal til hende - hun er saa ophidset, at hun har svært ved at faa Ordene frem, men endelig faar hun da sagt:

Tekst: Fyrsten er ikke blot død - han er ogsaa udplyndret! Og selv om den Mand, I nu fører bort, maatte kunde dræbe en anden i ærlig Duel - bestjæle ham kunde han ikke!

Hun holder tungtaandende inde - Christian og Fra Ambrosio bestormer hende med Spørgsmaal.

374.

Nærb. af Harriet, der er [illegible]n Afmagt nær. Det lykkes hende dog at blive Herre over sin Sindsbevægelse, og hun fortsætter med stærk Stemme:

Tekst: Men den Mand, der kunde bestjæle ham, og har gjort det, kan ogsaa have myrdet ham - og den Mand er herinde endnu!

375.

Empire-Gemakket. De Tilstedeværende ser sig spændt om i Værelset. Harriet løfter Haanden og peger mod Døren til Hallen:"Der!" - I samme Nu bliver Døren smækket ud fra Væggen - og Benedetto, der [illegible]r helt ude af sig selv af Angst over Afsløringen, springer frem og vil forsvinde ud i Hallen, men med Lynets Fart gør Henry et Spring frem og spænder Ben for Uslingen, der snubler. Carbinièrerne, der lige som de andre Tilstedeværende i første Øjeblik har været helt lammet af Overraskelse, faar grebet Fyren og slæber ham ind i Værelset. - Paa et Tegn fra Christian [illegible] ransager de Fangens Lommer og finder baade de savnede Ringe og Fyrstens Pengepung frem. Benedettø falder helt sammen ...

(108)

~~376.~~

376.

Nærb. af Benedetto, der ligger foran Carabinièrernes Fødder.- Han siger klynkende:

Tekst: Ved den hellige Madonna - jeg fandt ham liggende herinde og troede ham død - og han skyldte mig 1000 Scudi - jeg tog dem - og saa vaagnede han op - og saa - ~~og~~ saa - - -

Han siger endnu et Par Ord og skjuler saa Ansigtet ~~bag~~ sine Hænder.

377.

Empire - Gemakket. Christian siger ~~et Par Ord~~ noget til Carabinièrerne, der brutalt rejser Benedetto op fra hans sammensunkne Stilling og fører ham ud. Glæden og Spændingen udløses hos Harriet i en ny Taarestrøm, medens Fra Ambrosio trykker den Søn, han saa uformodet har fundet, ind til sit Bryst. - Afblænding.

(videre!) (1091

378.
~~344.~~

Tekst: Da den begivenhedsrige Nat var ved at vige for en ny Dag, løftedes endelig det Slør, som skjulte Olaf Malms tragiske Livsskæbne.

Opblænding af Fra Ambrosio i Fyrstindens Boudoir i Villaen. Han sidder i en Sofa ved Kaminen med Henry ved sin Side. I et Par Lænestole lige overfor har Christian og Harriet taget Plads, ~~og i Baggrunden slumrer den trætte Marietta paa en Stol~~. Henry slutter sin Beretning, - og Fra Ambrosio nikker vemodigt.

379
~~345.~~

Nærb. af Fra Ambrosio, som med fugtigt Blik vender sig mod Henry:

Tekst: Saa var baade din Mor og jeg uskyldige Ofre - Gud velsigne hendes Minde!

Han visker med Bagsiden af Haanden en Taare bort, der glider ned ad hans Kind.

380
~~346.~~

Ved Kaminen i Fyrstindens Boudoir. De andre ser bevæget paa Fra Ambrosio, der bekæmper sin igen Bevægelse og et Øjeblik sidder og stirrer tankefuldt frem for sig. Endelig bryder Christian Tavsheden:

Tekst: Men hvorledes blev Du selv reddet? Jeg saa Dig jo ~~xxxxxx~~ omkomme i Tibereh omtrent for Øjnene af mig - - -

Fra Ambrosio nikker alvorlig og siger:

Tekst: Det var ogsaa ved et Herrens Under, at jeg blev reddet!

Han taler videre. Billedet toner bort.

381.
~~347.~~

I den oversvømmede Tiber - under Broen. Malms Legeme hvirvles rundt i det brusende Vand mellem Vragtømmer og Husgeraad - presses pludselig ind i et Vognlad,

der driver rundt i Virvaret, og som hører til et Bondekøretøj, der har været læsset med Hø. Han bliver næsten borte i Høet, og da nogle svære Planker, der øjensynlig er Resterne af et havareret Hus, knuser Vognladets ene Side, tager Høet af mod Stødet. Ladet driver videre.

382
~~348~~.

Paa Kampagnen ved den oversvømmede Tiber. Der flyder Vragstumper af forskellig Slags forbi paa den brusende Flod. To Fransiskanermunke staar paa Bredden og betragter med Forfærdelse Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Pludselig kommer den ene med et Udraab og peger ud mod Vognladet, der flyder opad Floden og med stærk Fart kommer nærmere.

383
~~349~~.

Nærb. paa Tiberen af det Hølæs, i hvilket Malm blev slynget op. Vognladet er sunket saa meget, saa kun det øverste af Hølæsset er synligt. I Høet ligger Malm ubevægelig.

384
~~350~~.

Paa Kampagnen ved den oversvømmede Tiber. De to Munke kaster sig hurtigt i en Baad og ror ud mellem Vragstumperne og hen mod Hølæsset. Det lykkes den ene af dem at faa Tag i Vognladet med en Baadshage og hale det ind til Baaden, medens den anden Munk trækker Aarerne ind og rejser sig.

385
~~351~~.

Del af Tiberen med Baaden og Hølæsset. Munkene løfter den bevidstløse

~~[illegible]~~

(111)

Malm over i Baaden, - den ene af dem sætter sig igen ved Aarerne, medden anden bliver i Agterstavnen og holder den Reddede i sine Arme og søger at kalde ham tilbage til Livet. Billedet toner bort.

385
~~350.~~

Nærb. af Malm i Sofaen ved Kaminen i Fyrstindens Boudoir. Han tier et Øjeblik, ser tankefuld frem for sig og tilføjer saa:

Tekst: Saa kom jeg til ~~Klosteret~~ San Vito, det Kloster, hvor jeg skulde finde et Fristed og en ny og ædlere Livsopgave!

Han smiler et stille og lykkeligt Smil. Hans Tilhørere ser paa ham med indenbyg Beltagelse, men ingen siger noget. - Afblandning.

(Videre!)
(112)

387.
~~355.~~

Tekst: Nogle Maaneder senere paa Vej mod Norden og Hjemmet. - -

Opblænding af Indgangen til Fra Ambrosios Kloster. Foran Klosterporten holder en Rejsevogn, paa hvis Buk Marietta sidder ved Siden af Kusken. Henry og Harriet tager Afsked med Fra Ambrosio, der kysser dem begge paa Panden og ~~kører dem~~ følger med dem hen til Vognen. Harriet stiger op og sætter paa Vognens Bagsæde. Hun læner sig ud over Vognkarmen og siger med en Gestus mod den tomme Plads ved Siden af hende:

Tekst: Fader, betænk Dem endnu en Gang - forlad ikke Deres Børn! kend
. tilbage til Livet - til Deres Kunst!

388.
~~356.~~

Nærb. af Fra Ambrosio, der er dybt bevæget. Han siger med brudt Stemme

Tekst: ~~Vi~~ nej maa skilles, ~~Jeg~~ min Gerning er her. Og det, jeg her
har udrettet, vil bestaa, selv om det ikke er lyg-
~~bare. Farvel. Gud velsigne jer begge!~~
get i Mørket. Farvel - Gud velsigne jer begge!

389
~~356a.~~

Foran Indgangen til Fra Ambrosios Kloster. Han giver dem den præstelige Velsignelse. Henry trykker endnu en Gang hans Haand og sætter sig op ved Siden af Harriet. Vognen kører bort= Fra Ambrosio lægger Armene over Kors over Brystet - ser efter de bortkørende.

390.
~~357.~~

I Vognen - ved en Kurve paa Landevejen. Harriet trykker sig ømt ind til Henry, der lægger sin Arm om hendes Liv. De drejer Hovedet og ser tilbage mod Klostret.

~~(357)~~
(118)

Uden for Klostret, der ligger belyst af Aftensolen. Fra Ambrosio staar stadig med korslagte Arme og ser tankefuldt efter Vognen= - Afblænding.

0000- S L U T -0000

Fra Piazza del Popolo.

Rom. den vide Slav - Kvarten Kvinden 2

1.

Tekst: Vi befinder os i 1830-Tallets Rom, der ikke-blot var den katholske Kristendoms Hovedstad, men ogsaa Kunstens hellige Stad, til hvilken Musernes Dyrkere i alle Verdens Lande valfartede.

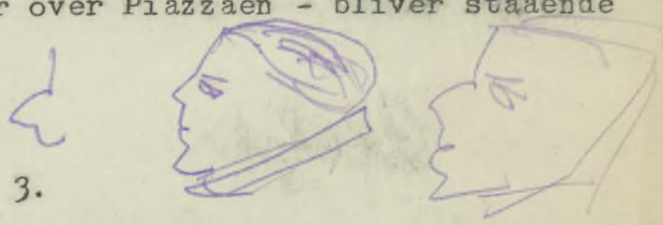
Optoning af Afstandsbillede af de syv Højes Stad med Konturerne af San Pietro og andre karakteristiske Bygninger, som aftegner sig mod Morgenhimlen. - Billedet toner bort.

Piazza del Popolo - Dansk Kunstnerkolonie
Dagligmorgen

2.

Tekst: Det var en Morgen i Maj, at en Skare skandinaviske Kunstnere under Skæmt og Latter kom slentrende over Piazza del Popolo.

Opblænding af Del af Piazza del Popolo. En Skare unge, typisk nordiske Kunstnere gaar over Piazzaen - bliver staaende ved Fontænen paa denne.

3.

Ved Fontænen. Et Par Kunstnere slaar sig ned paa Kanten af Fontænen - en af dem kaster et Blik mod den klare Himmel, tager sin Hat af og tørrer Sveden af Panden. Han springer op paa Fontænens Kant, vender sig mod de andre og siger med en Gestus mod den solbadede Piazza:

Tekst: Her bliver ikke til at aande i Byen i Dag. Hvad siger I om en Tur til Osteriet ved Ponte Molle, Venner?

Kunstnerne giver deres Bifald til Kende. Kun Christian, en ca. 35-aarig Mand, kommer med Indvendinger:

Tekst: Nej, jeg gaar op til Olaf Malm. Han trænger til mig!

Lad os jun Hele Olaf Malm (Christian ...)

De andre trækker paa Skuldrene og kommer med nogle haanende og spottende Bemærkninger.

4.

Nærb. af Christian, der siger:

Tekst: Tal med Respekt om Malm, Drenge! Der slumrer en større Kunstner i ham end i nogen af jer!

5.

Ved Fontænen. Almindelig Latter blandt de tilstedeværende. Christian vender sig og gaar. De andre ser med et Smil efter ham.

6.

Tekst: Olaf Malm - en ung, norsk Billedhugger.

Nærb. af Malm, der sidder paa en Stol ved Kavaletten i sit Atelier. Han er en blond, herkulisk bygget ung Mand. Hans tilbagestrøgne Haar er saa langt, at det næsten naar ham til Skuldrene. I Skjorteærmer og med Bukser af Telemarkssnit sidder han med et Brev, som han lige har læst. Han sukker dybt.

7.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Indgangsdøren. Malms Opmærksomhed vækkes ved en Banken paa Døren. Paa hans:"Kom ind" træder Christian ind, gaar hen til Vennen og hilser. Malm nikker vemodigt, og da Vennen spørger om Grunden til hans Misstemning, siger han med et haabløst Blik mod Kavaletten:

Tekst: Jeg duer ikke til noget - Antiken har allerede gjort alt - jeg er overflødig!

8.

Ved Kavaletten. Han rejser sig og peger med et trøstesløst Udtryk mod Kavaletten, paa hvilken der ligger en Bunke tør og sprukken Ler. Christian protesterer ivrigt mod hans Ord, men han ryster bare paa Hovedet og udbryder til sidst fortvivlet, idet han kaster et Blik paa Brevet, han holder i

Haanden:

Tekst: Og nu har jeg faaet Brev om, at de kommer herned hjemmefra - Olaisen og hans Hustru, der har været mine Mæcener, og Sigrid - - -

Christian ser forbavset paa ham, og Malm fortsætter med et lille vemodigt Smil:

Tekst: Sigrid er deres Datter, - det var hende, som - som viede mig til Kunsten - - -

Han tier, sætter sig atter, og da Christian retter et Spørgsmaal til ham, begynder han at fortælle:

Tekst: Jeg var kun 12 Aar, da Far døde og jeg kom til Olaisens Savværk som Læredreng. Og jeg kunde den Gang ikke se en Klump Ler, uden at - - -

Han fortæller videre. Billedet toner bort -

9.

Ved Bredden af en norsk Elv. Den 12-aarige Malm staar og former noget ud af en Lerklump, han har liggende foran sig paa en stor, flad Sten. Han er saa fordybet i sit Arbejde, at han ikke lægger Mærke til, at en lille 8-aarig Pige kigger frem fra en Busk ved Bredden og iagttager ham.

10.

Nærb. af Pigebarnet, som med et nysgerrigt Smil ser paa Drengen.

11.

Ved Elven. Den lille Pige gaar hen til Drengen, der nu er færdig med sit Arbejde og drømmende betragter det. Hun giver sig til Kende, og han vender sig forlegen imod hende - ser paa hende med Øjne, der straaler af Beundring. Hun beder om at faa Lov til at se, hvad det er, han har lavet, og han viser hende det tøvende.

12.

Nærb. af en i Ler modelleret Bjørn, som Drengen har i Haanden.

13.

Ved Elven. Pigebarnet klapper henrykt i Hænderne og siger med et indtagende, barnligt Smil:

Tekst: Gi'er Du mig Din Bjørn, gi'er jeg Dig et Kys!

Drengen bliver endnu mere genert, men hans Øjne straaler af Henrykkelse. Den lille Pige slaar Armene om hans Hals og kysser ham. Han giver hende Bjørnen, som hun glædestraalende ser paa, nikker saa Farvel og løber bort. Drengen ser betaget efter hende.

14.

Tekst: To Dage efter blev jeg kaldt op paa Gaarden, og bange var jeg, for jeg havde jo kysset min Husbonds Datter.

Del af lukket Veranda, der hører til en Herregaard. To midaldrende Herrer, af hvilke den ene er en typisk landlig Opkomling, hvorimod den anden gør et mere storstadsmæssigt Indtryk, sidder paa Verandaen sammen med en fin og elskværdigt udseende Dame, der øjensynlig er den førstnævntes Hustru. Foran dem staar den 12-aarige Malm og ser forbavset paa Herren fra Byen, der med en anerkendende Mine undersøger Lerbjørnen og henvendt til de andre siger:

Tekst: Drengen har Evner, og det vilde være Synd ikke at give ham Lejlighed til at udvikle sig!

Damen vender sig livlig og interesseret til sin Mand, klapper ham paa Kinden:

Tekst: Det ved jeg, at Du ogsaa for min Skyld vil, Niklas!

Den tiltalte rømmer sig, ser velvilligt paa sin Hustru og nikker med en bifaldende Mine. Lille Sigrid, der staar ved Siden af Moderen, ser henrykt paa Drengen. Billedet toner bort. -

16/ Mr. Malm – Fran Adolf Malm Hille-
Nara vore Malm Hille n Kar[a] –

Nar vi ikke have den til for
Dm Sagen.

En Billedhugger
Malm udfører af Kongs Nabo
en romersk Billedhugger den fabelagtige
Pygmalion – denne – den ha
et Par Portrætbuster staaende – forbundne af
Sten; i et Øjeblik bliver alle paa
den saa den kjære Skikkelse
i Sten denne lille vil hobe den
Hendes Portræt vaar tilbage
Billedhuggeren.

15.

Ved Kavaletten i Malms Atelier. Malm tier et Øjeblik - fortsætter saa:

Tekst: Saa kom jeg til Kristiania og Kunstakademiet og til sidst her til - bare for at finde ud af, at det hele ikke tjener til noget som helst?

Christian ser deltagende paa ham, kan ikke finde Ord. Malm sidder ogsaa tavs. Afblænding -

16.

Tekst: Nogle Dage senere ankom Familien Olaisen til Rom og førtes om Eftermiddagen af Konsulen til Kafe Ruspoli, hvor den dansk-norske Forening dengang holdt til.

(Savværksejer Olaisen .....)
(Fru Jutta Olaisen .....)

Uden for Kafe Ruspoli. En romersk Hyrevogn holder udenfor - ud af den stiger en lille, livlig Herre - øjensynlig Konsulen - og Ægteparret Olaisen, der nu er ca. 12 Aar ældre, end da vi mødte dem i Malms Beretning fra hans Barndom. Efter dem følger deres nu 20-aarige Datter, en blond og smuk ung Pige. De gaar ind i Kafeen.

17. Konversation paa Bordene

Klublokale i Kafe Ruspoli. Ved Bordene i det temlig tyndt besatte Lokale sidder Kunstnere - nogle af dem i Selskab med Damer. Konsulen og hans Selskab kommer ind, og han fører dem hen til et Bord lige overfor en Dør, der staar paa Klem til et Sideværelse. Olaisen sætter sig og bestiller Forfriskninger hos en tililende Tjener. Sigrid bliver staaende ved Bordenden og ser sig søgende om i Lokalet.

Fidibus- Opraaben der ligger klar - og naar man kan [illegible] saa maa man [illegible]

18.

Del af Sideværelset - øjensynlig Foreningens Bibliotek. Her

er Hylder med Blade og et beskedent Antal Bøger. Ved et Bord sidder Christian og Malm fordybet i et Parti Skak. De har et Par Kopper Kaffe staaende ved Siden af sig.

19.

Del af Klublokalet med Olaisens Bord. En Kelner serverer Vin og Frugt. Olaisen beder Konsulen og Damerne tage for sig af Retterne. Sigrid sætter sig med et lille Suk ved Siden af Moderen og siger til hende med en Gestus ud mod Lokalet:
Tekst: Men Konsulen sagde jo, at vi vilde træffe ham her - - -

20.

Ved Bordet i Sideværelset. Malm, der netop skal til at gøre et Træk, farer sammen og lytter glad overrasket. Christian betragter ham forbavset. Malm skubber pludselig Skakbrædtet fra sig, saa Brikkerne vælter om mellem hinanden - læner sig bleg tilbage i Stolen og hvisker:
Tekst: Det var Sigrids Stemme?

(Sigrid .....)

21.

Nærb. af Sigrid i Klublokalet. Hendes Ansigt har et skuffet og drømmende Udtryk. Pludselig farer hun sammen - hun har faaet Øje paa Malm og Christian i Døren til Sideværelset. Et Skær af Glæde opklarer hendes Træk.

22.

Del af Klublokalet med Olaisens Bord og Døren til Sideværelset. Olaisen og hans Hustru har ogsaa set paa Malm. Savværksejeren nikker jovialt og vinker ham hen til Bordet. Malm tager sig sammen og gaar derhen fulgt af Christian - hilser paa Damerne, præsenterer Christian og vender sig saa mod Olaisen. Denne har rejst sig og slaar gemytlig Malm paa Skuldren:

Kopi.

24.

Olausen og Knie og Sager og de Paa Dansen

Vemmer Tagen ind og mener og [illegible]

paa Politikontoret. - Konstabler

Her [illegible] Sandel Giovanni

[illegible]

Barberen paa gaden

Gjellum

Bagen. Bagen

Rom. Gangbanen skal

Tippgumlerne

Tekst: Naa, nu har De vel Huset fuldt af Mesterværker. Mor er ved at sprække af Nysgerrighed - for ikke at tale om Tøsen der!

Han peger paa Datteren.

23.

Nærb. af Malm, der staar forvirret og ubehageligt berørt.

24.

Ved Olaisens Bord i Klublokalet. Sigrid, der tror, at Faderens brydske Væsen er Skyld i Malms Forvirring, lægger Haanden paa hans Arm og siger med et indsmigrende Smil:

Tekst: Hvornaar kan vi komme og se Deres Atelier uden at forstyrre?

Malm, hvis Forvirring stiger, ser ned mod Gulvet. Pludselig hæver han atter Blikket og siger frejdigt og besluttet:

Tekst: Om tre Dage - altsaa paa Mandag!

Med et kort "Paa Gensyn da" vender han sig hurtigt om og gaar. Sigrid ser med Skuffelse i Blikket efter ham, medens Olaisen griner: "Saadan en skør Rad!" Han beder Selskabet tage Plads igen, for at man kan nyde Forfriskningerne. Christian vil følge efter Vennen, men efter Olaisens Ønske bliver han og slaar sig ned hos Selskabet.

25.

Del af Malms Atelier med Kavaletten. Malm kommer, stryger med en Haandbevægelse det tørre Ler ned fra Kavaletten, lægger en frisk Klump Ler op og begynder med et Udtryk af glad Beslutsomhed at bearbejde dette. Afblænding -

26.

Tekst: Saa kom den betydningsfulde Dag ....

Optoning af Malms Atelier. Værelset er gjort grundigt rent

og gør nu - efter at Støvet og Spindelvævet er fjernet - et friskt og tiltalende Indtryk, som det ligger badet i Middagssolen. Gulvet er bestrøet med Cypress- og Piniegrene paa samme Maade, som man i Norge strøer med Gran. Paa Kavaletten staar en tildækket Figur. - Malm gaar hen og aabner Døren, lukker Familien Olaisen og Christian ind. Han hilser hurtigt, betyder med en Haandbevægelse sine Gæster, at de skal blive staaende et Stykke fra Kavaletten. Han gaar selv hen til denne, trækker Klædet bort og afdækker en i Ler udført kvindelig Figur.

27.

Nærb. af Skulpturen. Den forestiller Psyche og har Sigrids Ansigtstræk. Lampen ligger slukket ved hendes Fod - den folderige Dragt er gledet ned om de fine Hofter, og i fremadbøjet Stilling strækker hun Armene ud efter den bortflygtende Gud. Angst og Fortvivlelse lyser ud af hendes Øjne, og man synes at høre et Udbrud af Skræk undslippe hendes halvaabne Læber.

28.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og den Gruppe, Gæsterne danner. Tilskuerne staar ganske overvældede - selv Olaisen er imponeret. Han tager et Par Skridt frem mod Malm, der gaar ham i Møde, nikker anerkendende og siger:

Tekst: Hun er Fa'n hakke mig nysselig, - men det er jo ogsaa min Datters Ansigt!

Malm ser paa Sigrid med straalende Øjne, medens de andre atter betragter Skulpturen. Christian trykker Vennens Haand.

29.

Gyden uden for Malms Atelier. En ældre Herre gaar fulgt af

en stor Hund hen mod Indgangen til Huset.

30.

Del af Malms Atelier med Kavaletten. Fru Olaisen har sat sig, men hendes Mand staar stadig og stirrer eftertænksomt paa Psychen, vender sig mod Malm:

Tekst: Hvad vil saadan en Tingest koste i Marmor?

Malm betænker sig, men Christian tager hurtigt til Orde:

Tekst: Otte Hundrede Specier synes mig ikke at være for meget!

Olaisen farer sammen for saa at protestere:

Tekst: Hille den - jeg troede ikke, at Marmor var saa dyrt i Rom. Forresten saa jeg en hos Dahlkvist, som var næsten lige saa stor og ikke kostede det halve!

Malm smiler: "Naa, vi bliver vel nok enige om den Sag!"

Olaisen vil til at sige noget, da de alle bliver opmærksom paa nogen henne ved Døren.

31.

Ved Døren. Den Herre, vi saa udenfor, viser sig i Døren, fulgt af sin Hund.

32.

Del af Atelieret, hvor Malm og de andre staar. Malm ser urolig og forbavset mod Døren uden at høre paa Olaisen, der med en noget højlydt Hvisken spørger, hvem det er. Christian tysser paa ham og hvisker til ham:

Tekst: Det er Signore Bertel Thorvaldsen!

33.

Del af Malms Atelier med Døren og Kavaletten. Thorvaldsen ser hen mod Kavaletten, gaar uden at hilse et Par Skridt frem mod denne og mønstrer et Øjeblik tavs Lerfiguren med et roligt og sikkert Blik.

34.

Nærb. af Malm, der staar som hugget i Sten. Hans Udtryk røber, hvor spændt han er paa Mesterens Dom.

35. 31

Del af Malms Atelier. Thorvaldsen, der staar nærmest Kameraet, vender sig med et bifaldende Udtryk mod Malm, der staar ubevægelig og ser ned mod Gulvet - gaar hen til ham og rækker ham Haanden:

Tekst: De har en smuk Fremtid for Dem!

Malm ler generт, men lykkelig. Mesteren hilser med et Buk paa Damerne, og Olaisen skynder sig at tage sig sammen, trænger sig frem og hilser. Thorvaldsen trykker hans Haand, og Savværksejeren siger ivrigt og fidelt:

Tekst: Et udmærket Kunstværk - ta' mig Pokker - jeg har netop bestilt det i Marmor!

36.

Nærb. af Thorvaldsen og Olaisen. Mesteren nikker bifaldende og kommer med et Spørgsmaal, som Olaisen besvarer med en Grimasse, som om han slugte en altfor stor Mundfuld:

Tekst: Jeg skal gi' 800 Specier!

37.

Malms Atelier. Thorvaldsen nikker atter, tager hastigt Afsked, vender sig og gaar fulgt af sin Hund. De andre ser imponerede efter ham. Sigrid lister stille hen til Malm og trykker hans Haand, medens Olaisen med skrævende Ben stiller sig op foran Skulpturen. Han betragter den hovedrystende, som om han allerede begyndte at fortryde sin Optræden som Mæcen - vender sig pludselig om mod Malm og siger:

Tekst: Men skal jeg ha' den, maa den gøres færdig i en Fart! Hvor lang Tid behøver det at ta'?

Her er Spil mellem Kunden g Mandeu i
Kaar — Nettop samler Lo[illegible]
[illegible] Kunden — g. Labenne Form. 1/1

Malm staar forvirret og tøver med Svaret:

Tekst: Hvis Frøkenen vil sidde Model for Hovedet, skal Figuren staa færdig i Marmor inden Sommerens Slutning!

Olaisen tygger lidt paa det, kaster et Blik paa Hustruen, der bønfaldende smiler til ham, og svarer saa: "Godt, saa er det en Aftale!" Afblænding.

38.

Tekst: Den Tid, der nu fulgte, var den lykkeligste i Malms Liv.

Optoning af Del af Malms Atelier. Malm staar ved Kavaletten fordybet i Modelleringsarbejdet af Psychens Hovede. Der er meget hedt i det solbadede Rum, og Sigrid - der sidder paa et Podium foran Kavaletten og vender Hovedet, som er friseret paa græsk Vis, mod Billedhuggeren - gør Indtryk af at være træt.

Malm ser med et lykkeligt Smil paa hende:

Tekst: Bare et Kvarter endnu, hvis Du ikke er for træt, Sigrid!

Sigrid forsikrer smilende, at hun godt kan holde ud lidt endnu.

39.

Nærb. af Sigrid, der anstrænger sig for at bekæmpe sin voksende Træthed.

40.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Podiet. Malm arbejder ufortrødent videre uden at lægge Mærke til, at det bliver sværere og sværere for Sigrid at holde den rette Stilling. Han lader Modellerpinden glide om Figurens Læber. Sigrid vakler og er nær ved at falde. Han styrter hen til hende og griber hende i sine Arme, netop da hun er ved at miste

Merci pour Corderay

Joria Campbell

Volladresse

Envoyez gemm Rom: Maanchen –
Silkwood klopper dem klopper Segmel zu
Malen.

Bevidstheden. Angst og ulykkelig bærer han hende hen til Sengen, der staar ved Væggen til Haven.

41.

Ved Sengen. Han lægger den unge Pige paa Sengen, river et Tæppe af et lille Bord ved Hovedgærdet, fugter det med Vand fra en Krukke paa Gulvet og bader hendes Tindinger. Hun slaar Øjnene op. "Tilgiv mig" - stammer han angerfuld. Hun nikker smilende. Han slaar heftigt Armene om hendes Hals og dækker hendes Ansigt med Kys. Hun lukker Øjnene og lader Hovedet synke ind til hans Skulder. Han ser paa hende med grænseløs Kærlighed og kysser hende igen. Hun møder hans Blik og besvarer lidenskabeligt hans Kys. Afblænding -

42.

Tekst: Saa svandt Vaaren for de to som en lykkelig Drøm, indtil den Dag kom, da Familien Olaisen skulde forlade Rom for at tilbringe Sommeren i Neapel og Sorrento.

Opblænding af malerisk Parti i Villa Medicis Have paa Monte Pincio. Malm og Sigrid staar drømmende og betragter den storslaaede Udsigt over den evige Stad. Pludselig river den unge Pige sig ud af sin Drømmeverden og siger med et let Suk noget til Malm. Han nikker, drager hende ind til sig. Hun læner sit Hoved mod hans Bryst, - han tager en Ring op af Lommen og sætter den paa hendes Finger. Hun ser henrykt paa Ringen.

43.

Nærb. af Sigrids Haand med Ringen, der er formet som en Slange med to straalende Diamanter som Øjne.

Hvis man ikke bruger Verbet gør Skuespilleren
den el det el daarlig Billede

I)
46 - 75 - udvikl: Sobemen gaar over sine Bredder. Vandstyrgaardsbilledet
Ludvigs Dame = Regnvejr - Fine dame (Fr. Clara Nansi
vandre paa Stolen - Drabben vogne valler! Hvor de dreie
i Rendestenen o.s.v. 1te Akt Ingen - gjorde hengivet Brevet -
Leve det - segne ikke - skinne paa Psyche billedet -
(Akteurne) fra Kanten kan Stolen i Hylden -
Hylden in fr. et Kasse Segl - fuldende dette p-Gjør
af Vandstyrgaard - IIIte Akt Rekvisitter

44.

I Villa Medicis Have. Sigrid slaar Armene om Halsen paa Malm og kysser ham. De staar et Øjeblik i øm Omfavnelse - saa gør hun sig fri. Han hvisker noget til hende i en indtrængende Tone, men hun ryster afvisende paa Hovedet:

Tekst: Nej, Du maa ikke skrive til mig! Jeg har jo sagt Dig, at mine Forældre intet maa vide, før Din Psyche staar færdig!

Malm sukker. Hun stryger ham kærtegnende over Kinden, og de kysses igen. Sigrid løber ned ad Bjerget, Malm ser efter hende - - Aftoning. -

45.

Tekst: Ved Sommerens Slutning stod Malms Psyche færdig - fri og let i hver Linie, ganske vist bundet til det kolde Marmor men dog ved Kunstens af Kærligheden besjælede Magt frigjort fra det.

Opblænding af den i Marmor fuldførte Psyche-Statue paa dens Kavalet. Billedet udvides, saa det omfatter Malms Atelier ved Kavaletten. Christian betragter begejstret Statuen, medens Malm staar ved Siden af ham med et Udtryk, der røber baade Glæde og Stolthed. Med et lykkeligt Smil siger han til Vennen:

Tekst: Nu rejser jeg selv til Neapel og fortæller Olaisen Nyheden, - og saa skal Brylluppet staa!

46.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Døren. Christian nikker og trykker med et muntert Smil Vennens Haand, da han i det samme hører nogen ved Døren. Han gaar hen og lukker op - der er et Bud med et Brev, som han tager imod og giver til Malm. Han stiller sig med Ryggen til Vennen og fortaber sig igen i Beskuelsen af Psychen, medens Malm sætter sig

Paine-Han gaa her fram Skaaren - alle undtagen
i det Blik hvorpaa han hører han er
paa Skaaren! - Christian har det
til Bords - saa ligger Skaaren Hans

paa en Stol og bryder Brevet.

47.

Nærb. af Malm, som læser Brevet. Hans Ansigt faar pludselig et Udtryk, der røber baade Overraskelse og Skræk, og det svimler for hans Øjne. Haanden, der holder Brevet, synker ned, men han løfter den atter og læser Brevet endnu engang med stive, stirrende Øjne, hvis Udtryk bliver mere og mere vildt. Saa bryder han ud i en stærk og skærende Haanslatter.

48.

Del af Malms Atelier med Kavaletten og Døren. Christian vender sig forskrækket, medens Malm ligbleg farer op af Stolen og kaster Brevet fra sig. Uden at svare paa Vennens ængstelige Spørgsmaal griber han en tung Hammer og gaar med denne løs paa Statuen. Med et voldsomt Slag knuser han dens Hoved, kaster Hammeren fra sig og styrter ud, idet han heftigt skubber Christian, der vil standse ham, til Side. Vennen staar et Øjeblik tvivlraadig og bestyrtet. Hans Blik falder paa Brevet, der ligger paa Gulvet, og han tager det op og løber det igennem:

Tekst: (Foroven afblændet Del af et Brev) har jeg Fornøjelsen at meddele Dem, at min Datter Sigrid Olaisen i Gaar blev forlovet med Sir Charles Vernon. Jeg beder Dem derfor paaskynde Arbejdet, da jeg ønsker at give Deres Psyche som Brudegave til min Datter nu til Høst.

Deres forbundne

Niklas Olaisen.

Opfyldt af Medlidenhed og Uro ryster Christian paa Hovedet - gaar ud efter Malm. Afblænding.

49.

Optoning af Olaisens Hotelværelse i Neapel, der vender ud til

Segni sulle bluse in Hola
g. Gadungen u. dergl.
Vegnaller

en blomster- og plantesmykket Loggia. Ved et Rygebord sidder Olaisen og taler trøstende til Sir Charles, der nedslaaet har taget Plads i en Lænestol ved Siden af ham:

Tekst: Naturligvis modtager min Datter med Henrykkelse Deres smigrende Tilbud, Sir Charles, men unge Piger maa have Betænkningstid - de forstaar ikke deres egne Følelser!

(Sir Charles Vernon .....)

Englænderen rejser sig lettet: "Saa tør jeg altsaa endnu nære Haab?" Olaisen forsikrer med overstrømmende Hjertelighed, at det hele nok skal gaa i Orden. Sir Charles tager Afsked, Savværksejeren følger ham til Døren og lukker ham ud - gaar saa selv ud paa Loggiaen.

50.

Ved en Marmorbænk paa Loggiaen, der er aaben ud mod Haven (evt. med Udsigt over Neapel). Sigrid sidder med en Bog i Skødet - læser dog ikke, men ser drømmende ud mod de skønne Naturomgivelser. Moderen er som sædvanlig beskæftiget med sit Haandarbejde. Olaisen kommer oprømt og ivrig hen til dem, kniber med et skælmskt Smil Sigrid i Kinden og siger:

Tekst: Naa, hvornaar maa jeg gratulere min lille Pige som Lady Vernon?

Med en bestyrtet Mine ryster Sigrid paa Hovedet: "Aldrig, Far!" Olaisen bruser op og begynder hidsigt at tale. I stærkt Sindsoprør rejser Sigrid sig, staar med Haanden støttet til Bænkens ene Arm og lytter til sin stadig mere og mere ophidsede Faders Ord:

Tekst: Malm - den fattige Lus - kan Du ligesaa gerne opgive først som sidst, - jeg har forresten allerede skrevet til ham, og Sir Vernon er rasende forelsket i dig og stenrig!

51.

Nærb. af Sigrid, som tager sig til Hjertet og udbryder:

Tekst: Hvad har Du gjort, Far? Jeg .... jeg bærer jo Olaf Malms Barn under mit Hjerte?

52.

Ved Marmorbænken paa Loggiaen. Sigrid hulker, - Moderen farer op og skynder sig hen til hende og tager hende i sine Arme. Olaisen staar et Øjeblik som ramt af Lynet, tager sig saa sammen og styrter rasende hen til de to Kvinder. Han river Sigrid ud af Moderens Arme og raaber:

Tekst: Saa er det ogsaa bedst, at Du opsøger ham, som er Din Elsker? Gaa, og lad mig aldrig se Dig for mine Øjne mere?

(For de angelsaksiske Lande bliver det maaske nødvendigt, at Sigrid og Malm er hemmelig gift - Teksten formuleres derefter)

Sigrid gaar med sænket Hoved. Moderen vil følge hende men holdes tilbage af Olaisen.

53.

Ved Indgangen til Hotellet i Neapel. Truende Skyer formørker Himlen, og Skumringen falder paa. Sir Charles, der sidder fordybet i "Times", har svært ved at læse længere og lægger Avisen fra sig. I det samme ser han Sigrid, der har kastet et let Sjal over Hovedet, gaa forbi og forsvinde hen ad Gaden uden at lægge Mærke til Englænderen. Han rejser sig og følger efter hende.

54.

Ved en Fontæne paa en lille Piazza. Sigrid synker ned paa Fontænens Kant og bader sit ophedede Ansigt med et Lommetørklæde, hun dypper i Vandet. Pludselig farer hun sammen, - hun

ser Sir Charles komme hen til hende. Hun vil rejse sig op for at styrte bort, men han siger noget til hende i en indtrængende og beroligende Tone. Hun ser taknemmelig paa ham, siger:

Tekst: Tilgiv mig, Sir Charles, hvis jeg har vakt Forhaabninger hos Dem, som jeg ikke kan indfri. Jeg tilhører en anden - - -

Englænderens Blik røber, hvilken Smerte hun volder ham. Hun fortæller videre, medens han med stigende Deltagelse lytter til hendes Ord.

55.

Del af Roms Colosseum ved Martyrernes Kors. Det er næsten ved at være helt mørkt, og et Uvejr er ved at trække op. Vinden hvirvler det tørre Sand op i Ruinen. Paa en Stump Mur sidder en sammensunken Skikkelse - den rejser sig, og man genkender Malm. Med vaklende Skridt gaar han hen mod Korset og løfter Hænderne op mod dette. I det samme dukker Christian frem fra Mørket bag ved ham, betragter ham et Øjeblik med Smerte og lægger saa sin Haand paa hans Skulder. Malm drejer Hovedet og ser med et trøstesløst Blik paa Vennen, der med en beroligende Gestus siger:

Tekst: Endelig fandt jeg Dig! Nu følger Du med mig hjem, Olaf!

Malm nikker mekanisk og lader sig føre bort af Christian, der tager ham under Armen.

56.

Ved Fontænen paa den lille Piazza i Neapel. Det er næsten helt mørkt, og det begynder at regne stærkt. Sigrid slutter sit Skriftemaal, rejser sig og rækker Sir Charles Haanden til Farvel. Der raser et Øjeblik en Kamp i hans Indre, men saa griber han heftigt hendes Haand, kysser den og siger

Mahn

indtrængende:

Tekst: Selv om jeg ikke kan blive andet for Dem, saa lad mig i det mindste være Deres sande og uegennyttige Ven! Nu fører jeg Dem til Rom!

Opfyldt af Taknemmelighed ser Sigrid paa ham, - nikker med et fugtigt Blik. Han fører hende bort fra Pladsen. Afblænding -

57.

Tekst: Sensommerens stadige Regnskyl havde faaet Tiberen til at stige, og efter en frygtelig Uvejrsnat gik Floden over sine Bredder.

Optoning af Del af den svulmende Flod. Ned ad Floden flyder med rasende Fart løsrevne Dele af Hustage, Vogne, forskelligt Husgeraad, hele Træer, som er rykket op med Rode - etc.

58.

Tekst: Ghettoen stod under Vand.

Snæver Gyde i Ghettoen, gennem hvilken Vandmasserne strømmer, førende Trapper, Husgeraad og forskellige fattige Klædningsstykker med sig og rivende til sig Dele af de smaa Rønner, der kanter Gaden. Mennesker - hovedsagelig Jøder - kigger ud fra Vinduerne i Husenes Kviste - nogle har taget deres Tilflugt til Tagene og andre klynger sig fast ved Tømmer og Møbler, der flyder om paa Gaden. Mellem to Genbohuse er lagt et Brædt over den smalle Gyde, og fra dette søger et Par Beboere at fiske forskellige Genstande til sig fra Floden ved Hjælp af Reb og Stænger, der er forsynet med Kroge.

59.

Paa en temlig højtliggende Bro, der fører over Floden. Der er en Trængsel af Mennesker paa Broen. Malm er der ogsaa (nærmest Kameraet) - han har ingen Hat paa, og hans lange Haar flyver for Vinden, medens han med skinnende Øjne betrag-

ter Naturskuespillet. Ved Siden af ham staar Christian. Malm peger ud mod Floden.

60.

Del af Floden set fra Broen. Vragstumper af forskellig Art driver ned ad Floden. En undermineret Rønne bagest i Vandbrynet styrter sammen, og dens Ruiner, som i vild Fart rives bort af Vandmasserne, fylder næsten hele Vandfladen.

61.

Ved Malms og Christians Plads paa Broen. De to Kunstnere staar imponerede, da Malm pludselig griber Vennen i Armen og peger ud mod Floden:

Tekst: Ser Du hende paa Taget der - Gud hjælpe hende, hun er fortabt.

62.

Del af Floden. En gammel Kvinde sidder paa en Del af Taget fra den sammenstyrtede Rønne. Hun klamrer sig fast til Resten af Sparreværket og stirrer ligbleg frem for sig, medens hendes graa Haar flagrer i korte, uredte Tjavser for Vinden. Det havarerede Tag driver fremefter men standses af en Barriere, som en Del sammendrevet Tømmer danner.

63.

Del af Broen med Malm og Christian. Malm styrter ned mod Floden fulgt af den forskrækkede Christian.

64.

Ved Floden neden for Broen. En mumlende Skare Mennesker staar og stirrer ud over Floden uden at vide, hvorledes de skal komme den ulykkelige Kvinde til Hjælp, da Malm og Christian kommer. Nordmanden baner sig Vej gennem Menneskemængden

og ned til Floden. Han river et Reb fra en Gendarm, der staar i Nærheden, binder det med et beslutsomt Blik ud mod Floden om Livet, da Christian i det samme kommer hen til ham.

65.

Nærb. af Malm og Christian ved Flodbredden. Christian ser forskrækket paa Malm, mens denne arbejder videre med at gøre Rebet fast om Livet:

Tekst: Jeg kender de norske Elve, og jeg er den eneste, som kan redde hende!

66.

Ved Flodbredden. Christian opgiver at tale ham til Rette. Malm, der har den ene Ende af Rebet om Livet, kaster den anden til et Par Gendarmer og springer ud i de brusende Vandmasser, medens en Bestyrtelsens Mumlen lyder fra Skaren ved Bredden.

67.

I den brusende Flod. Malm svømmer med kraftige Tag gennem de hvirvlende Bølger og undgaar behændigt de omkringflydende Bjælker og Vragstumper.

68.

Ved Barrieren, hvor det havarerede Tag er standset. Bjælker og Vragstumper presser ind mod Tagryggen, paa hvilken Kvinden stadig i stum Fortvivlelse holder sig fast, og truer med at løsrive den.

69.

Ved Flodbredden. Folkeskaren staar stum af Spænding.

70.

Del af Floden med Barrieren. Tagstumpen med Kvinden, der - skønt hun er udmattet til Døden - dog har Kraft til at opløfte et svagt Jammerskrig, er ved at rive sig løs, da Malm naar derhen og svinger sig op paa Taget. Med et hastigt Greb løser han Rebet, som han har om Livet, og binder det om Kvinden, hvis Klæder han gør fri fra Sparreværket. Han giver med Haanden Gendarmerne paa Bredden Tegn til at hale ind i Rebet.

71.

Folkemassen paa Bredden. Man raaber Hurra og vifter i vild Begejstring med Huer og Tørklæder, medens Gendarmerne begynder at hale ind i Rebet.

72.

Ved Barrieren. Tagstumpen flyder videre. Malm springer fra den og ned paa en solid Planke, der flyder forbi.

73.

Ved Flodbredden. Jødinden hales ind i god Behold under de forsamledes stigende Jubel. Christian og en anden Mand kaster et nyt Reb, til hvilket der er fastgjort en Bøje, ud til Malm.

74.

Paa Broen. Under voldsom Begejstring over den vellykkede Redningsdaad trænges og mases de mange Mennesker mellem hverandre. Pludselig lyder et enstemmigt Rædselsskrig fra hele Skaren.

75.

Del af Floden med Barrieren og en af Brobuerne. Malm sprin-

76-77 kan udgaa

(Kopi dette for! Malen her ut kant)

Sejr [illegible] Sang Mund for Malen

Psyke Klang

79. Talelemi. Sejr ser den runde Psyke. Klang

80/ Hest for Kaos. Trevi - En elegant Vogn -

Klassen g Fri - Engelen g Sejr -

Mynten Lachs i Trevi - Gaselvognen bevæger -

Kommer Scene.

ger fra den ene Bjælke til den anden, idet han søger at naa den udkastede Bøje, til hvilken Rebet er fastgjort. En ny Samling Vraggods rammer den Planke, paa hvilken han sidst har reddet sig hen, og vælter den om. Malm forsvinder i Bølgerne, og hele den kompakte Masse, som Vragstumperne danner, forsvinder i hvirvlende Fart ind under Broen.

76.

Ved Flodbredden. Christian staar fortvivlet mellem den summende Menneskemængde, - han synker ned paa Knæ med Hænderne presset mod sine Tindinger, rystes af en Hulken, hæves saa langsomt op af de omstaaende. Han ser sig forvildet om, tager sig sammen og iler bort.

77.

Paa Broen. En Vogn, i hvilken Sigrid og Sir Charles sidder, kommer kørende. Den unge Pige opdager pludselig Christian, der kommer fra den anden Side og med tunge Skridt gaar fremad. Hun faar Kusken til at standse og kalder paa Kunstneren, der kommer hen til Vognen.

78.

Ved Vognen paa Broen. Sigrid retter ivrig et Spørgsmaal til Christian, der ser paa hende med Foragt og Smerte og svarer:
Tekst: Olaf Malm kan De søge dernede i Floden, - han har lige ofret sit Liv for at redde et Menneske fra Døden!
Han gør en Gestus mod Broens Rækværk. Sigrid ser paa ham med forvildede Blikke, opløfter et skingrende Skrig og synker besvimet om i Sir Charles Arme. Englænderen giver Kusken Tegn til at køre videre, og Vognen sætter sig i Bevægelse. Afblænding -

Herz preciöses i ct
Gilde –
Herz mein Jordent?
Innerliche Scene
Braut – d'Accord
Frau – / Adieux Freyleben /
Croquet –
Cyklen!
Kann preciös: Um dar for
Fotografen ein gemeinsam dauerumschlingen
Ett Edelsten Schatz!
(Ein gemeinsam Vaterunser
Man sen heuns Druckzeyen für Tomorrow –
Ein individuell Ans Kirchenlieder
Par ex, for Edelsten –
Kompl.
Ringe zi Kelle.

79.

Tekst: Det var en Junidag ved Furesøen i det Naadens Aar 1860, en af disse lyse, skyfri Foraarsdage, da Himlen, befriet fra Vinterens Taage, synes dobbelt klar, og Luften saa lun og lind, som om Sydens Aande var faret hen over Danmarks Sletter.

Optoning af en Herregaardsbygning ved Furesøen omrammet af en prægtig Park.

80.

Tekst: Paa Etatsraad Grams Landsted var der i Dag to Gæster til Middag.

Paa en Græsplæne i Parken. Lænet op ad et gammelt Træ sidder en ung Mand og en ung Pige i Græsset i ivrig og forelsket Samtale.

Den unge Pige - Etatsraadens Datter Harriet - ser med et Smil mod den unge Mand og siger:

Tekst: Kom, lad os gaa ned til Søen, Henry!

(Henry Vernon .....)

(Harriet Gram .....)

Han nikker - de rejser sig og gaar.

81.

Ved et Bord med Forfriskninger under et løvrigt Træ, der staar ved Nedgangen til Stranden. En ældre, korpulent Mand med et noget rødmusset Ansigt sidder i Samtale med en midaldrende, elegant Herre, hvis Ydre tydeligt tilkendegiver hans sydlandske Herkomst. Sydlændingen siger med en ildfuld, overtalende Gestus:

Tekst: De maa ikke glemme vort gensidige Forhold. De ved, at jeg elsker Deres Datter, og at jeg haaber at faa hendes Samtykke, ligesom jeg jo allerede har Deres, Hr.

Nr. 81

Hello Arvid indledes!

Een gammeldags Bukett

Septett af Romy af

Etatsraad - - -

(Etatsraad Gram .....)

(Cavaliere d'Acorda, en smart italiensk Forretningsmand .....)

82.

Nærb. af Gram og d'Acorda. Gram nikker ivrigt, - og d'Acorda forklarer noget med sydlandsk Ildfuldhed. Hans Tilhører lader til at være ganske enig med ham.

83.

Ved Stranden. Henry og Harriet kommer ned til Stranden, hun er ved at snuble over en Sten og griber fat i ham for at støtte sig. Hans Optræden er stadig behersket, medens hun ser forelsket, spørgende op paa ham. De gaar videre ad Stien langs Stranden.

84.

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden. D'Acorda vender sig med et misfornøjet Udtryk mod Gram:

Tekst: Hvem er egentlig denne unge Laps, som De har aabnet Deres Hus for?

Etatsraaden slaar ud med Haanden:

Tekst: Aa, Henry Vernon er en flink Fyr, selv om der ogsaa hviler en Hemmelighed over hans Herkomst. Jeg modtager aarligt 10000 Daler fra England til ham!

Etatsraaden tier, løfter sit Glas og hilser paa sin Gæst. Italieneren, der er skinsyg og nervøs, besvarer Hilsenen.

85.

Strandparti. Henry, der nu ikke længere er i Stand til at bibeholde den Ligegyldighedens Maske, han hidtil har baaret, udbryder: "Aa, Harriet" - og omfavner hende lidenskabeligt,

idet han dækker hendes Ansigt med Kys. Hun snor sig lykkelig og rødmende ud af hans Favn, og han fører hende hen til en Mosbænk under en skyggefuld Bøg, hvor de sætter sig.

86.

Ved Mosbænken under Bøgen. Henry ser med Lidenskab i Blikket paa Harriet og siger:

Tekst: Hvorfor jeg ikke har sagt noget før? Hvor kunde vel jeg - Parvenuen, som hverken kender sin Far eller Mor - vove at trænge mig paa med min Kærlighed?

87.

Nærb. af Harriet, hvis Ansigt røber den inderligste Kærlighed, og som siger:

Tekst: Henry, for mig er Du den samme, hvad enten Du er en Rigmandssøn eller som Vor Frelser født af den fattigste blandt Kvinder! Hvad kommer Fortiden os ved?

88.

Ved Mosbænken. Hun kysser ham. Han ser paa hende med et Blik, der baade røber Forlegenhed og Samvittighedskval, og siger sagte:

Tekst: Men hvis der nu er noget forbryderisk ved min Fortid, - hvis jeg nu har noget at skrifte for Dig?

Hun ryster paa Hovedet:

Tekst: Saa maa Fremtiden udjævne det. Jeg stoler paa Dig!

Hun ser ham glad og tillidsfuld ind i Øjet. Han tager en Ring af sin Finger og sætter den paa hendes Ringfinger.

89.

Nærb. af Henrys Haand, som placerer Ringen - en Slange, der har to glinsende Diamanter som Øjne. Det er den samme, som Malm i sin Tid gav Sigrid.

90.

Ved Mosbænken. Harriet ser henrykt paa den unge Mand, der siger:

Tekst: Den Ring var min Mors eneste Minde om min ~~ukendte~~ Far, (har gamle Mary sagt mig!)

Den unge Pige ser rørt paa ham og trykker sine Læber mod Smykket. Saa gaar de.

91.

Paa Gangen, der fører ned til Stranden. Harriet og Henry er glade og lykkelige paa Vej fra Stranden og hen til Faderens og d'Acordas Bord.

92.

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden. Harriet og Henry nærmer sig Bordet og d'Acorda skælver af Skinsyge.

93.

Nærb. af d'Acorda og Etatsraaden ved Bordet. Italieneren hvisker skælvende af Skinsyge, idet han stjaalent gør en Bevægelse mod Harriet og Henry:

Tekst: Jeg haaber, at De ikke glemmer vor Overenskomst,
Etatsraad. (De er vel klar over,) at Deres Datters
Forlovelse med Vernon er ensbetydende med et Brud
med Cavaliere d'Acorda!

Etatsraaden nikker beroligende: "Gud, hvad tænker De paa!"

94.

Ved Bordet ved Nedgangen til Stranden. D'Acorda griber sit Glas og hilser først med et forbindtligt Smil paa Harriet og saa paa Henry. De to unge sætter sig. Afblænding. -

Hinde; Fellowship
Council of Cleaners
"(St. Mary Overies)

Wm was one ~~Hans Hyer~~

Jean Dyer

Wm has an old Mind, does he
Wm ~~Wm~~ all for gold -
Mary Pinkerton - black hair Father

95.

Tekst: Sent paa Aftenen, da Henry var paa Hjemvejen, brød et Uvejr løs over Byen.

Opblænding af Uvejrshimmel med blinkende Lyn. - Billedet toner over i:

96.

Ved Trianglen, hvor Strandvejen i 1860'erne sluttede. Det begynder at regne. Henry slaar Frakkekraven op og gaar hurtigt videre.

97.

Tekst: Et uventet Møde, der vækker gamle Minder.

Paa Kærlighedsstien. Henry gaar med raske Skridt frem i Regnvejret, studser pludselig, da han faar Øje paa et Pigebarn, som staar og kryber sammen ved et Træ. Han udbryder forfærdet:

Tekst: Laura!

(Laura .....)

98.

Nærb. af Laura, en køn ung Pige i 20-aars Alderen. Hendes gule Lokker driver af Vand, og hendes gennemvaade Dragt klæber fast til Kroppen. Henrys Udraab faar hende til at dreje Hovedet.

99.

Paa Kærlighedsstien. Henry gaar hen til den unge Pige. Hun ser bønfaldende paa ham og siger et eller andet paa indtrængende Maade.

Henry ser medlidende paa hende, men pludselig bliver hans Mine mørk, og han siger:

Tekst: Laura, i et Aar har alt været forbi mellem os, og det

Jf. Lucia om en Mand der ønsker Ægteskab for at naa sine Maal - og han gik ud fra at en Mand som D'Annunzio kunde han ikke faa

Hvis dette var D'Annunzio

D'Annunzio

D'Annunzio kendte meget godt

vedst hans vanskelige Stilling offentlig Mening

X

Benedetto presenteres i det han kalder

Sveas Sølvpige - den Ved brev

til Hans Forlovede -

X Rich Galeskuespiller og de andres Bedømmelse

Benedetto er en Ungdomsbekj Tombolaspiller -
alle kan Penge jo anse

[En Kollektion i Ran. Musets Facade

Overnatter ved Sø og Ved dette:

En Time: 17-63-82 Set paa Himlen

Skyer -

En Anden Dreng fra Spedalen.

12-40

kan ikke blive anderledes!

Laura brister i Graad og strækker bønfaldende Hænderne ud mod den unge Mand: "Jeg forlanger ikke, at Du skal elske mig - overlad mig blot ikke til mig selv i denne forfærdelige By!" Hun vrider sine Hænder, og hendes Graad tager til. Henry faar Medlidenhed med hende. Han siger et Par Ord til Pigebarnet, der med lettet Hjerte tager hans Arm, og de følges saa ad videre.

100.

Gaden uden for Henrys Bolig. Det er holdt op med at regne, men Gaden er vaad, og Vandet pøser ned i Rendestenen. D'Acorda og en italiensk Tjener staar uden for Huset, i hvilket alt er mørkt. Den førstnævnte peger mod Bygningen og siger:

Tekst: Her bor han, den fordømte Nar! Det bliver nu Din Opgave, Benedetto, at holde et vaagent Øje med ham og siden give mig Besked!

(Benedetto .....)

Tjeneren nikker. I det samme hører d'Acorda nogen nærme sig, - han griber Tjeneren i Armen og skjuler sig sammen med ham bag et eller andet Fremspring ved Siden af Porten. I det samme kommer Henry med Laura under Armen hen til Porten.

101.

Ved Porten. Henry leder i sine Lommer efter Portnøglen og finder den frem. Den unge Pige slaar begge Armene om hans Hals, løfter sit smukke Ansigt, der nu atter er smilende, op mod ham og kysser ham. Han ryster paa Hovedet, men hun ser bønfaldende paa ham og hvisker:

Tekst: Giv mig blot/et eneste Kys -/blot/et eneste som i gamle Dage!

Ude af Stand til at modstaa den Bøn, der taler ud af hendes

mørkeblaa, fugtige Øjne, lægger han Armen om hendes Liv og kysser hende.

102.

Nærb. af d'Acorda bag Fremspringet. Han ler ondt.

103.

Ved Porten. Henry lukker Porten op og skyder den unge Pige ind ad denne. Han skal selv til at følge efter, da d'Acorda gaar forbi, løfter paa Hatten og siger:
Tekst: Buona sera, Signore! Felicissima notte!
Italieneren gaar videre. Henry ser overrasket og ærgerlig efter ham og gaar saa ind ad Porten, som han lukker efter sig.

104.

Henrys Arbejdsværelse. Det er luksuøst indrettet med Boghylder og Kunstgenstande. - Henry kommer ind sammen med Laura, tænder en Kandelaber. Han gaar hen til en Sidedør, banker haardt paa denne, aabner den paa Klem og kalder paa nogen i Værelset bagved, for saa at vende tilbage til Laura, der har sat sig i Sofaen, og som følger ham med Øjne, der skinner af Forventning.

105.

Ved Sofaen. Henry ser besluttet paa den unge Pige, siger:
Tekst: Du bliver her i Nat under gamle Marys Varetægt, - og i Morgen tager Du saa ud til det Tilflugtsted paa Landet, som jeg talte om! Jeg sover i Nat paa et Hotel!
Laura nikker: "Ja, ja, Henry, som Du vil!" Pludselig faar hendes Ansigt et Udtryk af Overraskelse, - der kommer nemlig en gammel, fed og godmodigt udseende Mulatkvinde hen

til dem. Den gamle, der har Tøfler paa Fødderne og i Hast har kastet en Kjole over sit Nattøj, ser kritisk paa Laura. Henry giver hende med et lille Smil de nødvendige Oplysninger.

106.

Henrys Arbejdsværelse. Den gamle Mulatkvinde mumler noget for sig selv og nikker. Henry trykker Lauras Haand til Afsked og gaar. Mary siger et Ord til den unge Pige og gaar saa foran med Kandelaberen i Haanden hen mod Sideværelset. Afblædning -

107.

Tekst: Den følgende Dag ved Middagstid var alle Forberedelser til Lauras Afrejse truffet.

Optoning af et Parti ved Porten til Henrys Bolig. Henry, der har en stor Æske under Armen, kommer sammen med en ung Mand af et fint, godmodigt, maaske lidt forlæst Udseende hen til Porten. Medens han aabner denne, siger han til sin Ledsager:

Tekst: Jeg har selv saa svært ved at tage fra Byen netop nu, saa Du aner ikke, hvor stor en Tjeneste Du gør mig, Frederik!

(Frederik From .....)

Den anden nikker med et velvilligt Smil, og de følges saa ind. Da de er forsvundet, kommer Benedetto frem fra et Skjulested i Nærheden og ser med et lurende Grin op mod Huset.

108.

Henrys Arbejdsværelse. Henry og From kommer ind. Den førstnævnte pakker Æsken ud, som indeholder en Damerejsedragt. Han lægger Tøjet paa en Stol, og i det samme kommer gamle

Mary i stærk Sindsoprør til Syne i en Dør i Værelsets Baggrund. De to Venner gaar hende i Møde. Hun vender sig heftigt mod Henry:

Tekst: Nu kan Massa Henry gøre alt, hvad han vil, for nu har mig gjort aldeles, som Massa befalede. Men nu gaar gamle Mary sin Vej....

109.

Del af Henrys Arbejdsværelse. - Mulatkvinden knejser med al den Værdighed, som en detroniseret Dronning kan lægge for Dagen. Henry ser forbavset paa hende og spørger hende om noget. Hun fortsætter ivrigt:

Tekst: Hun derinde ikke være nogen fin Dame, - hun vende op og ned paa alle gamle Marys Klæder og tage Marys Brudedragt, som aldrig har været brugt, siden stakkels Jimmy døde.....

Hun peger hen mod den aabne Dør.

110.

Del af Henrys Spisestue. Laura staar ved et elegant dækket Kaffebord og laver Kaffe. Hun har en stærkt udringet Musselinskjole paa. En tredobbelt Række Koralperler er bundet om hendes hvide Hals, og omkring det lyse Haar er et broget Silkelommetørklæde anbragt omtrent paa samme Maade som gamle Marys turbanlignende Hovedprydelse. Hun vender sig om og ser med et skælmsk Smil hen mod Døren.

111.

Henrys Arbejdsværelse med Døren til Spisestuen. From smiler ironisk, hvorimod Henry ser forbavset og bebrejdende ud. Han gaar ind i Spisestuen fulgt af de to andre.

112.

Del af Henrys Spisestue med Kaffebordet. Fulgt af From og Mary kommer Henry hen til Bordet. Laura sætter Kaffekanden fra sig og nikker smilende til sin Beskytter, men bliver pludselig urolig, da hun lægger Mærke til hans misfornøjede Mine. Han mønstrer hende med et kritisk Blik, ryster paa Hovedet:

Tekst: Som Du dog har uglet Dig ud, Laura? Du lovede jo at blive paa Marys Værelse, til jeg kom tilbage!)

Laura ser halvt stødt og halvt forskrækket paa ham og protesterer. Henry, der indser, at han ingen Vegne kommer med hende, præsenterer From for Laura.

From gaar hen og hilser, medens Henry ser paa Uret.

Tekst: Vognen er her ~~om en halv Time~~ Skal, saa det er paa Tide, at Du klæder Dig om. Din Rejsedragt ligger i Biblioteket?

Den unge Pige ser bønfaldende paa ham, og hans Udtryk formildes. Da han lægger Mærke til det lille satiriske Smil, der spiller om Froms Læber, bliver hans Mine imidlertid atter mørk, og han betyder Laura, at hun skal skynde sig. Den unge Pige gaar. De to Herrer sætter sig ved Kaffebordet, og Mary, der nu straaler af Tilfredshed, skænker Kaffe for dem.

113.

Del af Henrys Arbejdsværelse med Døren til Sideværelset. Laura kommer. Hun hænger lidt med Hovedet og har en Mine paa som et forkælet Barn, der ikke har faaet sin Vilje. Hun faar Øje paa Rejsedragten paa Stolen og tager den op, da hun i det samme hører nogen banke paa Yderdøren og farer sammen.

114.

Billede af en Dør med en Dørhammer. En Mandshaand (Brandts) griber Hammeren og lader den slaa mod Døden.

115.

Del af Henrys Arbejdsværelse med Døren til Forstuen. Laura betænker sig et Øjeblik, men Nysgerrigheden sejrer, - hun kaster med et Smil Rejsedragten fra sig og skynder sig ud ad Døren til Forstuen.

116.

Del af Henrys Forstue med Yderdøren. Rummet er dekoreret i pompejansk Stil. Laura gaar hen til Yderdøren og lukker den op. Hun kommer med et lille Udraab af Overraskelse, da hun ser Brandt træde ind. Han betragter hende med et forbavset og næsvist Grin: "Naa, hænger det saadan sammen?" Han vil tage hende om Hagen, men hun gør sig harmfuld fri:

Tekst: Jeg vil ikke have mere med Dig at gøre, Brandt. Nu tager Henry sig af mig og lader mig komme ud til sine Venner paa Landet!

(Brandt, Henrys Fælle i mange glade Æventyr .....)

Brandt ser spottende paa hende, slaar saa en Haanslatter op.

117.

Gaden uden for Henrys Bolig. Der holder en Rejsevogn foran Huset. Benedetto skynder sig hen til Kusken, stiller ham et Par Spørgsmaal og styrter saa ned ad Gaden.

118.

Del af Henrys Forstue med Yderdøren. Laura ser forbitret paa Brandt, der endelig bremser sin Munterhed og siger:

Tekst: Gør Dig ingen Illusioner, lille Laura. Naboen har sine Øjne andet Steds henne, og Du betyder ikke mere for ham end den Sne, der faldt ifjor!

Angsten kommer op i Laura, og hun protesterer. Brandt ler atter haanligt: "Men tab ikke Hovedet af den Grund!" Uden at bryde sig om den unge Piges Indvendinger, tager han hende

om Livet og trækker hende med sig hen til Arbejdsværelset.

119.

Henrys Arbejdsværelse. Mary staar med Lauras Rejsedragt paa Armen og kigger undrende ind ad Døren til Sideværelset: "Hvor er Tøsen blevet af?" I det samme kommer Brandt dansende ind med Laura, som han stadig har om Livet, og som har opgivet at gøre Modstand. Til Mulatkvindens Indignation og Forbavselse stormer de videre hen mod Døren til Spisestuen. Her gør Laura atter et forgæves Forsøg paa at unddrage sig Brandts Omfavnelse.

120.

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Henry sidder i alvorlig Samtale med From, men pludselig ser han noget, der faar ham til at fare sammen.

121.

Del af Henrys Spisestue ved Døren. Brandt kommer dansende ind med den leende og skrigende Laura om Livet.

122.

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Henry ser bestyrtet og harmfuld hen mod Døren: "Nej, nu gaar det min Sandten for vidt!" I det samme kommer Brandt og Laura hen til Bordet. Brandt slipper endelig Pigebarnet, vender sig med en komisk overdreven, højtidelig og forulempet Mine mod Henry og siger, idet han peger paa Laura:

Tekst: Jasaa, det var altsaa derfor, at De i Aftes, bedste Sir, svigtede og fornægtede Deres Venner, og udeblev fra Soldet i Tivoli.

123.

Henrys Spisestue. Uden at svare vender Henry sig opbragt mod Laura, der ængstelig søger at undskylde sig: "Han tvang mig til det, Henry!" Henry rejser sig, gaar hen til Pigebarnet og fører hende ud ad Døren, som han lukker efter hende for saa at vende tilbage til de andre.

124.

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Brandt forfrisker sig med en Cognak fra en hidtil urørt Karaffe paa Bordet og vender sig saa atter mod Henry:

Tekst: Men nu, ædle Nabob, fordrer jeg Oprejsning - en Middag paa Alléenberg og et Sold, der kan gaa Gny af!

Henry ser paa ham med en Antydning af en forsmædelig Mine, smiler saa lykkeligt og ryster paa Hovedet:

Tekst: Nej, Brandt - det er for evigt Slut med den glade Henry Vernons østerlandske Æventyr i Tivoli og paa Alléenberg!

From smiler glad forbavset, og Brandt betragter den talende med uskrømtet Forbavselse. Henry fortsætter.

125.

Nærb. af Henry, som med straalende Øjne siger:

Tekst: Jeg forlovede mig i Gaar Eftermiddags med hende, som Du, Frederik, ved, at jeg saa længe har holdt af!

Aende - -

126.

Ved Kaffebordet i Henrys Spisestue. Henry ser glad paa From, der smiler begejstret og farer op med Ordene:

Tekst: Med Harriet Gram?

Henry nikker. From griber ivrig Vennens Haand og trykker den hjerteligt, medens Brandt tilintetgjort synker ned paa en Stol: "Det var som bare Pokker!" - Aftoning. -

127.

Opblænding af Del af Gaden et Stykke fra Henrys Bolig.
Benedetto kommer sammen med d'Acorda, for hvem han ivrigt aflægger Rapport om sin Udspioneren. Foran en lille Restaurant med Fortovsservering standser de pludselig. De ser nemlig:

128.

Uden for Porten til Henrys Hus. Laura, der nu har faaet Rejsedragten paa, stiger sammen med From op i Vognen, der sætter sig i Bevægelse. Henry tager Afsked med Brandt og forsvinder ind ad Porten.

129.

Paa Gaden ved Fortovsrestauranten. d'Acorda nikker eftertænksomt, sender Benedetto bort, sætter sig ved et Bord uden for Restauranten, bestiller en Forfriskning hos den tililende Tjener og ser saa forventningsfuldt op ad Gaden. Brandt kommer, hensunken i mismodige Tanker. Italieneren raaber Goddag til ham og vinker ham med en indbydende Haandbevægelse hen til sig. Brandt gaar hen til Bordet.

130.

Ved Bordet uden for Fortovsrestauranten. d'Acorda rejser sig, og de to Herrer veksler Haandtryk. De sætter sig, Italieneren bestiller et nyt Glas hos Tjeneren og vender sig saa mod sin Gæst:

Tekst: Jeg kan forstaa, at De kommer fra vor fælles Ven - Hr. Vernon. Jeg traf ham i Gaar Eftermiddags ude paa Etatsraad Grams Landsted?

Brandt nikker, siger i en ærgerlig Tone:

Tekst: Ja! Det er jo der den Daare har gaaet hen og forlovet sig...

Det giver et Ryk i d'Acorda, hans gule Ansigt bliver næsten askegraat, og han spørger ivrigt Brandt om noget. Denne svarer med Beklagelse i Stemme og Udtryk:

Tekst: Jo, det er ganske paalideligt - jeg har det fra hans egen Mund!

Det falder Italieneren svært at beherske sig, men Brandt, der ikke lægger Mærke til hans Sindsbevægelse, skyller en Cognac i sig og udbryder:

Tekst: En fordømt Historie - en forlovet Mand er altid tabt for sine Venner og man har pinedød ikke Raad til at miste en Nabob som Vernon!

d'Acorda tager sig med en Viljeanspændelse sammen og retter i en ivrig Tone et Spørgsmaal til Brandt.

131.

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. Henry griber den gamle Mulatkvinde, hvem han aabenbart har fortalt sit Hjertes Hemmelighed, om Skuldrene og udbryder jublende:

Tekst: Og nu, Mary - nu er jeg den lykkeligste Mand under Solen!

Den gamle græder af Glæde - og mellem et Par Hulk fremstammer hun:

Tekst: Tænk, om Missus - Deres søde Mor havde faaet Lov til at være med i dette?

Henry bliver alvorlig. Han siger i en indtrængende Tone til Mulatkvinden:

Tekst: Mary, hvorfor vil Du aldrig fortælle mig noget om min Mor?

Mulatkvinden mumler nogle utydelige Ord, ryster paa Hovedet og lader paany Taarerne løbe. Henry ser paa hende med et melankolsk Blik og tilføjer:

Tekst: Min Mor .. ja, hvem er min Mor ... alt, hvad jeg har som Minde om hende er den Ring, jeg gav Harriet, og

saa Maleriet der ...

Han peger op mod et Dameportræt, der hænger over Skrivebordet.

132.

Nærb. af Portrættet, paa hvilket man ser Sigrid i Brystbillede. Hendes Haar er sat paa samme Maade som paa Psychestatuen.

133.

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. Henry betragter Portrættet med Andagt. Gamle Mary hulker stadig.

134.

Ved Bordet paa Fortovsrestauranten. d'Acorda ser indtrængende paa Brandt og siger:

Tekst: Naa - saadan en romantisk Forlovelse er gaaet over Styr førend i Lag. Hvad mener De om, at vi to lagde vore kloge Hoveder sammen, Hr. Løjtnant?

Brandt ser spørgende op, men da Italieneren begynder at udvikle sin Plan, klarer hans Ansigt op. Et snu og forslagent Smil kruser hans Læber. Afblænding.

135. Overlæg Brandt deltager i en Fest paa Frederiksdal Kro!

Tekst: Henry var til sidst gaaet ind paa at tage Del i en af Brandt arrangeret Fest paa Frederiksdals Kro - som en Afsked med den gamle Adam.

Opblænding af Frederiksdals Kro, - som den saa ud i 1860. (Helst et Aftenbillede med Maaneskin og Lys strømmende ud fra Krovinduerne.) Billedet toner over i:

136.

Del af festlig, oplyst Krosal. Omkring et dækket Bord sidder 6 a 7 selskabsklædte Herrer og pokulerer. Middagen er overstaaet, og en Tjener byder Havanna-Cigarer om, medens hans

Kan vi gemme Opbevarsballe-
og ab. den Spa g Kreem du
plejer at vaske?

Hvem er dog bedst - ab!-
(undtagen mig selv!)
Ja Ja Bedst dem paa Bedst-
heden Champagne er; Hvad
paa en Tys mener du over!

Tak for Fredselskab.
Glædelig Jul

Omeletten
den smiddes ud!

Mandens
en Mand
dog gallantere
end
Kan jeg jo
som

Sehr Glasmenkrant
Mandels Overlebs

(Lama paa Billede at se?)

Kolleger fjerner de tømte Flasker og skænker op paany af andre, som de tager fra en sindrigt konstrueret Opsats, der staar midt paa Bordet, og hvis øverste Top krones af et Par Champagneflasker, og hvor man iøvrigt efter en nedadstigende Skala finder Rhinskvins- Madeira- og Sherryflasker. Paa Bordet staar ogsaa et Par Skaale med Druer og anden Frugt. Henry indtager Hædersplads ved Midten af Bordets ene Langside, - lige over for ham sidder d'Acorda, og for den ene Bordende sidder Brandt og leder Orgiet. Italieneren ser lurende paa Henry, kaster saa et Blik paa sit Lommeur og lader til at blive urolig. Han rejser sig og gaar hen til Brandt.

137.

Ved Bordenden, hvor Brandt sidder. d'Acorda hvisker noget i Øret paa sin Medsammensvorne, der rejser sig og sammen med Italieneren gaar lidt bort fra Bordet. Med en utaalmodig Mine hvisker Italieneren et Par Ord til Brandt, der nikker beroligende og sagte siger:

Tekst: Der er ingen Fare - hun skal nok komme. Da jeg talte om Forlovelsen, blev hun Fyr og Flamme og gik ind paa alt - - -

d'Acorda smiler skadefro:

Tekst: Godt, saa har vi ham! De ved, at Benedetto er Kusk for Etatsraaden i Aften - - -

Han standser i Replikken og smiler ondt og hoverende. Brandt nikker med et tilfreds Grin. De to Forbundsfæller drikker paa et godt Resultat.

138.

Ved Bordet i Krosalen. D'Acorda sætter sig igen, - i det samme kommer en Tjener hen til Brandt og giver ham en Besked med det Resultat, at han sammen med en anden af Herrerne

rejser sig og følger ud efter Tjeneren.

139.

Del af Bordet med Henry og d'Acorda. Med forventningsfuld Skadefry hæver Italieneren Glasset og hilser forbindtligt paa Henry, men i det samme hører de Stemmer ved Døren og ser derhen.

Hurra! Hurra! og alle!

140.

Del af Krosalen med Indgangsdøren. En mærkelig Procession holder sit Indtog. Brandt gaar i Spidsen, stolt som en Garderofficer med en mægtig Muffe paa Hovedet og en lyserød Silkeparasol i Haanden. Han anfører et Orkester, der utvivlsomt hører hjemme paa Dyrehavsbakken, og som bestaar af en vissen, vindøjet Fyr, som blæser en ældgammel Klarinet, - et Individ med indsunket Bryst og Hovedet mellem Skuldrene, som drejer løs paa en Lirekasse, han har hængende i en Rem paa Maven - og tilsidst en Trommeslager med en Tromme, der ligner en Øltønde. Efter dem tripper med lette Dansetrin en fire, fem unge Damer ind, af et decideret demimondænt Tilsnit. Den unge Dame, der gaar sidst, har en lys Musselinskjole paa og ledsages af den Herre, der fulgte ud med Brandt. Hendes Ansigt skjules af det Pigebarn, der gaar foran hende.

141. Hurra

Del af Krosalen med Bordet. Glad overraskede og under livlig Bifaldsmumlen rejser Gæsterne sig. De omringes af de muntre Damer, for hvem der skænkes Vin op, og som straks begynder at plyndre Frugtskaalene. Henrys Mine er blevet mørk, og han vender sig heftigt mod Brandt.

142.

Nærb. af Henry og Brandt ved Bordet. Henry ser paa Brandt med flammende Blikke, griber ham i Armen:

Tekst: Det her er imod vor Aftale - det er ikke ærligt Spil!

Brandt rykker sig løs og trækker paa Skuldrene:

Tekst: Lad os nu være fri for Dine Nykker! Kan Du ikke se, hvem der er kommen for Din Skyld, Nabob!

Han peger hen mod Indgangsdøren. Henry ser derhen og lader til at blive højst ubehagelig overrasket. Brandt griner skadefro.

143.

I Salen et Stykke fra Indgangsdøren. Laura - Damen i den lyse Musselinskjole - staar tvivlraadig og lidt urolig. Hun retter en Smule paa Haaret.

144.

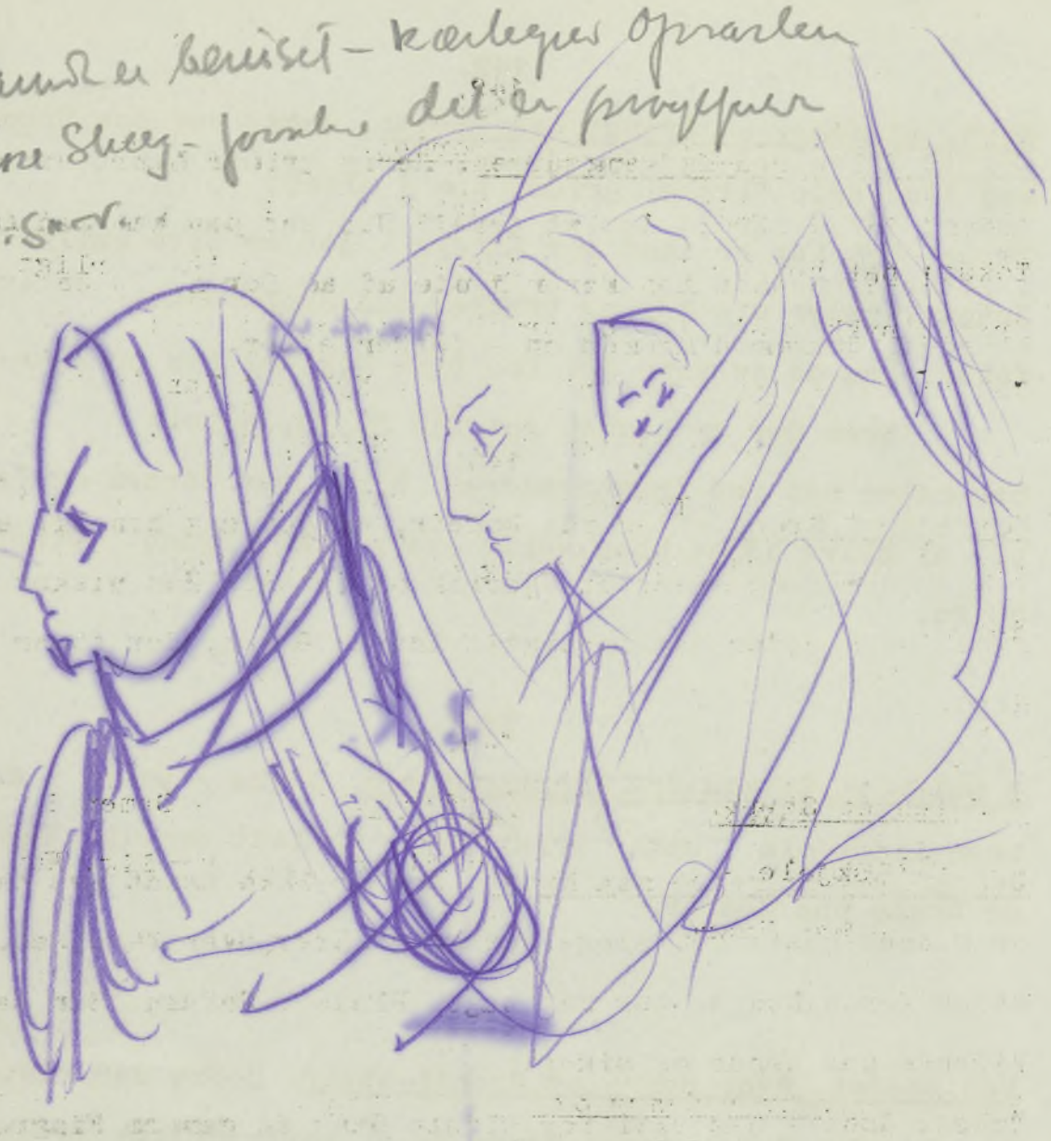
Ved Bordet, hvor Henry og Brandt staar. Henry ser rasende paa Brandt. I det samme hører de et forfærdeligt Spektakel og farer sammen.

145.

I et Hjørne af Krosalen. Orkestret er stemt i med en øredøvende Dansemelodi.

146.

Krosalen. Herrerne tager Damerne om Livet og fører en vild og bacchantisk Dans op. Brandt hugger en af de skønne og kaster sig ud i Dansen, medens Henry besluttet gaar hen til Laura. D'Acorda, der stadig har holdt Øje med ham, følger stjaalent efter.

147.

Del af Salen med Indgangsdøren. Henry griber Laura haardt om Armen: "Hvad har Du her at gøre!" Hun ser paa ham med Længsel i Blikket, medens han fører hende ud ad Døren. Da de er forsvundet, dukker d'Acorda op - følger efter.

148.

Korridor i Kroen. D'Acorda kommer, sniger sig hen til en Dør i Korridoren og staar et Øjeblik og lytter. Han nikker tilfreds og spejder saa forsigtig ind ad Døren, der staar paa Klem.

149.

Del af Gæsteværelse paa Kroen. Der er ikke tændt Lys herinde, og Maanen kaster et spøgelsesagtigt Skær over Værelset. Henry staar foran Laura, der har taget Plads i Sofaen. Han ser medlidende paa hende og siger:

Tekst: Godt - jeg skal for sidste Gang se gennem Fingre med Dig, fordi det er Dine Veninder, der har lokket Dig til det, men det bliver ogsaa sidste Gang!

Hun løfter Ansigtet op mod ham og ser paa ham med et angerfuldt og bønfaldende Blik, - siger hulkende:

Tekst: Aa, Henry, ~~det er jo for Din Skyld, at jeg er kommen.~~ Jeg ved godt, at jeg ~~ikke betyder noget for Dig mere, men nu siger man, at Du elsker en anden!~~

Han nikker bekræftende: "Det er ogsaa sandt!" Hun bryder ud i en hjerteskærende Hulken.

150.

Del af Korridoren med Døren til Gæsteværelset. D'Acorda smiler haanligt. I det samme hører han Spektakel ude fra Vejen og gaar hen til et Vindu paa den anden Side af Korridoren. Han ser ud paa Vejen.

Benedetto klarer sine Ting fint.

151.

Vejen uden for Kroen. Vejen skæres af en Møllebæk, over hvilken der fører en Bro. Etatsraadens Vogn kører forbi, og da den skal over Broen, støder den mod den ene Brostolpe og vælter over mod Rækværket. Evt. gaar der en Ring af Hjulet og ruller hen ad Broen. Et Par Drenge styrter til, - den ene griber Hestene i Bidslet, og den anden faar Vogndøren op. Der kryber en Herre ud, og han hjælper saa en ung Dame ud. Man kan ikke i Nattens Mørke skelne Ansigterne.

152.

Ved Vinduet i Korridoren. d'Acorda griner anerkendende.
Tekst: Den klarede Du fint, Benedetto!"
Han ser endnu lidt paa Optrinet udenfor og gaar saa tilbage i Retning af Salen.

153.

Ved Møllebroen. I Bækken nedenunder bruser et kæmpestort Møllehjul. - Drengene er ved at spænde Hestene fra. Etatsraaden staar ved Siden af Vognen. Han taler strængt til Benedetto, der med en fremhyklet, slukøret Mine staar foran ham:
Tekst: Hvad var det for en fortvivlet Ide af Dem at køre denne Vej i Stedet for over Bagsværd?
Benedetto undskylder sig i en ydmyg Tone, og Etatsraaden erklærer saa med en flot Gestus:
Tekst: Naa, der er jo ikke sket anden Ulykke, end at vi kommer til at blive i dette Hul et Par Timer!
Han nikker beroligende til Harriet, der tager hans Arm. De gaar op mod Kroen.

154.

Krosalen. Under den øredøvende Larm fra Musikken fortsættes Dansen i et stedse vildere Tempo. Brandt stopper op i en

bacchantisk Svingom og sætter sig med sine Dame ved Indgangsdøren. Hun beder om noget at drikke, han rækker hende et Glas og snapper en uoptrukket Champagneflaske fra Bordet.

155.

Del af Krosalen ved Indgangsdøren. Brandt begynder at lirke Proppen af, idet han holder Flasken hen mod Pigebarnet som et Skydevaaben. Proppen springer, og Pigebarnet farer med et lille Hvin til Side i samme Øjeblik, som Døren aabnes, og Etatsraaden bag hvem Harriet gaar, træder ind.

156.

Nærb. af Etatsraaden, der faar Champagneproppen lige i Brystet.

157.

Del af Salen ved Indgangsdøren. Etatsraaden er ude af sig selv af Harme, da d'Acorda i det samme kommer til. Han gaar hen til Etatsraaden, bukker og erklærer: "Her er nok ikke det rette Sted for Dem!" Etatsraaden raaber i en ophidset Tone et Par Ord til Brandt og vender sig for at gaa. Brandt lukker Døren og bryder ud i en ny Skoggerlatter.

158.

Forstue uden for Krosalen. Værten, der kommer ned ad Trappen fra første Sal, skynder sig med mange Undskyldninger hen til den ophidsede Etatsraad. Harriet, der ogsaa er meget forskræmt, lægger Haanden paa sin Faders Arm og peger paa Trappen: "Lad os gaa derop, Far!" D'Acorda tager hurtigt til Orde og siger, idet han peger mod en Korridor, der munder ud i den modsatte Ende af Forstuen:
Tekst: Nej, det der er bedre - jeg ved, at derhenne lig-

Hen! Hen!

ger et roligt Værelse!

Han gaar hen mod Korridoren, fulgt af Harriet og den stærkt oprevne Etatsraad.

159.

Gæsteværelse paa Kroen. Laura sidder i Sofakrogen med Hovedet hvilende paa den højre Arm, som hænger ud over Rygstødet. Henry har sat sig ved Siden af hende og taler trøstende til hende, men hun ryster hulkende paa Hovedet:

Tekst: At Du kan være saa grusom, Henry. Du ved ikke, hvad det vil sige at elske uden at blive genelsket - men tænk, om Din fine Dame en Dag svigter Dig!

Hun ser paa ham med lidenskabelige Blikke. Han ryster paa Hovedet: "Det hjælper altsammen ikke noget, Laura!" Han rejser sig for at gaa, men i det samme farer hun op og kaster sig om Halsen paa ham:

Tekst: Du maa ikke svigte mig - Du maa ikke overlade mig til Skammen og Vanæren!

Han forsøger at gøre sig fri, men hun holder ham krampagtigt fast. Pludselig studser han, - han hører Stemmer udefra Gangen og genkender Stemmerne.

160.

Gæsteværelset, set mod Døren. D'Acorda, Etatsraaden og Harriet kommer ind. Bagefter kommer en Tjenestepige med Lysestagen, som hun sætter paa Bordet - gaar.

161.

Hele Værelset. Etatsraaden opdager Henry og udbryder:

Tekst: Men Du gode - er det ikke Hr. Vernon?

Harriet, der har staaet med Ryggen til Sofaen, farer sammen og drejer Hovedet.

162.

Nærb. af Harriet, der genkender Henry, og som med smertedirrende Stemme udbryder:

Tekst:"Henry - aa, min Gud?"

163.

Ved Sofaen i Gæsteværelset. Laura løfter Hovedet og ser forvirret frem for sig, hvorimod Henry stadig staar som forstenet. Pludselig gaar alt op for hende, hun griber ham heftigt i Armen og udbryder:

Tekst: Aa, Henry? Det er hende, Du talte om - det er hende?

164.

Gæsteværelset. Et svagt Skrig undslipper Harriets Læber, da hun hører Lauras Stemme. Med et Udtryk af voldsom Smerte presser hun sin venstre Haand mod Hjertet, drejer Hovedet bort og søger Støtte mod Faderens Skulder. Henry gør Forsøg paa at tale men forgæves. Han rejser sig, gaar et Par Skridt frem, bliver staaende foran et Spejl.

165.

Ved et Spejl i Gæsteværelset. Henry staar tilintetgjort. Han synes, at han maa synke i Jorden - og drejer Hovedet bort. I Spejlet paa Væggen ser han Harriet staa lænet ind mod Faderens Bryst. Hendes hvide Hætte er gledet tilbage, hendes Haar er faldet ned og slynger sig i vild Uorden om hendes Hals, hendes Øjne er lukkede og den fine Mund halvaaben. Det ser næsten ud, som om hun sov. Henry stirrer frem for sig helt forstenet af Fortvivlelse, - farer saa pludselig sammen og ser henmod Døren.

166.

Ved Døren i Gæsteværelset. D'Acorda staar i Døren. Han be-

Hi hat heut mit Schalen —
~~Da hat~~ Jacke wie Kanzel!

tragter Henry med aabenbar Skadefryd.

167.

Gæsteværelset. Der kommer pludselig Liv i Henry, - han styrter heftigt hen mod Døren, ud af hvilken d'Acorda forsvinder som et Lyn.

168.

Korridoren uden for Gæsteværelset. D'Acorda forsvinder i en Fart op ad Korridoren, medens Henry styrter ned ad denne.

169.

Uden for Indgangen til Frederiksdals Kro. Henry kommer ud - forsvinder i Natten. - Afblænding.

170.

Tekst: Den følgende Dag ved Middagstid - - -

Opblænding af Del af Henrys Soveværelse med Sengen, paa hvilken Henry ligger og sover tungt - stønner i Søvne. Gamle Mary kommer med et Brev i Haanden, ser ængstelig paa sin Herre og ved ikke rigtig, om hun skal vække ham, men i det samme slaar han selv Øjnene op. Han ser sig søvndrukken om, sætter sig op og stirrer frem for sig med et forvildet Blik. Han har lagt sig med Tøjet paa, det er krøllet og tilstænket, og hans Fodtøj er meget snavset, saa man faar det Indtryk, at han Natten igennem har strejfet om paa Veje og i Skove. - Mulatkvinden rækker ham Brevet og spørger bekymret til hans Befindende. Med en Haandbevægelse betyder han hende, at hun skal forsvinde, og da hun er gaaet, river han Brevet op. Den Slangering, han engang gav Harriet, falder ud af det. Han tager den op, ser paa den stønnende som i Smerte og læser saa Brevet:

Brevtekst: Jeg sender Dig Din Ring tilbage. Du valgte Sym-

bolet godt.

Harriet.

Henry sidder tilintetgjort. - Afblænding.

171.

Tekst: Et Par Dage efter indfandt Henry sig paa Etatsraadens Kontor for at hæve sin sædvanlige Aarsrente.

Optoning af Grams Kontor. To Bogholdere sidder og arbejder ved et Par høje Pulte, - den ene er en rundrygget, bleg og mager Gamling, hvorimod den anden er ret ung. Henry kommer ind, gaar hen til den gamle, der pludselig faar travlt med sine Papirer og kun besvarer Henrys Hilsen med et kort Nik for derefter med Pennen at pege mod Døren til Privatkontoret. Henry gaar ind i dette, medens den yngre Bogholder ser efter ham med et lille spottende Smil.

172.

Grams Privatkontor. Ved Skrivebordet i Værelsets Baggrund sidder en Herre med Ryggen til, - han vender sig, da Henry kommer ind, og viser sig til dennes Forbavselse at være d'Acorda. Italieneren, der har en elegant Ridedragt paa, rejser sig, hilser med et lille spottende Smil og betyder Henry, at han skal tage Plads i en Lænestol ved Siden af Skrivebordet. Henry sætter sig undrende.

173.

Ved Skrivebordet i Grams Privatkontor. d'Acorda ser paa Henry med et stikkende Blik og siger:

Tekst: Efter de seneste Begivenheder ønsker Etatsraaden ikke at se Dem mere og har bedt mig - som Ven af Huset - om paa hans Vegne at gøre Forretningerne op med Dem!

Italieneren slaar paa en Klokke, der staar paa Bordet, og

Mon cher ex-gouverneur
Tchekhnita —

tilføjer med et ondskabsfuldt Smil.

Tekst: Jeg kan iøvrigt fortælle Dem, at Familien i Aften rejser til Milano i mit Selskab. Frøken Harriet trænger jo ogsaa stærkt til en Smule Adspredelse efter - - -

Han bryder af med en beklagende Gestus, iagttager skarpt og med ondskabsfuld Triumf Henry, der farer sammen, da han hører Nyheden og stirrer frem for sig med forvirrede Blikke. I det samme kommer den gamle Bogholder hen til dem med nogle Papirer i Haanden. d'Acorda vender sig mod den nyankomne: "Sæt nu Hr. Vernon ind i Situationen!" - og den gamle siger saa med et medlidende Blik paa Henry:

Tekst: Vekslerne fra Huset Jacksom og Watt er udeblevet - saa jeg har ingen Penge til Dem, Hr. Vernon!

Henry ser bestyrtet paa ham: "Hvad for noget - faar jeg ikke Renterne af min Kapital?" - Bogholderen ryster bedrøvet paa Hovedet:

Tekst: Der findes ikke nogen Kapital - og heller ingen Renter! Deres Stedfader har gennem sin Bankier hvert Aar tilstillet Dem 10000 Daler og har nu indstillet denne Udbetaling!

174.

Nærb. af Henry, der er som ramt af Lynet.

175.

Ved Skrivebordet i Grams Privatkontor. Den gamle Bogholder tager et tykt Brev frem mellem Papirerne:

Tekst: De finder nok Forklaringen her, Hr. Vernon!

Han rækker Henry Brevet, som denne med skælvende Fingre stikker i Lommen. d'Acorda, der med voksende Skadefryd har fulgt Optrinet, rejser sig og siger:

Tekst: Og nu Farvel, Hr. Vernon! Hils Deres Forældre!

176.

Grams Privatkontor. Et frygteligt Raseri blusser op i Henry, - han griber en tung Marmorbrevpresser paa Skrivebordet og gør en Bevægelse som vilde han slynge den i Hovedet paa Italieneren. Dennes Ansigt skifter lynsnart Udtryk, og det onde, skadefro Smil bliver til en Angstgrimace. Den gamle Bogholder griber Henry haardt om Armen, og den fejge d'Acorda forsvinder i en Fart. Henry kaster Brevpresseren fra sig, men Bogholderens beroligende Ord gør intet Indtryk paa ham. Han ryster bare paa Hovedet og gaar. Den gamle ser medlidende efter ham.

177.

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. Henry kommer, synker ned i Skrivebordsstolen. Han tager Brevet frem, som Bogholderen gav ham, og lukker det op. Det indeholder en typisk Forretningsskrivelse, og inde i denne ligger et mindre, tykt Brev. Henry læser Forretningsskrivelsen først:

Tekst: (Afbl. Del af Brev skrevet med typisk Forretningsskrift) da Deres Mor nu er død, har Sir Charles Vernon - ikke mindst paa Grund af de Oplysninger om Dem, han fra troværdig Side i København har modtaget - inddraget den Dem hidtil udbetalte aarlige Understøttelse.

For Firmaet Jackson & Watt.

James Watt.

Henry lægger Brevet fra sig og stirrer i stum Fortvivlelse frem for sig. Han tager det andre Brev op og kaster et Blik paa det:

Tekst: (Udskrift paa et Brev, skrevet med Sigrids Haandskrift)

At tilstille min Søn, Henry Vernon, efter min Død.

Henrys Hænder skælver, medens han betragter Brevet, - saa begynder han at læse det. Efterhaanden som han kommer frem i

Saadan døde den Kar-Billedhugger Olaf Madsen 1
Vanvidets Aften - af 2 alld. alv hun har vendt
Hans - Hans sidste Aften, af 2 bemærkelsesfulde
Barn ender ved 2en -

uden at vide - af 2 dumdristige Ord -

Saadan døde den Kar! - ~~Vanvidets Aften af 2 alden~~
~~hun har vendt~~ i den Kar - af 2 dumdristige Ord -
Hans - Saa skulde du ta Kaffen En Aften
og i min forbudte Kelg 5/2 w Sin En

Mere Liv
Tidens dyd

det, faar hans Øjne et Udtryk af voksende Ømhed og Medfølelse:

Tekst: (Afblændet Del af Brev, skrevet med Sigrids Haandskrift) saa døde din Far, Olaf Malm, en Helts Død i den Tro, at jeg, der - hvad han ikke vidste - bar hans Barn under mit Hjerte, havde været troløs mod ham. I min fortvivlede Stilling tog jeg mod Sir Henrys ædelmodige Tilbud om at blive hans Hustru, og da Du kort efter blev født, lovede han at sørge for Dig paa Betingelse af, at Du sendtes bort, og at jeg for bestandig gav Afkald paa Dig.

Henry ser op fra Brevet, og Taarerne staar ham i Øjnene. Han læser videre:

Tekst: (Slutn. af Brevet) Gennem gamle Mary har jeg alligevel kunnet følge Dig, og hendes Breve om Dig har været min eneste Glæde i det Liv, som jeg efter Lægens Udsagn snart vil komme til at forlade. Jeg velsigner Dig, min Søn, og beder Dig tilgive din Mor

Sigrid Vernon.

Henry lægger Brevet fra sig og ser i hellig Andagt op mod Portrættet oven over Skrivebordet. Saa skjuler han hulkende Ansigtet i sine Hænder.

178.

Ved Yderdøren i Henrys Arbejdsværelse. From kommer fulgt af gamle Mary. De ser bestyrtet hen mod Henry ved Skrivebordet. Mulatkvinden vil styrte hen til ham, men From holder hende tilbage. Hun gaar stærkt bevæget tilbage til sit eget Værelse, medens From gaar hen til Vennen.

179.

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. From lægger Haanden paa Henrys Skulder. Den sidstnævnte ser fortvivlet op mod Vennen, som hvisker: "Henry, hvad er der sket?" Henry

rækker ham Brevet, og From sætter sig i en Stol ved Siden af Skrivebordet og begynder at læse.

180.

Ved Sengen i Marys Værelse. Den gamle Mulatkvinde sidder snøftende paa Sengekanten - tager en Psalmebog ned fra en Hylde og slaar op i den paa maa og faa:

Tekst: (Afblændet Del af Blad i en Psalmebog - med Bønnen for Søfarende)

Hun begynder at læse højt, medens store Taarer ruller ned ad hendes Kinder.

181.

Ved Skrivebordet i Henrys Arbejdsværelse. From lægger Brevet tilbage og kommer med et Spørgsmaal til Vennen, der fortvivlet ryster paa Hovedet og i en hæftig Tone svarer:

Tekst: Nu ønsker jeg bare, at jeg selv ogsaa var død - Livet er jo dog kun et tomt og taabeligt Gøglespil!

From ser alvorligt og indtrængende paa ham og siger saa:

Tekst: Det er det, fordi Du har glemt det centrale i Livet - Arbejdet! Arbejd - og skab noget - og lad hende, som Du mistede, i det mindste se, at Du er en Mand!

Henry rejser sig. I hans Øjne tændes et Glimt af opblussende Energi og Beslutsomhed. Afblænding.

182.

Karneval i Rom -

Tekst: Det var en Dag under Karnevallet i Rom, tre Aar senere.

Optoning af en Gade, i hvilken der rører sig et muntert Karnevalsliv. Der er paa Gaden, i Vinduerne og paa Balkonerne en Trængsel af Damer og Herrer i alle Aldre, og man ser paa Afstand Toget med de store Karnevalsfigurer nærme sig. De er

Sultan pa Krudslogt = Kan anfarer en Rovtokter
Mauri - dep Sceir der kan Kobellent kaun
ihjel = efter at kan forgaves har gjort allerede

Kabelleder!

Vaa Sporen i Mørke Vandre.

Teals piccolo —
elle el gammel Teal
hvor de syder —
Kobber-Flam —
Rande —
alle damerne gaader —

Cigarer
Kl. 1 en Kat =

Kristian Fjeldsen Bjerre
Tomater Lærer
Gjesteværelse
En Mand
Pensionist
Nærings
Gjennem

(Barberen paa aabne Gade.)
Christian: Et Glas med en ægte Flaske

Nederadelsbrev
en Antipyra.

Hemp integrale: Salig
Fabrikmen — dempe
Pelse - Skalle - Stemme
Skandser - Kunde for-
med - og de mores -
Drengen Jeg spurgt Pa

anbragt paa Vogne, der trækkes af Bøfler og Okser. Billedet toner over i:

183.

Kafélokale i Loggiastil. Uden for Loggiaens Arcader er der en stor Balkon, hvorfra der er Udsigt til Gaden. Lokalet er fuldt af Gæster, hovedsagelig Kunstnere og deres Pigebørn, af hvilke mange bærer Masker og Karnevalsdragter. Der drikkes kraftigt, og Tjenerne har travlt med at servere Vin og Forfriskninger. Paa Balkonen sidder ved et Bord, der staar mellem et Par af Loggiaens Arkader, to Mænd - en ældre og hvidskægget samt en yngre og samtaler over en Flaske Orvieto.

184.

Tekst: De skandinaviske Kunstneres Nestor.

Ved Bordet paa Balkonen. Den gamle Mand er ikke nogen anden end Christian. Hans Ledsager kommer med et lille begejstret Udraab og peger ind mod Restaurationslokalet: "Der har vi ham endelig!"

185.

Del af Loggiaen bag ved Bordet. En Mand, der kommer fra Indgangsdøren, ser sig søgende om i Lokalet. Det er Henry Vernon.

186.

Tekst: Henry Vernon, ~~der nu er en~~ den unge lovende Kunsthistoriker ~~og Arkæolog~~, er i Italien paa Studierejse.

Nærb. af Henry, som nu opdager Christian og den anden Kunstner. Han smiler genkendende.

187.

Del af Loggiaen med Bordet paa Balkonen. Henry kommer hen til Christian og den unge Kunstner, hilser glad og sætter

sig. Christians Ledsager bestiller en ny Flaske Vin hos Tjeneren og slaar Henry paa Skulderen:

Tekst: Og nu skal vi rigtig slaa Gækken løs - jeg har skaffet to Adgangskort til Maskeradeballet i Palazzo del Rivoli i Aften!

Han fisker de omtalte Kort op af Lommen og vifter stolt med dem. Christian ler godmodigt, løfter sit Glas og hilser paa de to unge. Henry kaster et Blik paa Gadens Karnevalshalløj.

188.

Del af Gaden (set fra Balkonen) Optoget med de forskellige Karnevalsvidundere er ved at passere. Paa en Vogn sidder "Venus Anadyomene" paa sin Musling i et Hav af Blomster og omgivet af blomstersmykkede Amoriner. Derefter kommer en Vogn med et eller andet grotesk Vidunder og et Køretøj, hvis Gallionsfigur er smykket med de tre skandinaviske Landes Flag (NB. de svenske og norske med Unionsmærket), og hvis Besætning bestaar af skandinaviske Kunstnere og deres Pigebørn.

189.

Nærb. af Skandinavernes Karnevalsvogn. Kunstnerne faar Øje paa Christian paa Balkonen til Restauranten, der ligger en Trappe op. De hilser ham jublende. Paa et Tegn fra Føreren standser Vognen.

190.

Paa Balkonen til Kafeen. Christian rejser sig og gaar smilende af Rørelse hen til Estraden, fulgt af Henry og hans Ven. Den gamle vinker ned mod Gaden.

191.

Del af Gaden med Balkonen, neden for hvilken Skandinavernes Vogn holder. Christian hyldes paany. Et Par Kunstnere entrer

194

Skal Hans ~~Hans~~ her være - den bedrøvede Samtykke

Eller skal han søge at gjemme - det sidste

passer godt til hans ~~Exposition~~ :

Vigilius - i sov Natt skal Han her være

Chamade og mange Dage af dem

unge Piger ind i Stolen - de kunde

Han ønske

Her Kammerat

Skjøt - sin

195 En Bevægelse af Harmi der minder Hans

om Heute - Han danser fortumlet -

196 D'Accord hvem er Hamlet - Hvor han være

og ~~skaber at hydefoed~~ - klim Folkebegeren

Jordemø og ikkepasse!

op paa Balkonestraden og hjælper den gamle ned i Vognen. Der er en eller anden, der raaber op til Henry og hans Ven, at de gerne maa komme med. De springer ned i Vognen, der atter sætter sig i Bevægelse.

192.

Paa Skandinavernes Karnevalsvogn. Under almindelig Jubel laurbærkrandser en ung Pige Christian.

193.

Gaden med Karnevalslivet. Vognprocessionen kører videre hen ad Gaden. Afblænding.

194.

Tekst: Om Aftenen i Palazzo del Rivoli.

Optoning af en straalende Festsal. Henry og en ung skandinavisk Kunstner baner sig Vej gennem de dansendes Mylder. De fleste - i det mindste Damerne - er i Kostume og bærer Maske. Vennerne standser ved en Pille (nærmest Kameraet) og tager derfra et Overblik over Festen. Pludselig farer Henry sammen og peger hen mod et Vindu.

195.

Ved Vinduet i Salen. En ung Dame, der har Halvmaske paa, og er klædt i et antikt Kostume og med et kostbart Diadem i Haaret, staar og taler med en anden - ogsaa maskeret - Dame og Herre.

196.

Ved Pillen i Salen. Henrys Mine bliver eftertænksom: "Hvor har jeg set den Skikkelse før?" Vennen følger Retningen af hans Blik og udbryder:

Tekst: Det er den smukke Fyrstinde Pisani, - jeg lagde Mærke til Vaabenet paa Vognen, da hun kom før!

Henry kommer med et Spørgsmaal, og den anden fortsætter:

Tekst: Hendes Mand er en Opkomling og en af Roms værste Aagerkarle. Men han har gjort Regeringen store finansielle

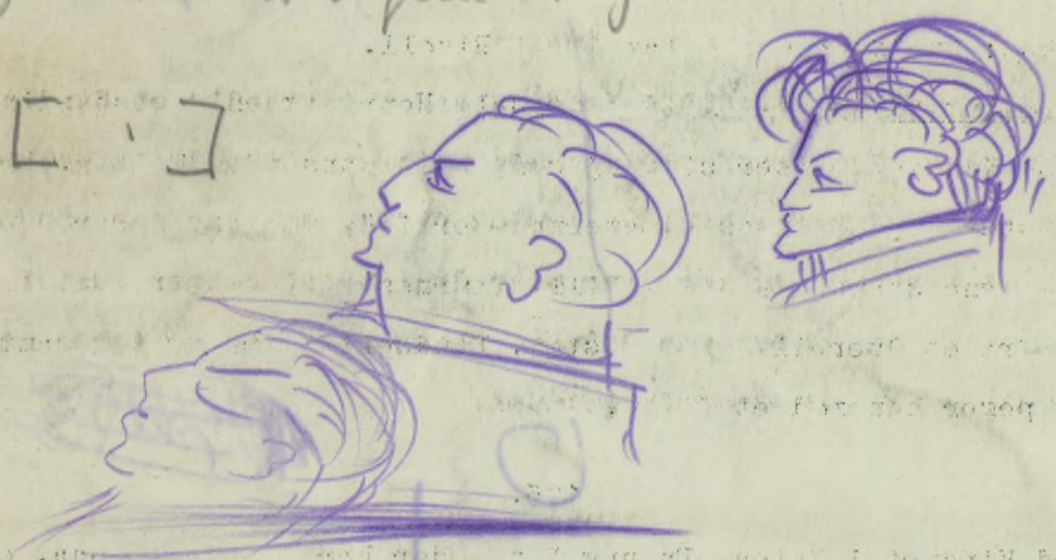
197

Nun skal de sidde alene - men mellem et Par stopre
der hviskes lønlig - overmunt - [de skiver Brimt
efter hende da hun skynder sig bort - og vender
paa hælen - „de er dum dyr!"].

Nu ser hun op og begynder at fremføre sig -
langsom ind Døren ——

198) Nun taler Døren til os tilsammen -

199 [.]

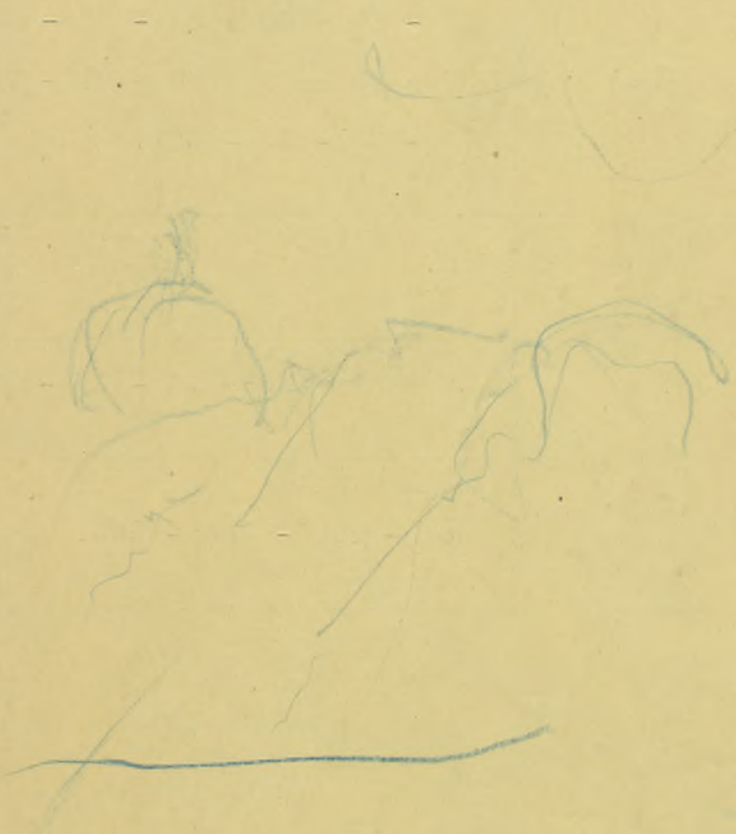
Nu skuler mig ned Spil (alsaa i mig ~~selv~~ min Mave) -
Nun sætter sig - Haaret - dufter mer hun tager Maaltid
af - Nun sidder i Gaarden forladt - dengen et Par Fod
en Halv - Maaltid paa - hun begynder - skulle
sig at skaffe nu jeg ind - i det samme
kommer Hunden -

FORSPIL.

1870-1850

Afstandsbillede med Udsigt over Rom.	1.
Piazza del Popolo.	2 - 3 - 4 - 5.
Malms Atelier.	6 - 7 - 8 - 15 - 25 - 26 - 27 28 - 30 - 31 - 32 - 33 - 34 - 35 - 36 - 37 - 38 - 39 - 40 - 41 - 45 - 46 - 47 - 48.
Gyde udenfor Malms Atelier.	29.
Ved en norsk Elv.	9. - 10 - 11 - 12 - 13.
Olaisens Veranda i Norge.	14.
Uden for Kafé Ruspoli.	16.
Klublokale i Kafé Ruspoli.	17 - 19 - 21 - 22 - 23 - 24.
Sideværelse i Kafé Ruspoli.	18 - 20.
Villa Medicis Have.	42 - 43 - 44.
Hotelværelse i Neapel.	49.
Hotel-Loggia i Neapel.	50 - 51 - 52.
Uden for Hotel i Neapel.	53.
Piazza i Neapel.	54 - 56.
Roms Colosseum ved Martyrernes Kors.	55.

Tiberen under Oversvømmelse (Rom) × Side 179. MODEL	57 - 60 - 62 - 64 - 65 - 66 - 67 - 68 - 69 - 70 - 71 - 72 - 73 - 75 - 76 - 381.
Gyde i Ghettoen. ×	58.
Højtliggende Bro over Tiberen. ×	59 - 61 - 63 - 74 - 77 - 78.
Tiberen under Oversvømmelse (Campagnen).	382 - 383 - 384 - 385.

HOVEDHANDLING. - DANMARK.

Store Bededag pr. Valby. 78 a. 1870.

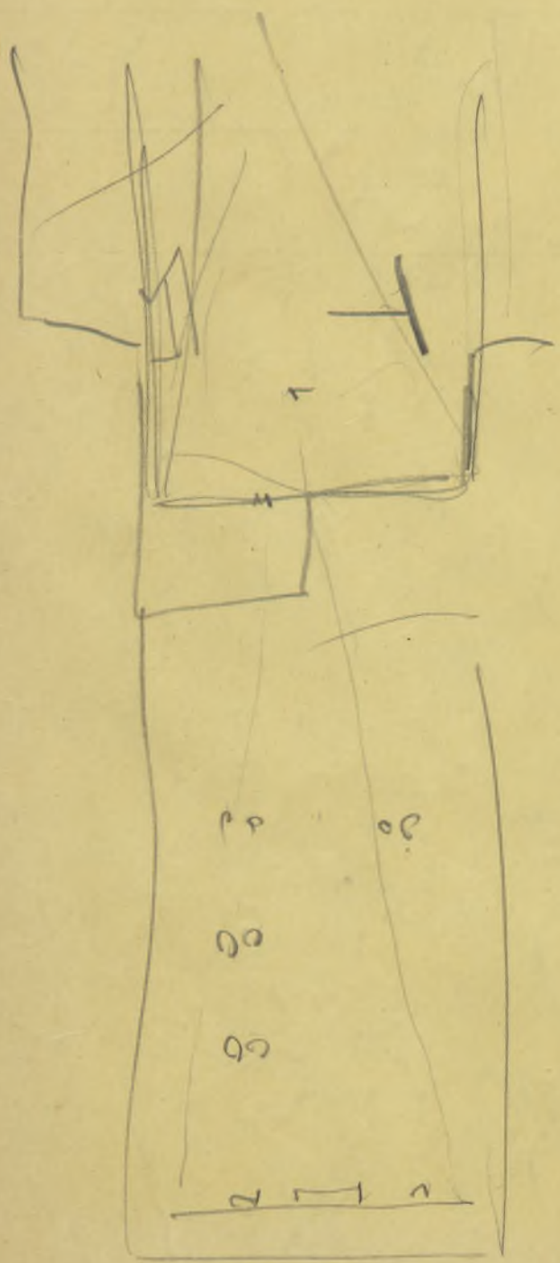
Grams Landsted ved Furesøen.	79.
Parken til Landstedet.	80 - 81 - 82 - 84 - 91 - 92 93 - 94.
Ved Stranden i Parken.	83 - 85 - 86 - 87 - 88 - 89 90.
Uvejrshimmel.	95.
Ved Trianglen.	96.
Kærlighedsstien.	97 - 98 - 99.
Udenfor Henrys Bolig.	100 - 101 - 102 - 103 - 107 117 - 127 - 128 - 129 - 130 134.
Henrys Arbejdsværelse.	104 - 105 - 106 - 108 - 109 111 - 113 - 115 - 119 - 131 132 - 133 - 177 - 178 - 179 181.
Henrys Spisestue.	110 - 112 - 120 - 121 - 122 123 - 124 - 125 - 126.
Henrys Soveværelse.	170.
Henrys Forstue.	116 - 118.
Marys Værelse.	180.
Frederiksdals Kro.	135.

Salen i Frederiksdals Kro.	136 - 137 - 138 - 139 - 140 141 - 142 - 143 - 144 - 145 146 - 147 - 154 - 155 - 156 157.
Korridor i Kroen.	148 - 150 - 152 - 168.
Gæsteværelse paa Kroen.	149 - 159 - 160 - 161 - 162 163 - 164 - 165 - 166 - 167
Forstue i Kroen.	158.
Vejen uden for Kroen.	151 - 153 - 169.
Grams Kontor.	171.
Grams Privatkontor.	172 - 173 - 174 - 175 - 176.
Dør med Dørhammer.	114.
Kvistværelse.	207.

Gade i Rom.	182 - 188 - 189 - 192 - 193.
Kafélokale i Loggiastil.	183 - 184 - 185 - 186 - 187 190.
Festsal i Palazzo del Rivoli.	194 - 195 - 196 - 197 - 198 199 - 204 - 205.
Sidestue i Palazzo del Rivoli.	200 - 201 - 202 - 203 - 206.
Henrys Hotelværelse.	208.
Afstandsbillede af Villa Pisani.	209.
Fyrstindens Boudoir i Villaen.	210 - 211 - 213 - 214 - 245 - 253 - 303 - 378 - 379 - 380 - 386.
Ved Porten til Villa Pisani.	212 - 236 - 237 - 238 - 256 - 257 - 258 - 269 - 276 - 312 - 353.
Tjenerværelse i Villa Pisani.	217.
Udenfor Muren til Villa Pisani.	218 - 288 - 319 - 356.
Udenfor Villa Pisanis Staldbygning.	230.
Ved Trappen til Villa Pisani.	246.
I Porten til Villa Pisani.	261 - 268.
Køkkendør til Villa Pisani.	290.

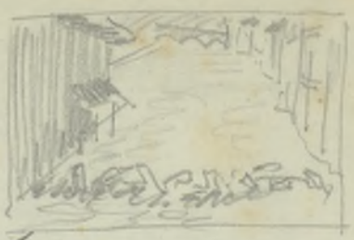
Villa Pisanis Park. ( ) = i Sarkofagen.	219 - 220 - 221 - 222 - 223 - 224 - 225 - 226 - 227 - 228 - 229 - 231 - 233 - 235 - 239 - 240 - 241 - 242 - 243 - 244 - 247 - (248) - 249 - (250) - 251 - (252) - (254) - 255 - 259 - 260 - 262 - (263) - 264 265 - (266) - 267 - 273 - (274) 275 - 277 - 278 - 279 - 280 - 281 - 282 - 283 - 284 - 285 - 286 - 287 - 302 - 313 - 320 - 339.
Fyrstindens Gemak i Villa Pisani.	321 - 325.
Hall i Villa Pisani.	322 - 323 - 324 - 330 - 337 - 341 - 343 - 345 - 347.
Empiregemak i Villa Pisani.	326 - 328 - 329 - 331 - 332 - 333 - 334 - 335 - 336 - 338 - 340 - 342 - 344 - 346 - 348 - 349 - 350 - 355 - 357 - 358 - 359 - 360 - 361 - 362 - 363 - 364 - 365 - 366 - 367 - 368 - 369 - 370 - 371 - 372 - 373 - 374 - 375 - 376 - 377.
Fyrstens Gemak i Villa Pisani.	327.
Udenfor Fra Ambrocios Kloster~~celle~~.	270 - 272 - 301 - 387 - 388 - 389 - 390 - 391.
Fra Ambrocios Klostercelle.	271 - 291 - 292 - 293 - 298 - 299 - 300.

Klostergaard.	294 - 295 - 296.
Landsbytrattorie.	304 - 305 - 306 - 307 - 308 - 309 - 310 - 311 - 314 - 318.
Værelse i Trattoriet.	315 - 316 - 317 - 351.
Stald til Trattoriet.	352.
Vej paa Campagnen 1.	215.
Vej paa Campagnen 2.	232.
Vej paa Campagnen 3.	234.
Sti paa Campagnen.	289.

(69)

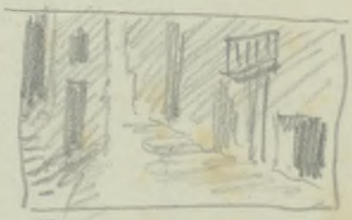
A Vue fra Broen over Tibern

1.

(70)

B. Smeer Gyde i Gettoen

2

(71)

C. Tiberbroen

3 Detail.

(72)

D. Vue.

1.

(73)

E. Tiberbroen

3 Detail.

(74) Vue fra Tiberbroen af Marbellat

F Kun Vand set fra Oven } marb.

Marbellat

(75)

G Del af Broen malet løber ind af Billedet

3 Det.

(76)

H. Ved Anløbsstedet

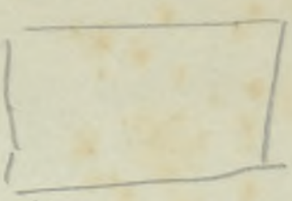

4.

(77)

J. samme (H.)

K (78) Samme (H.)
Malen springer op paa
Barrieren – ud af Billedet

4

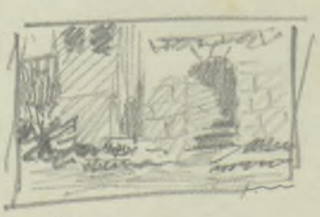
L (79)
Kun Vand sit øverste
malen svømmer

(M. (80)
Malen kravler op paa
Taget, binder Rebet om
Jordkrukken) ?

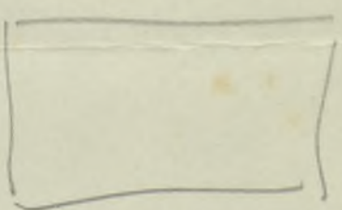
N (81) Ved Anbåbsstedet

4

O (82)
Kun Vand og Tagryggen
malen binder Rebet om
og Jordkrukken hales ind

4.

P (83) Ved Anbåbsstedet
Gendarmen ~~Hamm~~ hales ind

4

Q (84) enten som i maniskoget eller
Taget samme Barrieren
Malen over paa Scenen

~~R.~~ 85 udgaar 2.

R (85A)
Paa Tiberbroen
Folk skriger og peger

3 Detail

S (86)
Malm bevæger sig
paa Barrieren
smider og soumm
under Broen

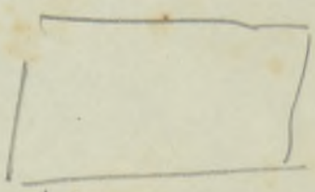
3 Hele Billedet

T. (86 A)
Barrieren sprænges
og Vandmasse og Vrag
valter sig under
Brobuen.

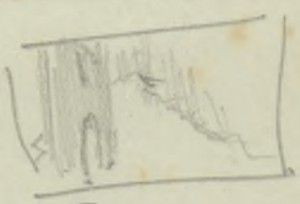
3
samme Fortælling ønsket
i Model.

U. (87)
Anbefalingsskrivet
Kristian rækker sig og gaar

4.

V. (88) Gyden
Kristian og fra den smalle
Dør møder Vognen med
Sigrid

2

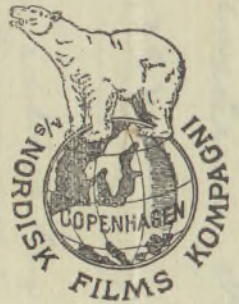
AKTIESELSKABET

NORDISK FILMS KOMPAGNI

OPTAGELSESTEATRET

MOSEDALSVEJ, VALBY, KØBENHAVN

TELEFONER:
CENTRAL 8757 – ~~10757~~

Bornak Kay Fiinne
Carl Urbygaard
Charlottenlund
Tv. Alle 1 - Kannikegade
Carl Kay - Ibsen
Frydekilde - Fyrskibene Rm.
Sur

1846

Masker

1868. afsagt.

Blikstage til Konfetti

Champagneglas af Blik til Konfetti

Skel og Konfetti

Vandmelonier af Papir fyldt med Hvedekorn el. Kiks

Guirlander.

Kugler af Papir (parabellige Farver.

Kugler fyldt med Skel

Butik med Guirlander, Kugler af Papir. Oranger. Citroner. Lerskiver

Lange Stænger med Blomsterbuketter paa 5 á 6 á 7 Alen (Bambus

Ridder 60

meget stor

Ørel med Rytter siddende omvendt.

Kugler af Aviser

Stort Syet med Appelsiner skaller

Stort beslående af Salat.

" Procurator - høje Hatte (store

Harlekin - Tolek. Charlataner

Dragt. Pulcinella

" Regimentets Datter

Ridder til Hest med Herold i Spidsen

En Fande Confetti kaldes ned fra en Balkon

Blomstersmykket Vogn med mes masker i Dragter fra Promenade

Bacchantinder

Pæser fyldt med Mel.

Fra Volsclerne

Piazza del Popolo (Maleri)

" " Løverne Park Vandkunst-Basseiner 3 000 –

Gyde udenfor Malmes Atelier. — 1 000 –

Malmes Atelier. Møbler. Figurer. 4 00 –

Ved en norsk Elv

Olaussens Veranda i Norge. 3.00 –

Udenfor Café Ruspoli i Rom — 200 –

Klubbokale i " " Møbler 150 –

Sidevoliere i Bibliotek 100 Kr

Villa Medicis Have i Rom Statuer. 100 — 125 –

Udenfor Albergo i Ripetta (Reise)

Hotelvaabne i Neapel Plante 25 Glas. Vand 1000 –

Hotel Loggia i "

Piazza i Neapel

Rom Colosseum – (Reise)

Tiberen under Oversvømmelse (Model) 2 000 –

Gyde i Ghetto 3 000 –

Bro over Tiberen til Reise. Ikke Vandkunst 6 000 –

Campagne med den oversvømmede Tiber. 1 000 –

Ruin-Baad.?

Sibyl?

18.175

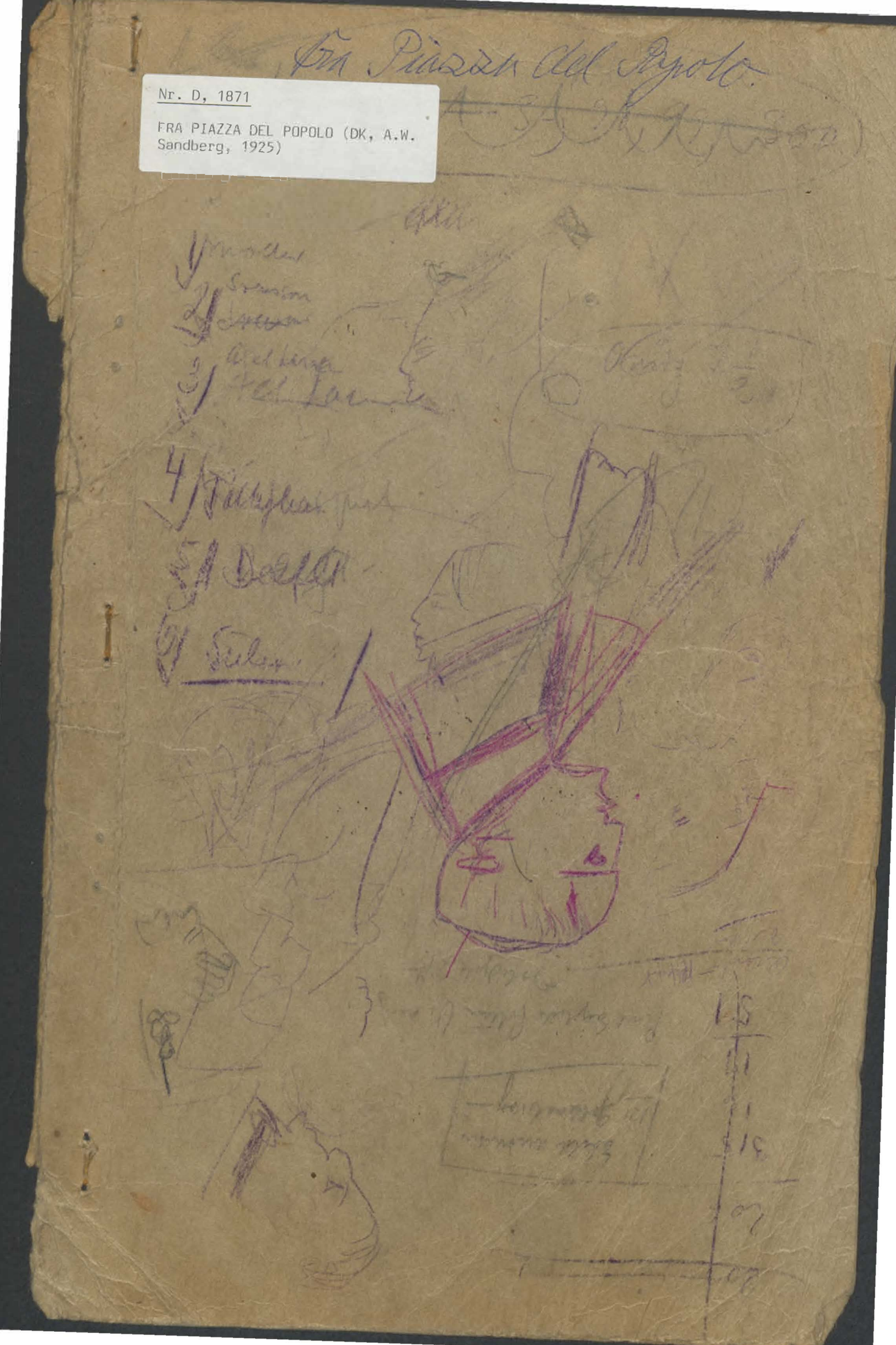
Krydset Fanmöjs veg
Gade dor "
Gade udenfor Henrys Bolig (2. Hovedvarelse)
Henrys Arbeidsværelse. Møbler 800 -
Henrys Spisestue - Møbler. " 500 -
Henrys Fauteuil
Henrys Sovevarelse og Møbler " 500 -
Maries Værelse. egne Møbler
Fredriksdals Kar " 1000 -
Salen i Fredriksdals Kar Møbler typ. " 400 -
Korridor i " "
Gastevarelse. " " 100 -
Faiskue. " "
Møllebsen. - "
Grans Kontor. " 30 -
Grans Privatkontor " 100 -
Gade udenfor Grans Kontor " 500 -
Savelgt Kirstvarelse
Dit mer Dokommer
Gade i Rains (Karneval) 5000 -
Kafelokale mer Loggia 600 -
Festsal i Palazzo del Rivoli. Møbler 3000
Sidevarelse i " "
Udenfor Palazzo "
Fyrstindens Bodoir "
Hall i Paladset "
Balkon
Gade udenfor Paladset "
Henrys Hotelvarelse.
Villa Pisani -
Sarkofagen 500 -
13050

Empire gemak i Villa Pisani	3 000 -
Tjenerværelse -	
Hall i Villa Pisani	2 000 -
Billardværelse - -	1 000 -
Udenfor Landstingshuset	
Udenfor Landstingets Varlokale.	2 000 -
Værelse i Varlokalet -	
Landstingets Gendarm kontor -	
Klosterallé - -	
Klostergaard - - - -	3 000 -
	11 000
	13 50
Tavspil	18.175
	42.225

- Paa Kastelsvolden

Nr. D, 1871

FRA PIAZZA DEL POPOLO (DK, A.W. Sandberg, 1925)

Fra Pietro

Fra Anna Pauperibus

Segnato sul foglio di guardia
Matricola - pridem per Fabianum
ill. ly.
persona moglie madre di Fra Antonio

Antigl.

FRA PIAZZA DEL POPOLO.

1871

	Scene	Afs	Titel	
1)				
	1	1	1 til 6	Fontænen.
		1a	7	Fjernb. - Pladsen.
		2	7	Kunstnerne paa Pladsen - Ph.B. hen.
		3	8-9	Nærb. Ph.B. taler.
		4		Halvnær - Ph.B. og Kunstnerne.
		5	10	Nærb. Ph.B. taler.
		6		Halvnær - Ph.B. og Kunstnerne.
		7		Fjernb. Ph.B. gaar fra Kunstnerne.
		8	11	Atelier - Nærb. Fønss.
		9		Fjernb. - Ph.B. ind til Fønss. -
		10	12-13-14	Nærb. Fønss taler til Ph.B.
		11	15	Ved Savværket - Fjernb. Børnene.
2)	2	12	16	Nærb. Drengen giver Pigen Bjørnen - de kys= ses.
		13	17	Atelier - Nærb. Fønss og Ph.B.
		14	18	Ved Savværket - Fru Lund, Paake og Pigen hen til Drengen.
		15	19	Atelier - Nærb. Fønss og Ph.B.
		16	20	Uden for Osteriet . Familien kommer.
		17		Osteriet - Familien ind.
		18		Sideværelset - Fønss og Ph.B. spiller Skak.
		19		I Osteriet - Familien spørger efter Fønss.
		20	21-22	I Sideværelset - Fønss springer op.
3)	3	21		I Osteriet - Familien ser Fønss - gaar ind.
		22	23	I Sideværelse - Familien og Fønss ind.
		23	24	" -"- - Nærb. Fønss og Fru G.
		24	25	" -"- - Fjernb. Fønss gaar.
		25		Osteriet - Fønss gaar igennem.
		26		I Sideværelset - Familien sætter sig.
		27	26	Atelieret - NærbxxxkkkxxxrxpaaxSkxknxx F. lukker Familien ind.
		28		-"- - Nærb. alle ser paa Statuen.
		29		-"- - Nærb. Fønss og Fru G.
		30	27	Fjernb. Paaske peger paa Statuen.
		31		Nærb. Statuen.
		32		-"- Fønss og Fru G.
4)	4	33	28-29-30-31	Atelier - Fjernb. Paaske spørger om Prisen.
		34		Uden for - Thorvaldsen kommer gaaende.
		35		Atelier - Thorvaldsen ind.
		36	32	-"- - Nærb. Paaske spørger Ph.B.
		37		-"- - Fjernb. Thorvaldsen gaar hen.
		38		-"- - Nærb. Thorvaldsen.
		39		-"- - Nærb. Fønss.
		40		-"- - Nærb. Thorvaldsen nikker.
		41		-"- - Fjernb. Thorv. gaar hen til F.
		42	33-34-35	-"- - Nærb. T. lykønsker ham - Paaske hen.
		43		-"- - Fjernb. T. gaar.
		44		Udenfor - T. gaar.
		45	36	Atelier - Paaske spørger, hvornaar Statuen er færdig.
		46	37	-"- - Fru G. staar Model for F.
		47		-"- - Nærb. F- modellerer - ser hen
		48		-"- - Nærb. Fru G.
		49		-"- - Nærb. F. modellerer.
5)	5	50		-"- - Fjernb./F. arbejder paa Statuen.
		51	38	-"- - Nærb. F. taler hen til Fru G.
		52		-"- - Fjernb. Fønss arbejder.
		53		-"- - Nærb. Fru G.
		54		-"- - Fjernb. Fru G falder - F. hend.
		55	39	-"- - Nærb. F. barer Fru G hen - de kysses.
		56	40	Haven - F. og Fru G.
		57		Udsigten.
		58		Nærb. F. og Fru G. - F. giver Fru G. Ringen.
		59		Nærb. Hænderne.
		60	41	Nærb. - de kysses.

	Scene	Afs	Titel		
6)	6	61			Haven - Fjernb. Fru G gaar fra F.
		62	42-43	II	Atelier - F. og Ph.B. ser paa Statuen.
		63	44		-"- - Nærb. F. taler til Ph.B.
		64			-"- - Fjernb. Ph.B. gaar hen faar Brev. Giver det til Fønss.
		65	45-46		-"- - Nærb. F. læser Brev - ler.
		66			-"- - Fjerb. Ph.B. hen til ham.
		67			-"- - Nærb. Fønss.
		68			-"- - Fjernb. F. kaster Hammeren.
		69			-"- e Nærb. - Hammeren rammer.
		70			-"- - Fjernb. F. løber ud - Ph.B. ser.
		71			-"- - Nærb. - den ituslaaede Statue.
		72			-"- - Fjernb. Ph.B. læser Brevet.
		73			-"- - Gaden - Fønss hen til Madonna=billedet.
		74			-"- - Ph.B. løber ud.
7)	7	75	47		Aften uden for Huset - Paaske og Seemann hen.
		76	48		-"- - Nærb. de to taler sammen.
		77			-"- - Fjernb. Paaske gaar fra S. - S. gaar hen.
		78			-"- - Nærb. Se. sætter sig - tager Avis.
	8	79	49-50-51		Værelse - Paaske ind til Fru L og Fru G.
		80	52-53		-"- - Nærb. Fru G og Fru L.
		81			-"- - Fjernb. Fru G jages ud af Paaske.
7)	9	82			-"- - Fjernb. Fru G løber ud fra Huset.
		83			-"- - Nærb. - Seemann rejser sig.
		84			Ved Fontænen - Fru G hen.
		85			Ved Huset - Fjernb. Seemann gaar.
		86			Ved Fontænen - S. hen til Fru G.
		87	54		" -"- - Nærb. S taler til G.
9)	10	88			I Buegangen - Ph.B. kommer.
		89	55		" -"- - Ph. B. kommer - ser F.
		90			Nærb. Fønss.
		91			Ph.B. gaar hen til Fønss.
		92	56		Nærb. Ph.B. hen til Fønss, de gaar.
		93			F. og Ph.B. gaar gennem Ruinerne
7)	11	94	57		Ved Fontænen - Seemann og Fru G gaar.
9a)	11a	94a	58		Fjernb. - Floden.
		95	58a		Nærb. - Vandet.
		96	58b		Nærb. Broen set fra Siden.
		97			-"- -"- set forfra.
		98	59		Ghettoen - Oversvømmelse.
		99			Fjernb. Folkene paa Broen.
		100			Nærb. Broen - F. og Ph.B. F. peger.
		101	60		Fjernb. Floden - Kvinden paa Taget.
		102			Floden - Nærb. Kvinden paa Taget.
		103			-"- - Fjernb. Kvinden paa Taget.
		104	61		Broen - Nærb. F og Ph. Bech.
		105			-"- - Fjernb. F. og Ph.B. - de gaar.
		106			Floden - Fjernb. - Kvinden paa Taget.
		107			Ghettoen - Ph.B. og F. kommer.
		108			-"- - ved Port - Ph.B. og de to Mænd ser.
		109			Ghettoen - F. kommer - kaster sig i Vandet.
		110			Nærb. Fønss svømmer.
		111			Ghettoen - Konen ser.
		112			Floden - Kvinden paa Taget.
		113			Broen - Fjernb. - Folkene ser.
		114			Floden - F. op paa Taget til Kvinden.
		115			Ghettoen - Ph.B. og tre Mænd. Ph.B. raaber.
		116			Floden - Nærb. F. binder Tovet om Kvinden.
		117			Ghettoen - PhíB. og de tre Mænd trækker i Tovet.
		118			Floden - F. og Kvinden paa Tager - hun springer i Vandet.
		119			Ghettoen - Mændene trækker Kvinden op.
9b)	11b	120			Floden - Fjernb. Fønss paa Taget.
		121			-"- - Nærb. Barrieren.

	Scene	Afs	Titel		
9b)					
	11b	122	61a		Floden - Fjernb.
		123			Broen - set fra Siden. Taget med Fønss drives ud mod Barrieren.
		124			Ved Broen - F. paa Barrieren
		125			Ghettoen - Ph.B. i Vandet.
		126			Floden - Flodbølgen kommer. Sidebølgen - Denne Scene vendes.
		127			Ghettoen - Ph.B. i Vandet.
		128			Ved Broen - F. paa Barrieren.
		129			Floden - Flodbølgen kommer -forfra.
		129a			Ghettoen - Ph.B. løber ind.
		130			Barrieren - F. kastes i Vandet.
		131			Flodbølgen nærmer sig.
		132			Bølgen river Barrieren om.
		133			Nærb. F. i Vandet.
		134			Flodbølgen ved Broen - toner bort.
9c)	11c	135	61b		Uden for Atelier - Ph.B. kommer - Vognen kommer kørende.
		136			-"- -"- -"- - Nærb. Fru G og S. i Vognen
		137			-"- -"- -"- - Nærb. Ph.B. - gaar.
		138	62		-"- -"- -"- - -"- -"- hen til Vognen.
		139			-"- -"- e"- - Fjernb. Vognen kører - Ph.B. gaar ind - Borttoning
10)	12	1	63-64-65	III	Store Bededagsaften paa Volden.
		2	66		Fjernb. foran Villaen.
		3			Nærb. de fire paa Terrassen.
		4			-"- set indefra - Karina B. og Einar H gaar.
		5	67-67a		Terrassen - Robert S. og Rostrup ser efter dem.
		6			Foran Villaen - de unge løber over Plænen.
		7	68		Haven - de unge løber.
		8	69		Terrassen - Nærb. R.S. og Rostrup taler.
		9			Haven - de unge kommer løbende.
		10			Ved Søen - de unge hen til Broen.
		11			Nærb. de unge ud paa Broen.
11)	13	12			Nærb. - de to unge kysses - løber
		13			Fjernb. de løber hen til Træstubben.
		14	70-71		Nærb. de to paa Træstubben - de kysses - E.H. giver Karina B. Ringen.
		15			Nærb. Hænderne.
		16	72		Nærb. de to kysses.
		17			Fjernb. de løber bort.
12)	14	18			Haven - de to unge kommer.
		19			-"- - Nærb. Bell omfavner E.H.
		20			-"- - Fjernb. Bell omfavner E.H.
		21			-"- - Nærb. -"- -"- -"- -"- - de ser hen.
		22			-"- - Fjernb. - de løber.
		23			-"- - de løber over Plænen.
		24	73		Terrassen - RS og R. taler sammen.
		25			-"- - set fra anden Side - de to unge op til R.S. og Rostrup.
		25a			-"- - Bell og E.H. sætter sig.
13)	15	26	74		Uvejret over København.
		27			Gaden - Regn - Laura ved Lygtepælen.
		28	75		Nærb. RS og Torben M. paa Lur.
		29			Gaden - E.H. kommer gaaende.
		30			-"- - " " hen - ser Laura.
		31	77-78-79		-"- - Nærb. EH og Laura.
		32			-"- - Fjernb. de gaar hen mod Porten.
		33	80		-"- - Nærb. ved Porten Rob.S, Torb.M gaar forbi.
14)	15a	34			Stuen - Laura og E.H ind.
15)	16	35			Nærb. Laura tager Slaget af.
		36			Fjernb. EH gaar hen til Døren - kalder.
		37			Værelse - Nærb. Fru Fabian vaagner.
		38			Fjernb. EH gaar fra Døren.
		39	81		Nærb. EH hen til Laura - gaar.
		40			Fjernb. Fru F ind til Laura og EH.

	Scene	Afs	Titel		
15)					
	16	41			Nærb. Fru F hen til de to - de gaar.
16)	17	42	82		Gaden - de to Venner kommer gaaende.
		43	83		Nærb. ved Porten - de gaar ind.
		44			Fjernb. Torben M hen til Port.
		45	84		Stuen - de to Venner ind - Fru F. fortæller.
		46	85		-"- - Nærb. Fru F og EH.
		47			-"- - Fjernb. de gaar hen til Døren.
		48			-"- - set fra anden Side - de ser Laura.
		49			-"- - Nærb. Vennerne og Fru Fabian.
		50			-"- - Nærb. Laura med Bakken
		51			-"- - Nærb. Fru Fabian.
		52			-"- - Nærb. Laura.
		53	86		Halvnær - EH rejser Laura op - skænder - sender hende ud.
		54			Stuen - set fra anden Side EH lukker Døren for Laura.
		55			-"- Fjernb. Laura gaar frem - ser paa Tøjet.
		56			Haanden, der banker.
		57			Stuen - Laura gaar ud.
		58			Korridor - Laura gaar ud.
17)	18	59	87-88		Korridor - Laura lukker Peter N. ind.
		60			-"- - Nærb. de to.
		61			Gaden - Vognen kommer T.M. hen - spørger
		62			Korridor - Peter N danser ind med Laura.
		63			Stuen - PN danser igennem med Laura.
		64	89		Spisestuen - PN og Laura ~~igennem~~ ind til EH og Vennen.
		65	90-91		-"- - Nærb. PN - EH og From.
		66	92		-"- - Nærb. EH taler.
		67	93		Nærb. de tre - PN forarget.
18)	19	68	94	IV	Gaden - Rb.S og Torben M kommer - standser.
		69			Ved Porten - de fire ud til Vognen.
		70			Gaden - Rb.S. og TM ser hen.
		71			Ved Porten - Afsked - Vognen kører.
		72			Gaden - Rb.S sender TM bort.
		73			Ved Porten - PN siger Farvel til Eh - gaar.
		74			Gaden - Rb.S og Peter N. mødes.
		75	95-96		-"- - Nærb. de taler sammen.
		76	98-99-101		Stuen - EH fortæller Fru F. om Forlovelsen.
		77			-"- - Fjernb. EH gaar hen ser paa Maleriet.
		78			-"- - Nærb. Maleriet.
		79	102		-"- - EH ser paa Maleriet - Fru F. hen.
9)	20	80	103		Gaden - PN og Rb.S. gaar ind.
		81	104		Uden for Kroen - Vognen kommer kørende.
		82			-"- -"- -"- - Nærb. Herrerne staar af Vognen - gaar ind.
13)	21	83	105		-"- -"- -"- Nat.
20)	22	84	106		Fjernb. Kroen - Herrerne om Bordet.
		85			Nærb. Holger Petersen tale - de drikker.
		86			Nærmere - HP skænker - drikker.
		87			Fjernb. Rb.S. og Peter N gaar hen til Siden.
		88	108-109		Nærb. - Rb.S og Peter N taler - gaar.
		89			Halvnær - Rb.S og PN gaar hen til Bordet. PN gaar.
		90			Nærb. Rb. S hilser paa E.H.
		91	110		Nærb. Holger P. forsøger at slukke Lyset.
21)	23	92			-"- Optoget ind af Døren.
		93			Fjernb. " danser hen ad Gulvet.
		94	111-112		Nærb. PN og EH hen - taler - ser hen.
		95			Nærb. Laura.
		96			Nærb. EH bebrejder Peter Nielsen.
		97	113		Fjernb. EH gaar fra PN.
		98			Nærb. EH kommer hen til Laura - de gaar.
		99			Korridor - de to kommer ud - Rb.S efter dem.
14)	24	100	114		Værelse - EH og Laura - hun sætter sig
		101			Nærb. Laura spørger EH - græder.
21)	25	102			Korridor - Rb.S. gaar.
		103			-"- - Rb.S. mod Døren - ser ud.

Scene	Afs		Titel		
13)					
	26	104			Udenfor - Vognene kommer kørende.
		105			-"- - Hjulet gaar af Vognen.
		106			-"- - Nærb. Bell og Rostrup staar ud.
21)	27	107			Korridor - Rb.S. løber fra Døren.
		108			Krostuen - der danses - Rb. S hen til Peter N
13)	28	109			Udenfor - L.Olsen ud - alle gaar ind
21)	29	110			Krostuen - der danses.
		111			-"- - Nærb. R. og Belle i Døren - Rb.S. hen.
		112			-"- - Fjernbillede.
		113			-"- - Nærb. Ros. - Bell og Rb.S. gaar ud.
		114	115		Korridor - alle gaar hen mod Døren.
14)	30	115			Værelse - Laura farer op tager EH om Halsen.
		116			-"- - Fjernb. Døren gaar op.
22)	31	116a			-"- - LO hen med Lampen - de andre i Døren.
		117			-"- - Nærb. LO sætter Lampen - EH river sig løs fra Laura.
		118	116-117		-"- - Nærb. Bell ser op.
		119			-"- - Halvnær - R hen til Bell.
		120			-"- - Nærb. Laura og EH.
		121			-"- - Nærb. Bell og Rostrup.
		122			-"- - Halvnær - Ros. og Bell gaar.
		123			-"- - Nærb. EH sætter sig paa Sengen.
		124			-"- - Fjernb. EH ser Rb.S. i Døren.
		125			-"- - Korridor - Rb.S. løber - EH efter ham.
13)	32	126			Udenfor - EH ud - gaar.
23)	33	127	117a-118	V	Værelse - Fru Fabian ind til EH, som ligger i Sengen.
		128	119		Nærb. EH læser Brev.
		129	121		Kontor - EH ind til Hintz - de gaar.
		130			Nærb. ved Døren - EH gaar ind.
		131			Kontor - EH hen til Rb.S - sætter sig.
		132	122-123		-"- - Nærb. de taler.
		133			Ved Døren e Hintz gaar ind.
		134			Kontor - H. hen til Rb.S og EH.
		135	124		-"- - Nærb. EH protesterer.
24)	34	136	125-126		-"- - Nærb. de tre - H giver EH Brevet.
		137	127		Fjernb. - Rb.S gaar hen til Døren - vender sig - EH farer op.
		138			Nærb. EH oh Hintz.
		139			Fjernb. EH gaar fra Hintz.
		140	128-129-130-131		
		141			Værelse - EH ind - sætter sig.
25)	35	142			-"- - Nærb. EH læser Brev - ser op.
		143	132		Maleriet.
		144			Nærb. EH græder.
		145			Fjernb. From og Fru F. ind - From hen til EH.
		146			Værelse - Fru F tager Bønnebogen.
		147	133-134-135		-"- - Nærb. Fru F. læser.
26)	36	148	136-137 138	VI	-"- - From læser Brevet - taler til EH.
		149			Karneval - Gaden.
		150			-"- - Nærb. ved Boden.
		151	139		-"- - Husfacaden.
		152			-"- - Nærb. Ph.B. og Vennen.
		153			-"- - Gaden - Halvnær - EH hen.
		154			-"- - Nærb. EH.
		155			-"- - Ph.B. og Vennen kalder.
		156			-"- - Nærb. EH gaar.
		157			-"- - EH op til Ph.B. og Vennen.
		158			-"- - Nærb. hilser paa dem.
		159			Gaden - Fjernb.
		160			Nærmere Huset - Karnevalsvognen hen.
		161			-"- -"- - Nærb. Vognen.
27)	37	162			-"- - Fjernb. Vognen kører bort.
					Gaden - hos Barberen.

	Scene	Afs	Titel	
27)				
	37	163		Gaden - Fjernb. Narren kommer - kaster Konfetti.
		164		-"- Nærb. Konfetti rammer Manden.
		165		-"- - Nærb. Drengen morer sig.
		166		-"- - Fjernb. Narren løber.
		167	140	-"- - Fjernb. Kunstnervognen kommer.
		168		-"- - Nærb. Ph.B. - EH og Vennen.
		169		-"- - Nærb. Kunstnervognen.
		170		-"- - Nærb. Ph.B. hentes ned.
		171		-"- - -"- Ph.B. op paa Kunstnervognen.
		172		-"- - Nærb. EH og Vennen gaar.
		173		-"- - Nærb. EH og Vennen op paa Vognen.
		174		-"- - stort Nærb. Ph.B. bekranses.
		175		-"- - Nærb. Vognen kører.
28)	38	176	141	Karnevalssal - EH og Vennerne ind.
		177	142	-"- - Fjernb. Bell mellem Gæsterne
		178	143-144	-"- - Nærb. EH og Vennerne.
		179		-"- - Nærb. Bell mellem Gæsterne.
		180		-"- - Fjernb. EH og Vennerne gaar ned.
		181		-"- - Nærb. Gæsterne gaar fra Bell hun sætter sig.
		182		-"- - Nærb. Bell sætter sig.
		183		-"- - Nærb. EH hen mellem Gæsterne
		184		-"- - Nærb. Bell.
		185		-"- - Nærb. en Dame kaster Konfetti paa EH.
		186		-"- - Nærb. Karina Bell ser hen.
		187		-"- - Nærb. EH vender sig.
		188		-"- - Nærb. Bell.
		189		-"- - Halvnær - Bell rejser sig.
		190		-"- - Nærb. Viften falder paa Gulvet.
		191		-"- - Halvnær - Bell gaar.
		192		-"- - Nærb. EH ser efter hende - gaar.
		193		-"- - Halvnær - EH hen - tager Viften op.
		194		Kabinet - Bell ind.
		195		EH gaar fra Salen.
		196		Kabinet - EH ind til Bell.
		197		-"- - Nærb. EH og Bell.
		198		-"- - Nærb. Bell vender Hovedet.
		199	145	-"- - Nærb. EH forbavset.
		200		-"- - Nærb. Bell.
		201	146	-"- - Nærb. EH spørger.
		202	147	-"- - Nærb. Bell svarer.
29)	39	203		-"- - Nærb. EH og Bell.
		204		Salen - Dans.
		205		-"- - Rb.S ned.
		206		Kabinet - Bell og EH.
		207		Rb.S. ved Indgangen til Salen.
		208		Kabinet - Bell og EH.
		209		Rb.S ved Indgangen til Salen - gaar.
		210		Kabinet - Rb.S. hen til Bell og EH.
		211		Nærb. Bell taler.
		212	148	Nærb. EH forbavset.
		213		Kabinet - EH gaar fra Bell og Rb.S.
		214		Ved Indgangen til Salen EH hen.
		215	149	Kabinet - Nærb. Rb.S taler til Bell.
		216	150	-"- - Fjernb. de gaar.
		217		Ved Indgangen til Salen - Vennerne hen til EH.
		218		Nærb. de tre.
		219		Fjernb. - de gaar.
30)	40	220	151	Paa Kvisten - From ind til Laura.
		221	152	" -"- - Nærb. de to.
		222		" -"- - Nærb. Laura taler.

	Scene	Afs	Titel	
30)				
	40	223	153	Paa Kvisten - Nærb. From nikker.
		224		" -"- - Nærb. Laura smiler.
		225	154	" -"- - Nærb. de to - Laura fortæller.
		226	155	Værelse - EH læser Brev.
		227		Nærb. EH læser Brev.
		228	156	Værelse - Fjernb. - gaar ud.
31)	41	229	157-158	VII Slottet set fra Parken.
		230		Salon - Bell hen til Fru C.
		231	159-160	-"- - Nærb. Bell taler til Fru C.
		232		Uden for Porten - Fønss kommer gaaende.
		233	161	Inden for Porten - Vagten lukker Fønss ind.
		234		Salon - Bell sætter sig - Fru C. gaar.
		235		-"- - Fjernb. Fru C. lukker Fønss ind. - Bell hen.
		236	162	-"- - Nærb. Bell og Fønss.
		237		-"- - Fjernb. de gaar ud.
		238		Markvej - EH til Hest mødes Vognen - spørger om Vej - rider.
		239		Værelse - Fønss, Bell og Fru C ind til den syge.
32)	42	240		Vagten ved Porten - EH til Hest hen.
		241		Nærb. EH spørger.
		242	163	Nærb. Hammelev ryster paa Hovedet.
		243		Nærb. EH.
		244		Vagten ved Porten - EH rider bort.
		245		Uden for Porten - EH rider bort.
		246		Parken - Fønss, Bell og Fru C kommer.
		247		Ved Muren - EH rider hen - springer op.
		248		EH paa Muren - set fra Haven.
		249		Parken - Fønss, Bell og Fru C standser
		250		EH glider ned ad Muren.
		251		Nærb. Fønss gaar fra Bell og Fru C.
		252		Fjernb. Fønss hen til EH.
		253		Nærb. Fønss griber EH.
		254		Nærb. Bell gaar fra Fru C.
		255	164	Fjernb. Bell hen til Fønss og EH.
		256	165	Nærb. de tre - Bell og EH gaar.
		257		Parken - Bell og EH kommer gaaende.
33)	43	258		Parken - EH og Bell hen - sætter sig paa Bænken.
		259		-"- - Nærb. EH giver Bell Brevet.
		260		-"- - Torben M. hen til Træet.
		261	166	-"- - Nærb. de to paa Bænken.
		262		-"- - Nærb. T.M. ved Træet - de gaar.
		263	167	-"- - Nærb. de to paa Bænken - Bell fortæller
		264		Uden for Porten - Torben M rider ud.
		265		Torben M rider ud.
34)	44	266	168-169	Nærb. Bell og EH paa Bænken - Bell fortæller.
		267		Vejen - T.M. til Hest møder Rb.S i Vognen.
		268		-"- - Nærb. TM fortæller Rb.S. om EH.
		269		-"- - Fjernb. de kører bort.
		270	170	Parken - Bell og EH.
		271	171	-"- - Fjernb. EH knæler ned for Bell.
		272	172	-"- - Nærb. Bell.
		273	173	-"- - Fjernb. EH omfavner Bell.
		274		Vejen - Vognen kører.
		275		Parken - EH rejser sig.
		276	174	-"- - Nærb. Bell kysser EH paa Panden.
		277		-"- - Fjernb. EH gaar fra Bell.
35)	45	278		Fru C og Vagten inden for Porten - ser.
		279		Vejen - Vognen kommer kørende.
		280		Fru C. og Vagten gaar ind.
		281		Parken - Fru C. løber igennem.
		282		-"- - Fru C møder EH.
		283	175	-"- - Nærb. hun advarer ham.
		284	176	Ved Porten - Vognen hen - Rb.S. springer af Vognen - gaar.
		285		Parken - Fru C og EH løber igennem.
		286		-"- - Mændene løber igennem.
		287		-"- - Fru C og EH hen til Sarkofag - Mændene hen - Fru C løber med dem.

	Scene	Afs	Titel	
35)				
	45	288		Parken - Nærb. EH tager Hatten af- gaar hen til Sarkofagen.
		289		-"- - Fjernb. EH kryber ned i Sarkofagen.
		290	177	Salon - Rb.S. ind til Bell - gaar igen.
		291		Trappen i Parken - Mændene gaar fra Fru C.
		292		Mændene løber forbi Sarkofagen.
		292a	178	Uden for Villa - Rb.S. og T.M. ud til Manden med Hesten - de gaar.
		293	179	Rb.S. og T.M. hen til Sarkofagen - T.M. gaar. Rb.S opdager EH.
36)	46	294		Parken - Nærb. Rb.S. kryber hen - slaar Laaget i - gaar.
		295	180	Salon - Rb.S. ind til Bell.
		296	181	-"- - Nærb. Rb.S. sætter sig - taler til K.B.
		297	182	Sarkofagen i Parken.
		298		Nærb. EH i Sarkofagen.
37)	47	299	183-184 VIII	Sarkofagen i Maaneskin.
		300		Vognen holder uden for Slottet.
		301		Nærb. Rb.S., Bell hen - Bell staar op i Vognen
		302		-"- set fra anden Side - Rb.S. giver Ordre
		303	185	Nærb. Fru C hører efter.
		304		-"- Rb.S giver Ordre - staar op i Vognen.
		305		-"- Vognen, set fra anden Side - Rb.S og Bell
		306		Fjernb. Vognen kører bort.
		307		Nærb. Fru C. løber.
		308		Vognen kører gennem Parken.
		309		-"- -"- -"- -"-
		310		Vognen kører ud gennem Porten.
		311	186	Fru C løber gennem Parken.
		312		Fjernb. Fru C hen til Sarkofagen.
		313		Nærb. Fru C hører noget.
		314		I Sarkofagen - EH kalder.
		315		Nærb. Fru C taler - forsøger at løfte Laaget.
38)	48	316		Vagten ved Porten skifter.
		317		Fru C ved Sarkofagen - lytter.
		318		I Sarkofagen - EH forklarer.
		319		Fru C gaar hen til Enden af Sarkofagen - bøjer sig ned.
		320		I Sarkofagen - EH taler.
		321		Fru C forsøger at løfte Laaget.
36)	49	322	187	Parken - Fru C hen til Sarkofag.
		323		Nærb. Fru C. knæler - tager Flasken frem.
		324		I Sarkofagen - EH tager Røret - suger.
		325		Nærb. Flasken.
		326	188	Ved Sarkofag - Fru C putter Brødet ind - gaar.
		327		Ved Porten - Fru C ud forbi Vagten.
39)	50	328		Uden for Porten - Fru C. løber.
		329		Uden for Klosteret - Fru C løber hen
		330		-"- -"- -"- - Nærb. Munken ud - gaar.
		331		Cellen - Munken ind til F. - han gaar.
		332		Udenfor - F. ud til Fru C. - de gaar.
		333		Parken - Sarkofagen.
		334	189	Nærb. EH i Sarkofagen.
		335		Ved Klosteret - Fru C og Fønss gaar.
		336		Parken - Vagterne skilles.
		337		Ved Porten - Fønss og Fru C ind.
		338		Parken - F. og Fru C hen til Sarkofagen.
		339		Nærb. F. forsøger at løfte Laaget.
		340		-"- EH i Sarkofagen - løfter Hovedet.
		341		Parken - F. løfter Laaget - rækker ned efter EH
40)	51	342		I Sarkofagen - Nærb. EH løftes op.
		343		Parken - Fønss løfter EH op - de gaar.
		344		Ved Fontænen - de tre hen - Fønss gaar.
		345		Nærb. Fru C og EH ved Fontænen.
		346		Fønss lukker Laaget paa Sarkofagen.
		346a		Nærb. Fru C og EH.
		347		Fjernb. F hen til EH og Fru C - de ser.
		348		Vagten ved Muren.

	Scene	Afs	Titel	
40?)				
	51	349		Nærb. - Fru C løber fra EH og F. - de gaar.
		350		Vagten ved Muren - ser hen.
		351		Fru C frem - vinker.
		352		Nærb. Vagten.
		353		Parken - Fru C. gaar videre - vinker.
		354		Nærb. Vagten.
		355		Parken - Fru C vinker.
		356		Nærb. Vagten gaar.
		357		Parken - Vagten løber efter Fru C.
		358		-"- - F. leder EH hen til Muren.
		359		-"- - F og EH kravler op paa Muren.
		360		-"- - Vagten løber efter Fru C.
		361		-"- - ved Muren - F. kryber ned EH følger.
41)	52	362		Neden for Muren - Fønss tager imod EH.
		363		Ved Huset - Fru C. løber ind - Vagten falder.
		364		Nærb. Vagten banker paa Døren.
		365		Vej - F. og EH kommer gaaende.
		366	190	Cellen - EH i Sengen - Munken gaar.
		367	191	-"- - Nærb. Fønss ved Vinduet.
		368		-"- - Fjernb. " " -"-
		369	192	-"- - Nærb. Haanden med Ringen.
		370		-"- - Fjernb. Fønss sætter sig.
		371	193	-"- - EH hen til Fønss.
		372	194	-"- - nærmere EH fortæller, han er fra Danmark.
		373	195-196	-"- - Nærb. Fønss ser op.
42)	53	374	197	-"- - Nærb. Fønss og EH.
		375		-"- - Fjernb. de gaar ud.
		376		Uden for Klosteret - de to ud - EH tager Afsked med Fønss.
		377	198	Parken - Fjernb. Rb.S. kommer - standser - ser paa Sarkofagen.
		378		-"- - Nærb. Rb.S.
		379	199	-"- - Fjernb. Rb.S. gaar.
		380	200	Nærb. i Salonen - Fru C fortæller Bell om EH
		381	201	Fjernb. -"- - Rb.S. ind til Bell - Fru C. gaar.
43)	54	382	202-203	IX Gade i italiensk Landsby.
		383		-"- Nærb. Ph.B. og EH uden for Osteriet.
		384		Landevej - Rb. S. kommer ridende.
		385		Landsbyen - Rb.S. rider gennem Porten.
		386		-"- - Nærb. EH oh Ph.B. opdager ham.
		387		-"- - Nærb. Rb.S. paa Hesten.
		388		-"- - Fjernb. Rb.S. rider bort.
		389	204	-"- - Nærb. EH og Ph.B.
		389a		-"- - Fjernb.
		390		Uden for Porten - Rb.S. kommer ridende.
		391	205	-"- -"- -"- - Nærb. Rb.S. giver T.M. Ordre.
		392		Parken - Rb.S. og T.M. hen til Sarkofag.
		393	206	-"- - Nærb. de to.
38)	55	394	207	Uden for Trattoriet - Budet gaar ind.
44)	56	395		Værelse - Budet ind til EH med Viften.
45)	56a	396		Viften - forskellige Sprog.
44)	56b	397		Værelse - Nærb. EH læser.
		398		-"- - Fjernb. EH gaar med Budet.
38)	57	399		Uden for Trattoriet - Budet og EH gaar.
		400		Budet og EH hennem Porten til Parken.
44)	58	401		Salon - Fru C gaar fra Bell.
38)	59	402		Budet og EH gaar gennem Parken mod Slottet.
44)	60	403		Trappen - Fru C ned standser - ser.
		404		Hallen - EH og Budet ind.
		405		Trappen - Fru C løber op.
		406		Salen - Fru C ind til Bell - fortæller om EH.
		407		-"- - Budet gaar fra EH.
		408	208-209-210	Værelse - T.M. ind til Rb.S. fortæller om EH - de gaar.
46)	61	409		Trappen - Fru C og Bell ned - hen til Dør.
		410		Salen - Nærb. Bell i Døren.
		411		-"- - Nærb. EH vender sig.

	Scene	Afs	Titel	
46)	61	412		Salen - Nærb. Bell i Døren.
		413		-"- - -"- EH.
		414		-"- - -"- Bell gaar fra Døren.
		415		-"- - Fjernb. Bell hen til EH.
		416	211-212	-"- - Nærb. EH viser Bell Viften.
		417		Hallen - Rb.S. giver Folkene Ordre - de gaar.
		418		Salen - Nærb. Bell og EH.
		419		Hallen - Rb.S. og Folkene.
		420		Trappen - Fru C ser
		421		-"- - Folkene ned - hen til Døren.
		422		Hallen - Rb.S og Folkene gaar.
		423		Salen - Rb.S. og Folkene ind - Rb.S. opad Trappem.
		424	213	-"- - Nærb. Rb.S. bebrejder Bell - vender sig.
		425	214	-"- -Rb.S. giver Ordre - Folkene gaar.
		426	215	-"- -Nærb. Rb.S hen ruske Bell.
		427		-"- -Fjernb. EH ind - Rb.S. opdager ham.
		428		-"- -Nærb. paa Trappen - Rb.S løfter Kniven mod EH.
		429		-"- -Nærb. Bell angst.
		430		-"- -Nærb. paa Trappen - EH kaster Rb.S. ned.
		431		-"- -Fjernb. Rb.S. falder - EH og Bell gaar.
		432		-"- -Nærb. ved Døren - EH lukker Bell ud.
		433		Trappen - Fru C ned til Bell.
		434		Salen - EH hen til Rb.S. - han løber. EH efter.
		435		-"- - Ved modsatte Dør - EH kaster Rb.S. væk fra Døren.
		436		-"- - Nærb. Haanden, der lasser.
47)	62	437		-"- - Fjernb. EH hen til Vaabensamlingen.
		438		-"- - Nærb. Rb.S. angst.
		439		-"- - Fjernb. EH putter Nøglen i Lommen.
		440	216	-"- - Nærb. EH tager Kaarden.
		441		-"- - Fjernb. EH kaster Kaarden til Rb.S.
		442		5½ -"- - Fjernb. de fægter - de tager Frakken af.
		443	217	3 Uden for Døren - Bell sender Fru C bort.
		444		5½ Salon - Fjernb. de fægter.
		445		/ Udenfor - Bell dunker paa Døren.
		446		3 Salen - Fjernb. de fægter over mod højre Væg
		447		2 -"- - Nærb. EH fægter.
		448		1½ -"- - Halvnær - de ryger ud fra Væggen.
		449		/ Udenfor - Bell dunker paa Døren.
		450		3½ Salen - Fjernb. de fægter over mod venstre.
		451	Udgaar.	
48)	63	452		/ Uden for Døren - Bell synker ned - lytter.
		453		½ Salen - de fægter ved Døren til venstre.
		454		2½ -"- - Nærb. EH fægter.
		455		½ -"- - Fjernb. de fægter.
		456		½ -"- - Nærb. Rb.S fægter.
		457		1½ -"- - Fjernb. de ryger ud fra Væggen.
		458		/ Uden for Døren - Bell dunker paa.
		459		½ Salen - Fjernb. de kæmper over mod højre.
		460		2½ Udenfor - Bell læner sig mod Karmen.
		461		Salen - Fjernb. de kæmper.
		462		Uden for Døren - Bell græder.
		463		1½ Salen - Nærb. de kæmper. - Fjernb.
		464		/ -"- - Nærb. EH slaar Kaarden ud af Haanden paa Rb.S.
		465		½ -"- - Fjernb. EH hen - ser paa Rb.S.
		466		½ -"- - Nærb. EH ser paa Rb.S. kaster Kaarden.
		467		1½ -"- - Fjernb. EH løber over Gulvet.
		468		6½ Uden for Døren - EH ud til Bell.
		469		Salen - Fjernb. RB. S ligger paa Gulvet.
		470		-"- - Nærb. T.M. ind ad Løndøren.
		471		Udenfor - Nærb. EH og Bell - EH kalder.

	Scene	Afs	Titel		
48)					
	63	472			Salen - T.M. hen til Rb.S.
		473			-"- - T.M. plyndrer Rb.S.
49)	64	474			Uden for Døren - Bell kommer til sig selv.
		475			-"- -"- - Fjernb. EH tager Frakken paa.
		476			Salen - Nærb. T.M. plyndrer Rb.S.
		477			-"- - Nærb. Rb.S. ser paa ham.
		478			-"- - Fjernb. T.M. griber Kaarden.
		478a			Uden for Døren - Bell og EH gaar mod Trappen
		479			Salen - T.M. løber mod Døren.
		480			Hallen - Folkene gaar.
		481			Salen - T.M. løber over Gulvet.
		482			Udenfor - EH og Bell hen mod Døren.
		483			Salen - Fjernb. T.M. løber over Gulvet.
		484	218		-"- - Nærb. EH og Bell ind af Døren - TM gemmer sig bag den
		485			-"- - Fjernb. Folkene ind.
		486	219		Værelse - Ph.B. læser Brev - gaar.
50a)	65	487			Udenfor Trattoriet - Ph.B. ud til Gendarmerne de gaar.
49)	66	488	220	X	Salen - Folkene ind af Døren.
50a)	66a	489			Parken - Fru C og Fønss gaar ind.
	66b	490			Salen - F. og Fru C ind - Bell og EH hen.
		491			Hallen - Ph.B. kommer med Gendarmenrne.
		492			Salen - Ph.B. og Gendarmerne ind.
		493			-"- - Fjernb. Gendarmerne hen til Rb.S.
		494			-"- - Nærb. Fønss.
		495	221		-"- - Nærb. Ph.B. og EH.
		496			-"- - Nærb. Fønss vender sig.
50)	67	497			-"- - Nærb. Ph.B. og EH.
		498			-"- - Fjernb. Ph.B. gaar frem.
		499			-"- - Nærb. Fønss nikker.
		500			-"- - Fjernb. Ph.B. hen til Fønss.
		501	222-223		-"- - Nærb. Fønss og Ph.B.
		502			-"- - EH gaar - Nærb.
		503	224-225		-"- e Nærb. EH hen til Ph.B. og Fønss - viser Ringen.
		504			Nærb. Ringen.
		505			-"- de tre - F. lægger Hænderne paa EH's Skuldre.
		506	226		Salen - Fjernb. Gendarmerne vil anholde EH.
		507	227		-"- - Nærb. Fru C og Bell.
		508			-"- - Nærb. Fønss - EH - Ph.B. og Gendarmerne.
		509	228		-"- - Nærb. Bell og Fru C.
		510	229		-"- - Fjernb. Bell hen til Rb.S. undersøger - løber op.
		511			-"- - Nærb. Bell op ad Trappen.
		512			-"- - Nærb. TM. bag Døren.
		513			-"- - -"- Nærb. Bell taler.
		514	230		-"- - Folkene ser mod hende.
		515			-"- - Nærb. Bell taler - peger
		516			-"- - Nærb. Folkene ser hen.
		517	231		-"- - TM. bag Døren - vender sig.
		518			-"- - Fjernb. Folkene løber over - griber Torben Meyer.
51)	68	519	232		-"- - Nærb. Folkene om TM. han tilstaar.
		520			-"- - Nærb. EH op til Bell.
		521	233		-"- - Nærb. Folkene om TM. han fortæller, han føres ud.
		522			-"- - Nærb. Fønss og Ph.B. hen til EH og Bell.
		523	234		Salon - de fire sidder sammen.
		524			-"- - Nærb. de fire sidder sammen - EH fortæller.
		525	235 - 236		-"- - Nærb. Fønss.
		526	237 -238		-"- - Nærb. de fire - Ph.B. spørger - F. fortæller.

	Scene	Afs	Titel.	
50a)				
	69	527		Munkene finder Fønss i Vandet.
52)	70	528	239	Salon - Nærb de fire sidder sammen.
		529	240	Landevej - Fønss- Bell og EH hen til Vognen.
		530	241	-"- - Nærb. de tre ved Vognen.
		531		-"- - Fjernb. Bell gaar op i Vognen. Fønss og EH omfavnes.
		532	242- 243	-"- - Nærb. de tre.
		533	244	-"- - set fra anden Side - EH gaar op i Vognen.
		534		-"- - Fjernb. Vognen kører.
53)	71	535		-"- - Nærb. Fønss ser efter dem.
		536		-"- - Fjernb. Fønss gaar.
		537		-"- - Fjernb. Vognen kører.
		538		Ved Klosteret - Fønss kommer gaaende - vender sig.
		539		Landevej - Vognen i Støvskyen.
		540		Ved Klosteret - Fønss vender sig - gaar.
		541		Den tomme Vej.
